Vol. III. AUGUST, 1912 No. 8

AUG 9 1912

The LADIES' GARMENT WORKER

Contents:

The Past and Present of the Cloak, Skirt and Reefer Pressers—by H. Lobinsky.

Corset Workers' Strike Renewed—Official Statement by Local 8.

General Executive Board in Session.

Joint Board of Sanitary Control—Impressions by Rose Schneiderman.

Music for the Masses—by Gertrude Barnum

Editorial.

Monthly Bulletin of Events.

Shorter Working Hours Means: Longer Seasons, Higher Wages, Longer Life.

Longer Working Hours Means: Shorter Seasons, Smaller Wages, Shorter Life.

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH AND YIDDISH

by the

INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS UNION

OFFICE: 32 Union Square, New York City.

Lipshitz Press, 49-51 Lafayette St., N. Y.

דיזער זשורנאל איז געזעצט און געדרוקט
אין דער גרעסטער

יוניאָן דרוקעריי פון ליפּשיטץ פּרעסס

49-51 לאפאיעט סטריט, ניו יארק

Tel., 1729-1730 Franklin

DO YOU WEAR A PIN OR A BUTTON BEARING THE EMBLEM OF YOUR INTERNATIONAL UNION?

IF NOT? WHY NOT?

Get one from your Local Secretary and show your employer and your shopmates that you are a loyal member of your organization.

Named shoes are frequently made in Non-Union factories

DO NOT BUY ANY SHOE

no matter what its name, unless it bears a plain and readable impression of this UNION STAMP.

All shoes without the UNION STAMP are always Non-Union

Do not accept any excuse for absence of the UNION STAMP

BOOT AND SHOE WORKERS' UNION

246 Summer Street, Boston, Mass.

JOHN F. TOBIN, Pres. *CHAS. L. BAINE, Sec'y.-Treas.*

THE LADIES' GARMENT WORKER

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH AND YIDDISH

Vol. III. AUGUST, 1912 No. 8

The Past and Present of the Cloak, Skirt and Reefer Pressers

By H. LUBINSKY, Secretary Local 35

Fourth Local of the N. Y. Joint Board

The history of the Pressers' Union, Local 35, is closely and inseparably interwoven with the history and progress of the Cloak and Skirt Makers' Union, of which the Local has always formed part. In point of membership the Pressers' Local is the fourth in order among the locals affiliated with the Joint Board of New York.

Whatever has been written during the last two years about the cloakmakers, their Union and their struggles for better conditions was directly applicable to the pressers as well as the operators and tailors.

Before the strike of 1910 the lot of the majority of the pressers had been practically unbearable. The "industrial revolution," which that strike had brought about, affected the pressers for good no less than all the rest of the trade.

Evils of the Subcontracting System

At the beginning of 1910 Local 35 numbered some 600 to 800 members scattered all over the shops of New York and Brooklyn. Under these circumstances the Union could not make its influence felt in any shops save in those that had already been under the control of the Joint Board. The subcontracting system prevailed everywhere and crushed down the employees. The monstrosity of this evil system consisted in the scope it gave to scheming and unscrupulous employees to take advantage of their inexperienced and helpless fellows. One presser or sometimes two, acting in partnership, would manage to save up $100 or $150. This they would deposit as security with the employer, who would farm to them the entire work to be pressed by the piece. These subcontractors would obtain the cheapest labor and reap a rich harvest in return for slight efforts. The system was advantageous to the manufacturer, inasmuch as it relieved him of the trouble and responsibility of having to deal with a number of the employees separately and little did he care if the "sub" workers were ground down or maltreated by slave drivers. So rooted had the system become that traces of it linger to this day.

Inhuman Hours of Labor

Under that system the wages of pressers in the height of the season ranged from $12 to $17 a week and in the slow season from $8 to $10 a week, that is, provided there was sufficient work to make a full week. The hours constituting a week's work varied with every shop. In some shops the hours were 56, in others 60 or even more. In outside contractors' shops the work-hours were unlimited and the majority of the pressers working under subcontractors were compelled to finish off all the work, even if they had to work into the small hours of the morning.

"Learners" Intensifying the Evils

Another evil to which this contracting system gave rise was the large number of additional pressers that had come into the trade every year. It suited each contractor's selfish purpose to admit several apprentices at the beginning of every season. And as plain or seam pressing is quickly learned, those newly-turned out laborers worked for the lowest prices, reducing wages and throwing out of employment more and more of the skilled pressers. Thus even in the height of the briskest season hundreds of skilled pressers would be in search of employment and the competition among the employees was continually on the increase.

Demoralizing Atmosphere of the Saloons

The saloons constituted practically the only rendezvous for the unemployed pressers. There also the contractors met. There, over the bitter drop, the miserable pay was doled out and other matters decided on. The vitiated atmosphere of these drinkshops had a demoralizing effect on the pressers and this brought them down to a low ebb of mental and moral existence.

Pressers' Volunteer Brigade

But the general strike of 1910 had sounded the death knell of this demoralizing system. The pressers feeling the double oppression threw themselves into the fight with all the physical energy they possessed. It was the pressers who had done all the routine work of that great strike. The majority of them being fathers, they felt its resulting distress more than other workers and had fought with more intense earnestness and loyalty for its success. Without the "Pressers' Volunteer Brigade," as the fighting pressers were called, the strikers would not have become known for their heroic perseverance and determination. The great fight brought its own reward and abolished many evils from which they had suffered.

Raw Recruits Causing Temporary Trouble

The masses upon whom victory had conferred certain privileges could not become accustomed to the light of unionism and freedom all at once. To them the Union was a novel experience. They did not understand that in order that all the workers should reap certain benefits it was necessary that individuals should merge their will into that of the organization. While some of them wanted their unripe plans adopted, others intoxicated with victory, were anxious to rush into strikes as soon as they thought their employer had not dealt justly with them, or when one of their number had been laid off on the advent of the slow season. Not having been accustomed to bargain collectively with their employer, many of them were too impatient to await the result of investigations and adjustment by the newly-constituted Board of Grievance. They loudly manifested their disappointment, causing stormy meetings to be held and unduly excited

themselves. For a time it seemed as if this noisy element would get out of control and would precipitate a crisis.

Mischief Makers Miserably Fail

This discontent was fostered by the head pressers or sub-contractors of former times, who reaped a rich harvest from the sweating system, earning $75 or $80 a week, while now they were reduced to $21 and were being suspiciously watched by the Union. These people perpetually hark back to the old system. They long for a return of the time when the average pay of the majority of the pressers amounted to no more than $6 or $7 a week and are naturally consumed with inmost hatred of the new system and its resulting improvements. But whatever their mischievous exertions they will not succeed in turning back the wheels of progress.

Practical Regulation of Learners

Local 35 has now a membership of 8,000, eighty per cent of whom are Jewish workers, fifteen per cent Italian and five per cent Russian. Technically they are classed as jacket, skirt and reefer pressers. The jacket pressers are numerically the most important section. Next in order come the skirt pressers and then the reefer pressers. New members are admitted, but every candidate must submit to an examination. This precaution is taken because, inasmuch as the employer has to pay a set price, it is considered sound policy not to afford him the opportunity of complaining of any presser's inefficiency. The old practice of the indiscriminate admittance of "learners" has been abolished. The practice has been rendered incompatible with strict union conditions. By thus controlling the admittance of new members the Union hopes to gradually get rid of the unemployment from which the trade still suffers.

Ninety Per Cent in Good Standing

That the pressers have an earnest desire to maintain the Union can be seen from the fact that during last year 90 per cent of the members have been in good standing and have complied with union rules.

The Union has not had sufficient time to educate its members and to raise active forces capable of guiding the rank and file in the proper union channels. But this will come in good time. Meanwhile the active members of the present, although limited in number, are doing their level best, working for the interests of the Union.

Present Labor Conditions

The labor conditions so far as the pressers are concerned have been immensely improved. Apart from the fact that the pressers are now employed directly by the manufacturer, the hours do not exceed 50 per week. Then there is double pay for overtime that must not extend beyond 8.30 P. M., the benefit of the ten legal holidays that the presser is privileged to enjoy side by side with other people and in a general way the better treatment accorded to them in the shops. The increase in wages by 30 per cent is no small gain either. Such are the main improvements effected as a result of the general strike.

True, we have not attained all our aims. A number of further improvements have still to be made, namely: to prevent the discharging of pressers in the slack season and to secure for the workers that consideration on the part of the employer that would regard them as human beings and not merely as factory hands.

Much Depends on the Workers Themselves

But this rather depends on how the employees will conduct themselves in the

future. If they will realize that self-respect is a precious human quality and will keep away from saloons and demoralizing traffic places, if they will instead spend their time at home with their families, or in the office of the Union, if they will maintain the Union principle of collective bargaining and refuse to lower themselves by entering stealthily into understandings with their employer or foreman—if they will bear all this in mind the employers will come to think of them as *men* and not as mere hands.

The Financial Aspect

Financially, Local 35 is in a very good position. Notwithstanding the fact that the Cleveland strike has absorbed over $22,000 of the Local's treasury, the accumulated funds now stand above $30,000. . During 1911 the receipts from all sources amounted to $95,000 and the expenditure to $70,000. When we look back to June, 1910, and think of how small and insignificant the Local was at the time, that its total funds then amounted to some $800, when we realize that to-day the weekly income of the Local is seventy-five times as much as in June, 1910, we can heartily congratulate ourselves upon the progress made in course of the two years.

For Mental and Moral Uplift

The pressers' Local is an important branch of the Cloakmakers' Union. It was not easy to attain our present position. The building up of this strong organization has involved an enormous expenditure of energy, money and self-sacrifice. Let us hope that the members of Local 35 will value dearly the results attained at so much cost. Let them continue to be earnest, loyal and devoted to the organization and the Union will continue to be strong and powerful, working for the betterment of their labor conditions and their mental and moral uplift.

Corset Workers Strike Renewed

A Statement by the Corset Workers' Union, Local 82

Conscious of the fact that the citizens in general are interested in the outcome of the so-called settlement of the corset workers' strike, and with a feeling that it is our duty to inform the public as to the progress that has been made in carrying out the so-called agreement and as to the present state of affairs, we present for careful consideration our side of the case.

The agreement between our union and the Kalamazoo Corset Company was accepted and signed in good faith on our part and with a determination to carry out its provisions if permitted to do so.

The agreement was ratified by us over the protest of a large number of our members, but we felt that we owed it to the general public to permit the conciliation board to put its plans into execution.

In compliance with the terms of the agreement, one of our members returned to work. While this girl was waiting for work at her machine, the employes in the factory to the number of two or three hundred, gathered around her and heaped upon her all sorts of abuse. The general superintendent was told of the situation and appeared upon the scene while the demonstration was in progress. He stopped the machinery, mounted a box and delivered a speech to the employes and made the statement that the "union can go to the dickens." He then asked the employes to decide as to whether the girl should be given work or not and the vote was in the negative.

Thereupon the girl was called to the office and asked what she intended to do under the circumstances. She replied that she had

come to the factory to work and that she was willing to work if permitted to do so. The general superintendent told her that if she was willing to work under the circumstances he did not want her and she was discharged.

The above statement of facts was admitted by the general superintendent of the corset company at a meeting of the conciliation board.

Another girl reported for work and was asked to sign a paper not to belong to an industrial organization and being met with a refusal to sign, the manager put her to new work, where she was met with the same reception as referred to above. The girl was finally called to the office and was told that she had better go home now and that her case would be attended to later.

Still another reported for work and before promising anything the general superintendent sent the forelady to have the employes say whether she should be given work or not.

When these facts were reported, Miss Pauline M. Newman, general organizer, called a meeting of the sanitation board. The meeting was attended by the general superintendent and his assistant. One of the girls appeared before the so-called board and told the above story which was not disputed by the officials of the corset company.

At that meeting the general superintendent promised that he would try and straighten matters out in the future, the committee accepted his promise and held that there was nothing before them for action.

The committee urged our side to have more patience and that the company be given more time to make good its undertakings.

It was at that meeting that the general superintendent stated that he "hardly thought it possible to carry out the agreement, by reinstating all the former employes by the 17th of July."

That the company is not sincere in its attempt to carry out this phase of the agreement is borne out by the fact that new girls are being employed from time to time while the strikers are compelled to await the pleasure of the management for reinstatement. The company is also running extensive advertisements for help.

The gentleman who was to enforce the agreement is out of town, and is not likely to return very soon. We have been forced to the conclusion that the committee is nothing more nor less than a farce, for it neither has power nor authority.

The company has proven conclusively that there is no intention on its part to comply with the agreement and so we have declared it broken and decided to renew the strike.

We are planning to put about 24 girls on the road and to advertise the strike and to solicit funds to carry on the work.

We intend to inform the merchants who trade with the Kalamazoo Corset Company and who by this time we presume are aware of the so-called settlement, that the agreement was broken by the company and that the strike is still on.

And now, dear reader, think about the facts we give you and think twice before you form an opinion one way or the other. Remember that the company has agreed to reinstate all former employes under any circumstances and it has failed to do so.

Who ever heard of a manager who would let the employes run the business? Who would think that the corset company would leave it to their employes to decide as to whether the strikers should be taken back? Does it not look as if there was a motive behind it? Why could not the general superintendent tell his employes to behave properly instead of putting it up to them and giving them the power to decide? But we know why, and that is our reason for renewing the strike.

Furthermore, the company has agreed not to discriminate against any of its former employes for belonging to an industrial organization; and yet the first thing the general superintendent did was to ask one of the girls to sign such a paper. Is this not an open violation of the agreement?

We intend to carry on this fight to a finish and it is only a question of time when the Kalamazoo Corset Company will regret exceedingly its stubborn attitude toward its former employes.

And it is because we hold that "nothing is settled until it is settled right," that we consider the strike in progress.

(Signed)—Executive Board of the Corset Workers' Union, Local No. 82 of the I. L. G. W. U., and the Committee of the Kalamazoo Trades Council.

PAULINE M. NEWMAN,

General Organizer.

future. If they will realize that self-respect is a precious human quality and will keep away from saloons and demoralizing traffic places, if they will instead spend their time at home with their families, or in the office of the Union, if they will maintain the Union principle of collective bargaining and refuse to lower themselves by entering stealthily into understandings with their employer or foreman—if they will bear all this in mind the employers will come to think of them as *men* and not as mere hands.

The Financial Aspect

Financially, Local 35 is in a very good position. Notwithstanding the fact that the Cleveland strike has absorbed over $22,000 of the Local's treasury, the accumulated funds now stand above $30,000. During 1911 the receipts from all sources amounted to $95,000 and the expenditure to $70,000. When we look back to June, 1910, and think of how small and insignificant the Local was at the time, that its total [illegible] amounted to some $800, when we realize that to-day the weekly income of the Local is seventy-five times as much as in June, 1910, we can heartily congratulate ourselves upon the progress made in the course of the two years.

For Mental and Moral Uplift

The pressers' Local is an important branch of the Cloakmakers' Union. It was not easy to attain our present position. The building up of this strong organization has involved an enormous expenditure of energy, money and self-sacrifice. Let us hope that the members of Local 35 will value dearly the results attained at so much cost. Let them continue to be earnest, loyal and devoted to the organization and the Union will continue to be strong and powerful, working for the betterment of their labor conditions and their mental and moral uplift.

Corset Workers Strike Renewed

A Statement by the Corset Workers' Union, Local 82

Conscious of the fact that the citizens in general are interested in the outcome of the so-called settlement of the corset workers' strike, and with a feeling that it is our duty to inform the public as to the progress that has been made in carrying out the so-called agreement and as to the present state of affairs, we present for careful consideration our side of the case.

The agreement between our union and the Kalamazoo Corset Company was accepted and signed in good faith on our part and with a determination to carry out its provisions if permitted to do so.

The agreement was ratified by us over the protest of a large number of our members, but we felt that we owed it to the general public to permit the conciliation board to put its plans into execution.

In compliance with the terms of the agreement, one of our members returned to work. While this girl was waiting for work at her machine, the employes in the factory to the number of two or three hundred, gathered around her and heaped upon her all sorts of abuse. The general superintendent was told of the situation and appeared upon the scene while the demonstration was in progress. He stopped the machinery, mounted a box and delivered a speech to the employes and made the statement that the "union can go to the dickens." He then asked the employes to decide as to whether the girl should be given work or not and the vote was in the negative.

Thereupon the girl was called to the office and asked what she intended to do under the circumstances. She replied that she had

came to the factory to work and that she was willing to work if permitted to do so. The general superintendent told her that if she was willing to work under the circumstances he did not want her and she was discharged.

The above statement of facts was admitted by the general superintendent of the corset company at a meeting of the conciliation board.

Another girl reported for work and was asked to sign a paper not to belong to an industrial organization and being met with a refusal to sign, the manager put her to new work, where she was met with the same reception as referred to above. The girl was finally called to the office and was told that she had better go home now and that her case would be attended to later.

Still another reported for work and before promising anything the general superintendent sent the forelady to have the employes say whether she should be given work or not.

When these facts were reported, Miss Pauline M. Newman, general organizer, called a meeting of the sanitation board. The meeting was attended by the general superintendent and his assistant. One of the girls appeared before the so-called board and told the above story which was not disputed by the officials of the corset company.

At that meeting the general superintendent promised that he would try and straighten matters out in the future, the committee accepted his promise and held that there was nothing before them for action.

The committee urged our side to have more patience and that the company be given more time to make good its undertakings.

It was at that meeting that the general superintendent stated that he "hardly thought it possible to carry out the agreement, by reinstating all the former employes by the 27th of July."

That the company is not sincere in its attempt to carry out this phase of the agreement is borne out by the fact that new girls are being employed from time to time while the strikers are compelled to await the pleasure of the management for reinstatement. The company is also running extensive advertisements for help.

The gentleman who was to enforce the agreement is out of town, and is not likely to return very soon. We have been forced to the conclusion that the committee is nothing more nor less than a farce, for it neither has power nor authority.

The company has proven conclusively that there is no intention on its part to comply with the agreement and so we have declared it broken and decided to renew the strike.

We are planning to put about 24 girls on the road and to advertise the strike and to solicit funds to carry on the work.

We intend to inform the merchants who trade with the Kalamazoo Corset Company and who by this time we presume are aware of the so-called settlement, that the agreement was broken by the company and that the strike is still on.

And now, dear reader, think about the facts we give you and think twice before you form an opinion one way or the other. Remember that the company has agreed to reinstate all its former employes under any circumstances and it has failed to do so.

Who ever heard of a manager who would let the employes run the business? Who would think that the corset company would leave it to their employes to decide as to whether the strikers should be taken back? Does it not look as if there was a motive behind it? Why could not the general superintendent tell his employes to behave properly instead of putting it up to them and giving them the power to decide? But we know why, and that is our reason for renewing the strike.

Furthermore, the company has agreed not to discriminate against any of its former employes for belonging to an industrial organization; and yet the first thing the general superintendent did was to ask one of the girls to sign such a paper. Is this not an open violation of the agreement?

We intend to carry on this fight to a finish and it is only a question of time when the Kalamazoo Corset Company will regret exceedingly its stubborn attitude toward its former employes.

And it is because we hold that "nothing is settled until it is settled right," that we consider the strike in progress.

(Signed)—Executive Board of the Corset Workers' Union, Local No. 82 of the I. L. G. W. U., and the Committee of the Kalamazoo Trades Council.

PAULINE M. NEWMAN,

General Organizer.

THE LADIES' GARMENT WORKER

OFFICIAL ORGAN OF THE

INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION

PUBLISHED MONTHLY

Address all communications to

JOHN A. DYCHE, Editor, 32 UNION SQUARE, NEW YORK CITY

Telephone, Stuyvesant 1126-1127

SUBSCRIPTION PRICE:

2 CENTS PER COPY. 25 CENTS PER YEAR

Entered as second-class matter at the New York Post Office

GENERAL OFFICERS.

A. Rosenberg - - - - President

Jesse S. Greenberger, 1st Vice President, 125 Cannon Street, N. Y.

Israel S. Feit, 2nd Vice President, 2637 E. 61st St., Cleveland, O.

B. Witashkin, 3rd Vice President, 150 Tompkins Ave., Brooklyn, N. Y.

S. Polakoff, 4th Vice President, 49 E. 19th St., N. Y. City.

H. Kleinman, 5th Vice President., 79 E. 10th St., N. Y. City

John A. Dyche - - Gen. Sec'y-Treas.

Max Amdur, 6th Vice President, 36 N. 9th St., Philadelphia, Pa.

Miss Mary Martin, 7th Vice President, 118 Grand Ave., Peekskill, N. Y.

Morris Hertzbach, 8th Vice President, 11 Mortimer Ave, Arlington, Baltimore, Md.

Harry Dubinsky, 9th Vice President, 195 A. Magnolia St., Roxbury, Mass.

Editorial

The Manufacturers' Association and the Union

The usual explanation given for the remarkable vitality and solidity, which our Organization by this time possesses, is that it is due to the existence of the Cloak and Suit Manufacturers' Association. But there is a manufacturers' association in the cloak industry in Cleveland and in other cities. There are manufacturers' associations in other trades where unions do not exist. Why then should the strength of the Cloak and Skirt Makers' Union of New York be attributed to the existence of a manufacturers' association. We, however, attribute it to the fact that for the first time in the history of the cloak trade, our people succeeded in entering into an agreement with the manufacturers to which the manufacturers really agree. It is true that on many occasions we have succeeded in compelling a number of manufacturers at the beginning of the season to sign documents, with all sorts of provisions to safe-guard the interest of the union and which our lawyers assured us would stand the test of the Courts. Yet with all this ingenuity the signing of these agreements by the manufacturers brought no union conditions. The reason for this is that the manufacturers in signing this document, which we called an agreement, and to which they did not agree, was simply a ceremony performed by them, to enable them to get through the rush of the season. The real strength of the Protocol and the vitality of the union lies in the fact that the bulk of the manufacturers really agree in the main to its provisions.

Our Irreconcilables

We find it necessary to point this out to our members because we have still an irreconcilable element amongst us, which would like to force the union to compel the manufacturers to sign an agreement to which the manufacturers cannot and will not agree. No union can enter into an agreement with the manufacturers and secure from the employers everything the men want. The best we can get in this world is only a compromise. An organization, like an individual insisting upon everything, soon finds that it cannot get anything.

The Protocol

Unlike the Bible, not even like the constitution of the United States, the Protocol is a very pliable instrument. It is subject to changes by means of conferences and decisions of the Board of Arbitration. An industry like the cloak and skirt trade which is subject to constant changes necessitates constant changes in the provisions of the Protocol, in order to meet those changed conditions. As time goes on new conditions and new evils arise in our trade, and it is the business of the officers of the union to see that the provisions of the Protocol are changed to meet those contingencies and to remedy those evils.

Conditions of Progress

Neither grumbling nor kicking, not even criticism can bring about improvements. Certainly not denunciations. Only practical plans and efficient remedies can bring about desired results and insure progress. Criticisms and denunciations which bring forth no practical legislation and remedies are worse than useless. The tearing asunder of anything without being in a position to substitute something practical will bring about reaction instead of progress.

The Discontent of Our Members

It is said that when the Frenchman spoils his stomach he blames his government. It is only but natural for the cloakmakers, since they have a union, to blame the union for everything that goes wrong in their trade. Especially is this the case in the slack season. A good many of our members are under the impression that it is the business of the union to provide them with work. A union can only secure for the members better pay for the work the employer gives him. It cannot, and it is outside of the function of unionism to create work for its members. If the manufacturers receive no orders the work-people have no work, and the union can do nothing. We do not know of any labor organization that even attempted to solve the problem of the unemployed. What some unions have done in that direction was to create a fund to relieve their members in time of idleness. Such a fund not only relieves the members from distress, but it also has the indirect effect of maintaining prices. The hungry man is generally desperate and he is then willing to become the tool of the unscrupulous employers and work below the scale and below union standards. The German unions have been largely successful in this direction. All their labor unions have out-of-work benefits. There is no reason why our local unions should not try by means of raising the dues a few cents per week, to create such a fund. We know that this plan is full of complications and difficulties, but if other unions have been successful in that direction, there is no reason why we should not try it.

Price Commission

The main cause of our frequent disputes with the employers, to our mind, lies in the fact, that in our agreement with the employers there is no provision for collective bargaining, in its true sense, for the piece workers, who constitute 80% of the cloak and skirt makers. The provision in the Protocol for a price committee in each shop is only a partial and very ineffective means of collective bargaining. We have very little trouble with the week workers. There are no disputes with the manufacturers on the question of hours because this is settled by collective bargaining. The frequent disputes in the shops occur on the question of prices for piece work. Individual shops settling prices separately is a very imperfect means of collective bargaining, and hence the great cause of discontent between the union and the manufacturers. It is absurd to say that we have a system of collective bargaining in piece work where it is possible in each shop to settle prices for itself without regard to a common, collectively agreed standard. The equalization of the price of labor in which the legitimate manufacturer is interested as much as the members of the union, must be aimed at. It is very difficult to solve the problem in the ladies' garment trade, where style constantly changes, but we must do all in our power to bring it nearer to a solution, so that peace and harmony will be insured in our trade. It is this defect in the method of collective bargaining or rather the absence of it among the piece workers that is the great cause of friction between the employers and the men, and we are positive that it will become more and more acute as we go on. Until some sort of a solution is found to this problem, there is no hope for progress in our Organization.

Local Strikes Without the Knowledge of the G. O.

In spite of the provisions in our constitution and the constant warning on the part of the General officers to our locals that the International Union cannot support either financially or morally any strikes called without the sanction or knowledge of the General Office, our locals will continue their old habit of calling strikes first and then applying to the General Office for help. Not only is this done by our locals in the West, which have a plausible excuse that it takes too long to communicate with the General Office but even our Eastern locals continue this practice. We wonder when they will learn to do better?

Stoppage of Work no Remedy

The decision of the Board of Grievances, not to reinstate a discharged employee of Rosenberg Bros because the people in the shop took the matter into their own hands and stopped work to force his reinstatement, should be a warning to our people and it should teach them that force is no remedy. Happily we reached an understanding with the manufacturers, that in case of a dispute the matter should be settled, not by means of force, but on a basis of reason and justice. The disregard by the members of the basic principles of unionism, namely, taking the law into their own hands, cannot be tolerated. Union breaking tactics will not bring about union conditions.

You cannot remedy an Institution by sapping its base. The union employs a staff of officers to look after the interests of its members, and to listen to their real or imaginary grievances and to try to adjust them. If the officers do not attend to their duties, the members know where to lodge their complaints. Any attempt to remedy grievances by any other

means cannot and should not be tolerated. Our business agents and managers should bring this lesson home to our members and thus put an end to the greatest danger that a union can confront, namely, mob-rule.

Burns

Big man Burns has shrunk visibly under the rain of the telling facts in the Darrow defense.

Where now is all the bluff about the much bragged of "dictograph" eavesdropper evidence, to be introduced with such deadly effect by Harrington? That bluff was "washed out" like starch. Speaking on the witness stand of the "dictograph" records, Harrington testified, "I could not make out the sense of it. It was unintelligible."

And so it has been with all the rest of the exhibits of this wonder worker ally of the enemies of labor. The last fake was exposed when Lincoln Steffens testified that both of the McNamaras had agreed to plead guilty two days before Franklin's arrest for bribery. Why waste more space on the big bark and little bite of that dog of a detective who has had the center of the stage too long and played his vaudeville stage too crudely. It is time to "get the hook" for Burns the Braggert. He is a "has been."

General Executive Board

In session at 32 Union Square, New York City, July 20, 1912.

President Rosenberg in chair.

Present, S. Polakoff, M. Sigman, S. Lefkowitz, A. Mitchell, John A. Dyche and S. Slotchin. Absentees, B. Witashkin.

Minutes of the previous meeting adopted as read.

The committee appointed at the last meeting of the General Executive Board to effect an amalgamation of Local No. 68, Cloak and Skirt Pressers of Brownsville, N. Y., with Local No. 35, Cloak and Skirt Pressers of New York, presented the following report:

To the Members of the General Executive Board.

We hereby submit our report on the amalgamation case of Local No. 68 and Local No. 35.

Several conferences were held with committees of Local No. 68 and Local No. 35 and the following arrangements were adopted by all concerned:

1. All the members of Local No. 68 and Section F of Local No. 35 should be known as Branch A of Local No. 35 of Brownsville.

2. All the members of Local No. 68 should turn over their due-books to Local No. 35 not later than August 15th, 1912, and other books should be issued to them without any charge.

3. In view of the fact that 5 members of every section of said Local constitute an Executive Board of the Local, we decided that a majority of the members of Local No. 68 should be elected from Branch A to the Executive Board of Local No. 35.

4. In view of the fact that there are many complaints and grievances in the pressing trade which need prompt attention in order to satisfy the members at large, and as it will be very hard on the members who work in Brownsville to come to New York to the Executive Board of Local No. 35 to file their complaints and charges, we therefore recommend that a Grievance Committee be elected from said branch in conjunction with a committee of the Executive Board of Local No. 35 to meet not less than once a week, to take up complaints and other trade matters pertaining to the members of Branch A to be adjusted in time.

5. The committee recommends that the office of Brownsville should be closed and that a new office be opened for the reason that the members of Local No. 68 claim that their present office is run nominally by the Joint Board, but practically by Local No. 11, and as it is the wish of the committee that

harmony should prevail in Brownsville, we therefore recommend that this new office should be opened in a different locality, so as to convince the members of Brownsville that this office is run by the Joint Board, and to prevent misunderstandings. We also recommend that arrangements should be made that the representative of Local No. 68 should have a separate room in order to attend to the complaints and grievances of Branch A of Local No. 35.

6. The members of Local No. 68 claim that their members are in the habit of applying at headquarters for positions and that the contractors and manufacturers also apply there for help, and they therefore believe it is necessary to have headquarters for themselves. The committee, after consideration, recommends to Local No. 35 that as soon as the amalgamation takes place, a committee should be appointed to investigate as to the necessity of headquarters, and decide on same.

7. The committee decided that Brother Dyche should be instructed, before revoking the charter of Local No. 68, to look over the finances of said Local, and then turn over the treasury of Local No. 68 to Local No. 35, not later than the last week of July, 1912.

On Thursday, July 11th, an amalgamation meeting was held in Brownsville, at which Vice-Presidents Polakoff and Slotchin were present, and all these arrangements were read and adopted.

Fraternally,

John A. Dyche, General Secretary-Treasurer; S. Polakoff, 1st Vice-President; S. Slotchin, 12th Vice-President.

Upon motion agreed to accept the report as read.

Bros. A. Mitchell and M. Sigman presented a lengthy report of their visit to Boston at the request of President Rosenberg. They met the officers of the various Locals, addressed a mass meeting of the workers in the trade and were present at a meeting of the Joint Board of the Boston Locals. They also heard a statement by a committee of the Ladies' Tailors, Local No. 36, as to the condition of their Local. Bros. Sigman and Mitchell came to the conclusion that Boston needs a General Organizer to take proper care of all the Locals there, and believed that this would effect a great improvement.

Upon motion agreed to accept the report as read.

Brother Polakoff then presented the following report regarding Local No. 20, Raincoat Makers of New York:

On Monday, July 8th, Brother Sigman and myself attended the Local Executive Board meeting, and were informed that they were making preparations for a general strike and asked to be advised how to act. We informed them that the matter should first be referred to the General Executive Board.

On Thursday, July 11th, we again attended their Executive Board meeting at the request of S. Robinson, the Financial Secretary.

We found that there was some slight dispute as to whether Brother Rich was or was not placed in nomination as a member of the Local Executive Board. We succeeded in straightening out the matter and restoring harmony and we would suggest that a member of this Board be elected to look after the affairs of this Local and guide it along proper trade union channels.

Brother Polakoff also reported having attended a meeting of the Ladies' Waist Makers' Union, Local No. 25, when their delegates to the convention rendered their report, and found that new life is coming into this Local. He suggested that the committee appointed at the convention should visit the said Local and make a report.

Upon motion agreed to accept the report as read.

Brothers Shapiro, Kaplan and Smolensky, bearing credentials from Local No. 20, Raincoat Makers' Union of New York, appeared before the Board with the request that the committee appointed to supervise the movement for a general strike should be instructed to get busy. The committee further state that the Local is in need of a manager, who will have the confidence of the members, and thus be in a position to bring about harmony and put an end to the friction existing inside of the organization. The Local has come to the conclusion that there is not a single man inside of their organization who is able to fulfill this function and they request the Board to recommend someone who can fill this position.

Brothers Kirchenbaum, Klein, Kurtzman and Tannenbaum, bearing credentials from Branch 1 of Local No. 9, Cloak & Suit Tailors' Union of New York, appeared before the Board and requested in the name of their branch that the General Office issue a separate charter for the Sample Makers and Piece Tailors.

Vice-President Mitchell, chairman of the committee appointed at the last meeting of the G. E. B. to control the affairs of Local No. 38 in accordance with the decision of the convention, states that so far the committee has made very little headway, owing to the fact that the Local is in a poor condition due mainly to the slackness in the trade. The committee further reports that Local No. 38 has decided to relinquish jurisdiction over the ladies' tailors of Brooklyn.

Vice-President Sigman, for the committee appointed to carry out Resolution No. 49 relating to Local No. 17, reports progress.

Vice-President Polakoff, for the committee appointed to carry out Resolution No. 31 relating to the changing of the charter of Local No. 23 and also Resolution No. 27 relating to a general strike in the white goods trade, reports that they have attended meetings and report progress.

General Secretary-Treasurer reported that a conference has been arranged to be held in Washington, D. C., on September 30th, 1912, with the representatives of the U. G. W. U. of A. and the J. T. U. of A.

Upon motion agreed to communicate with Brother Dubinsky requesting him to accept the offer of Local No. 20 to act as their organizer.

The requests of the committee of Branch 1, of Local No. 9, for a separate charter was then discussed. After a lengthy discussion the meeting adjourned without coming to any definite decision.

The Board also met on Friday, July 27th, when the request of Branch 1, Local No. 9 for a separate charter for Sample Makers and Piece Tailors was referred to the next quarterly meeting.

Agreed to appoint Miss Josephine Casey organizer for women workers, and three men, one for New England States and two for the Middle West. Organizers' expenses to be $3 per day when staying in one city a week or longer, and not more than $4 a day when compelled to visit another city outside of his territory within one week.

President Rosenberg promised to submit as soon as possible the names of three proposed organizers for the Board's approval.

Respectfully submitted,
JOHN A. DYCHE,
General Secretary-Treasurer.

Monthly Bulletin of Stirring Events

JOINT BOARD OF NEW YORK

July is the month of considerable personal interest in the life of the locals and joint bodies. During the month the more important local officers are being elected and much interest attaches to the list of candidates for officers and business agents. Both elections and subsequent installations are replete not only with exciting incidents, but also with inspiration and encouragement.

During this month the installation of the newly-elected Joint Board of New York took place and it proved a very impressive affair. Brother J. Halpern, the Chairman of the Joint Board, called on Brother S. Polakofl, now the first Vice-President of the International Union, to perform the installation ceremony which consists almost exclusively in speech making. There were also present at this meeting Counsellor Meyer London, attorney for the Cloak & Skirt Makers' Union, whose speech on such occasions is looked forward to with much expectation, and A. Bisno, the Chairman of the Board of Directors. Both delivered themselves of stirring messages, after which the election of officers and committees was proceeded with. Brothers J. Halpern, M. Perlstein and H. Kleinman were duly re-elected as Chairman, Recording Secretary and Financial Secretary, respectively.

PROGRESS OF SANITARY IMPROVEMENT IN CLOAK SHOPS

Some Facts and Figures, Culled from the Latest Bulletin Issued by the Joint Board of Sanitary Control

	Number.
No. of Shops Investigated	1,884
No. of Persons Working	50,326
No. of Men	38,591
No. of Women	11,735

Loft Buildings	1,480
Converted Buildings	273
No. of Persons Working above the Sixth Story	21,485
No. of Shops having Sanitary Certificates	456
No. of Establishments having Sanitary Certificates	377
No. of Persons Working in Certificated Shops	25,336
No. of Persons Working in Uncertificated Shops	24,990

The Bulletin says:

The prbolem of the safety of the large number of persons working above the sixth story is still very grave as the ordinary means of escape are not of much value at these heights.

Of the fifty-five buildings which were defective in fire protection, of which we have complained during February, 1911, to the Fire Department, Building, Police Department and Mayor, all have been improved and the dangers of fires in those buildings removed. The number of shops which were granted Sanitary Certificates at the beginning of our fiscal year, May 1st, were but very few, while at present we have 377 certificates issued, showing a distinct gain in the safety of a large number of shops.

That a great many buildings have improved their fire-escapes and other fire prevention and escape facilities can also be gathered from the fact that we have found only 38 shops or 2% with no drop ladders, while six months before there were 236 or 13%. There has been also a great improvement as to the manner of opening the doors of shops. During the last inspection there were only 48% left which were opening IN. During the August inspection there were 79%, and in February there were 97%, showing a very large improvement in this respect.

The figures also show noticeable improvement in other respects. For instance, we have only 34% of the shops left where there are no dressing-rooms, while there were 58% during August inspection, and 79% during the February inspection.

CLOAK AND SUIT TAILORS, LOCAL 9

While referring to the amendment (Article 11, Section 7), adopted at our recent convention, forbidding local unions to make payments for any other purpose except the regular expenditure of the Union, including strike benefits, Secretary A. Guyer makes a very important suggestion relating to a special fund for the payment of sick and other benefits. Secretary Guyer says:

> The Union will have to solve this problem sooner or later. Let the members, however, bear in mind that they must be prepared to pay a certain sum weekly or monthly to provide the wherewithal of a fund. In a season trade like ours there is a certain number of workless men always to be found who are in need of material support. An extra fund for this purpose should therefore be created. The payments devolving upon individual members would be slight, but the advantage accruing to them would be very substantial. Let the members therefore discuss this problem exhaustively and make recommendations through their branch meetings to the Local Executive.

It is encouraging to note that Local officers are beginning to see the paramount necessity of a benefit system. One step further and they would see that any benefit system to be successful must be part and parcel of the activity of the International Union applicable to all its members.

PRESSERS' UNION, LOCAL 35

The Toronto convention has settled a number of jurisdictional questions that have been pending for many months. One of these was a prolonged and bitter dispute between the Pressers' Union, Local 35, of New York, and the Pressers' Union, Local 68, of Brooklyn. The dispute is now practically a matter of the past. The persistent claim of the former Local 68 to a separate existence, denied by Local 35 all the time, has been confirmed by the convention. The delegates of Local 68 vigorously protested against their annexation, but the convention was guided by its own inexorable logic and resolved that henceforth brotherly strife must cease and that Local 68 has no legal standing under the constitution and must transfer all its members to Local 35.

That this resolve was for the best is evident from the fact that the two locals are doing all they can to carry out the resolution of the convention and in spite of the protests of Local 68 its members will find the amalgamation to their advantage. Secretary Lubinsky of Local 35 has given expression to the hope that in future all the members will work harmoniously together for the good of the Organization as a whole.

BALTIMORE, Md.

The Cloakmakers' Union, Local 4, is up and doing. An educational campaign, started some time ago, has had a visible effect on the hitherto apathetic cloak and skirt makers. They are beginning to see that they may be raised from the level of mere profit grinders for their employers to self-respecting workers, securing human conditions of labor, only by realizing that "he who desires to be free must himself strike the blow."

Recently, at a prolonged and very important meeting, the members have arrived at a number of decisions bearing on their life and labor in the shops.

The employees are advised not to apply severally for employment. This tempts the employer to encourage competition between the workpeople. *In future employers requiring help must apply to the business agent of the union.*

In order to provide a more efficient control in the shops it has been arranged that on starting work every new employee must produce a working card issued by the business agent.

A demand is to be made for improved sanitary conditions in the shops. In this respect the cloak shops of Baltimore are very deficient.

An effort is to be made at the settlement of prices to secure a minimum amount of $5 a day.

The necessity of reducing the hours to 50 a week is under advisement. So far as working hours are concerned, Baltimore is in a primitive condition as compared with New York.

An effort is to be made to reach the skirt makers who have up till now been neglected, or rather they have been guilty of negligence.

This is an extensive program that will require the alertness and unceasing efforts of the Local officers and active members to carry out. In Bro. D. Cohen, the Treasurer of the Local, Baltimore now has a direct representative on the General Executive Board, and *it is about time that* Local 4, being one of the old locals of the International Union, should come to be ranked in membership and labor conditions with some of the more influential locals of the International *Union.*

CLEVELAND, OHIO

In his last monthly report Vice-President Israel Feit refers in encouraging terms to the change for the better that has come over the ladies' garment workers of Cleveland and to the recuperation of strength by our local unions in that city. There is a very strong movement unionward which bids fair to bring the organization back to its standing prior to the general strike.

This awakening Vice President Feit attributes to the fact that the employers have gone back on their promises to *individual employees*, whom they have lured away from the organization by all sorts of subterfuge. Now, with the commencement of the busy season, the "get-rich-quick" methods to which they *have been accustomed in the past proved too* much of a temptation for them. Thus the blacklist has been reinforced, the "efficiency system" of H. Black & Co., which requires the pressing of 30 garments a day for the *"handsome" remuneration* of $18 a week, has naturally been again reverted to. This, of course, the pressers refused point blank, and nearly precipitated another general strike. H. Black & Co. replied by discharging or threatening to discharge, employees who made complaints, informing all those whom it concerned in the words of all industrial tyrants: "If it does not suit you, you can go."

Many of the employees do not earn more than $5 to $6 a week. Incidents like these have opened the employees' eyes to the fact that the Union is after all their best friend. The employers of Cleveland have thus themselves acted as the best organizers and have driven scores of employees back to the organization. Recently two mass meetings have been held, one of these was addressed by President Rosenberg. The meetings were crowded to overflowing and re-echoed the spirit of enthusiasm evinced on former occasions. Shop and Local meetings are well attended. The Hungarian Local is gaining strength from week to week. Altogether the progress made is all that could be wished under the circumstances.

CINCINNATI, OHIO

Vice-President Feit writes:

"At the request of the Cutters' Union, Local 48, *I visited Cincinnati. It is their intention,* in accordance with a resolution of the Toronto convention, to demand a minimum wage scale of $18 per week and other improvements of minor importance. I advised the Local to write to *the manufacturers requesting them* to grant their just demands without the necessity of resorting to a conflict. The prospects of having their wishes fulfilled seem very bright."

TOLEDO, OHIO

A slight dispute at the firm of Cohen, Martin and Friedlander Co. was quickly settled by Bros. J. Rosenberg, the President, and M. J. Cohen, the Secretary of the Cloak Makers' Union, Local 67. Vice-President Feit testifies to the practical common sense of the leaders and members of Local 67 in strictly adhering to the policy of avoiding trouble wherever possible, preferring to strengthen their ranks which in itself inspires self-confidence and the respect of the employers.

KALAMAZOO — CORSET WORKERS, LOCAL 82

In another column a statement by the Executive Board of Local 82 is published, giving strong reasons for their decision to continue the strike at the Kalamazoo Corset Co. This step has been taken with the complete sympathy and accord of all the labor organizations of Michigan. In course of this month an important gathering called together by the Federation of Labor and the Women's Trade Union Label League to consider the situation was held. Many local unions and other organizations were duly represented and it was decided to meet every Monday.

The steps to be taken for dealing with the situation include the endeavor to get Mrs. Raymond Robbins and Miss Jane Addams of Chicago to address a meeting in the parks. Twenty-two delegates volunteered to picket the plant and interview workmen to form a strong picket organization. There are many sworn affidavits in the possession of organized labor that will prove damaging to the company. Effective measures have been taken to raise the necessary funds and for sending out circulars broadcast throughout the country, advising merchants of the struggle and of the conditions under which the American Beauty Corsets are made.

DETROIT, MICH.

According to information from Vice-President Feit there is a movement in this city for organizing a separate local of the English-speaking girls, alteration hands, who number about 500. Some 50 of them have already handed in their names for this purpose and an application for a charter may be received before this is printed. The movement has received a fillip by a strike of short duration hastily called in mistaken sympathy for a dismissed foreman. The employees discovered their error and promptly returned to work, not however, without gaining points in their [illegible] The employer agreed to recognize a [illegible] committee to which grievances and [illegible] are to be referred for investigation [illegible] justment and he also promised to [illegible] the strike-breakers who insulted the [illegible]

RICHMOND, VA.

Local 101 of this city has decided [illegible] senting demands to their employ[illegible] these the main is 50 hours' work a [illegible] stead of 54 hours, and a raise of [illegible] per cent in wages.

The existing labor conditions ar[illegible] low in Richmond and the employers [illegible] tainly justified in making demands [illegible] male helpers get only from $12 week[illegible] female helpers from $7. In view of [illegible] cost of living and of the fact that the [illegible] only lasts 7 months in the year, it is [illegible] that the employers will recognize these [illegible] demands. The employees are well [illegible] and the Local is in good financial [illegible] Both the Local leaders and members [illegible] well advised to undertake nothing ra[illegible] ing to their own resources, but to [illegible] by the General Office and above all [illegible] some authoritative general officer [illegible] izer call upon and interview the emp[illegible]

CHICAGO, LOCAL 71

The fight of this Local against 20 emp[illegible] in the ladies' tailoring trade contin[illegible] will be remembered that the men were [illegible] out because they refused to revert [illegible] hour day, as proposed by the employ[illegible] having worked 8 hours a day for a [illegible] of two years.

Recently Vice-President Feit visited [illegible] and succeeded in arranging a conference [illegible] the employers. The discussion hinged [illegible] ly on the question of hours. The em[illegible] proposed that work be resumed on a [illegible] hour basis, pending the bringing into [illegible] a sufficient number of the unorganized [illegible] ployees by September 1st to enable [illegible] compell the rest of the manufacturers [illegible] troduce the 8-hour day in their [illegible] Vice-President Feit submitted a coun[illegible] posal that the employees resume work [illegible] 8-hour plan, in accordance with the [illegible] agreement, in which case Local 71, [illegible] by the International Union, will [illegible] undertake an extensive plan of organ[illegible] and only if it should fail in this [illegible] the manufacturers be justified in ins[illegible] the return to 9 hours a day. Vice-President Feit rightly argued that to give up a privilege

held for two years would hinder the plan of organization and defeat the object in view. Moreover, the downtown section, working on the 8-hour basis and not involved in this lockout, would be affected by the return to a longer working day.

Of course, the employers would not see this point and the ladies' tailors refused to entertain the 9-hour proposition, and so matters stood when Vice-President Feit's report reached this office.

A hopeful tone prevails among the employees whose enthusiasm has suffered no abatement; although the lockout has been lasting since May 1st, the sentiment for unionism is as strong as ever. Vice-President Strassburg and Bros. Seskin and Shucter continue to do good work and altogether the future of Local 71 seems very promising.

While going to press we learn that the downtown employers belonging to the Women's Tailors' Association have promised to renew the agreement, working 8 hours a day.

TORONTO, CANADA

From a financial report of the receipts and disbursements in connection with the Toronto cloakmakers' strike at the T. Eaton Co., published this month, it may be seen what a mighty force Trade Unionism is becoming in our trade compared with a decade ago.

Altogether the receipts amounted to $18,-000.97. By far the biggest item, more than one-half, was contributed by the Toronto cloak and skirt makers in work at the time, from their earnings. Those true brothers paid a tax of 10% on their wages in support of the strikers and their families, and the sum thus collected amounted to $9,985.54. The International Union contributed in donations $4,008 and our affiliated locals $2,037. The balance came from the Trades and Labor Council of Toronto and its affiliated unions, from various Socialist societies and branches of the Workmen's Circle. Out of the sum more than $16,000 was distributed in strike benefit.

It should be mentioned in connection with this strike that there were not wanting enthusiastic volunteers who worked with untiring zeal for a successful outcome of the strike. The following resolution was passed by the Toronto locals:

> Whereas Bro. J. Welkofsky has always worked actively for the interests of the Toronto cloakmakers right from his entrance as a member of Local 14, and
>
> Whereas his services as Secretary-Treasurer of the Joint Board and taking charge of the finances of the T. Eaton strike have been rendered without the expectation of reward, therefore be it
>
> Resolved by the members of the Cloak and Skirt Makers' Union, Local 14, in regular meeting assembled June 26, 1912, and by the members of the Cloak Pressers' Union, Local 92, in regular meeting assembled July 2, 1912, to recognize the praiseworthy and indefatigable services of Bro. Welkofsky and present him with the sum of $50 as a mark of appreciation, and be it further
>
> Resolved to thank heartily the Bros. M. Lapidus, H. Salutin, M. Schur, S. Gold, M. Goodman, S. Freedman and others who have spared no time and effort in this strike of 15 weeks' duration.

Joint Board of Sanitary Control

Impressions of Its Work by Rose Schneiderman*

(From a Recent Bulletin)

It was with a feeling of great interest that I took up the work of inspection for the Cloak and Skirt Makers' Joint Board of Sanitary Control.

While organized labor everywhere stands for clean workshops, the Joint Board of Sanitary Control represents not only the opinions of the workers, but also those of their employers on the question of sanitary shops.

I was curious to find out how this novel arrangement worked. I found that in the Association factories employers did try more or less to live up to their agreements. The work-rooms were modern with plenty of light, and fresh air obtainable at the wish of the

*During the last semi-annual inspection Miss Schneiderman was engaged temporarily for a period of one month as inspector and shop lecturer.

workers, though this is hardly taken advantage of; fire-proof stairways, good fire-escapes, etc. Of course, there were cases where fire pails were used by the pressers instead of being filled with water and ready for use; doors opening in instead of out; toilets which would have been better off for a good scrubbing, etc. But on the whole, these are small things and can be improved very easily.

It was reinspecting the East Side shops which gave me an idea of the tremendous job the Board had before them. Most of these shops are run by contractors, and the garments made in these places are for some of the very best houses in the city. The buildings, in which these factories are located are unsafe, filthy, converted tenements; tenements with rickety stairs, dark hallways, dirty broken-down water-closets. The water-closets in most cases are in the hall and without water the greater part of the winter, the employees state. The same *toilets are used by both* men and women. It is amazing to find that the Board of Health as well as the Labor Department permit such buildings to be used for workshops.

In the majority of work-rooms, the ceilings are uncovered, walls, floors and windows filthy, air very bad, and cots [illegible] bedding in the foreground. To be [illegible] are a few exceptions, but they are [illegible]

It was shocking to know that [illegible] Joint Board of Sanitary Control, [illegible] the Union, can and is gradually [illegible] with the worst of these and improving [illegible] other industries such as muslin underwear, children's dresses, men's clothing, etc. are allowed to go on undisturbed.

Now, just a word concerning the [illegible] In the struggle for existence, the [illegible] and especially our Jewish workers, have [illegible] to look upon the workshops as a place [illegible] must of necessity be dirty, without air and unsafe. Also some manufacturers think that dirt is essential to good business. [illegible] difference is well marked among [illegible] In my shop talks I often hear, "Never [illegible] sanitation; what we want is Bread" [illegible] takes a good many arguments [illegible] *them that the body is nourished by* [illegible] cleanliness and sun-light, as well as [illegible]

The Joint Board of Sanitary Control, there-fore, must carry on an educational [illegible] among the workers and get their [illegible] in enforcing as well as upholding the standards of Factory Sanitation.

Music for the Masses

By Gertrude Barnum

Tolstoi's story of the peasants who agreed to do the work of one of their number while he played for them on an improvised reed-flute contains, in a sense, the explanation of the present divorce of Art and Labor.

The story goes that the musical peasant, relieved from drudgery by his music loving fellow-laborers, soon found that he could perform feats upon his reed not appreciated by the workers. So leaving them to do his share of drudgery as well as their own, uncheered by music, he sought a more "intelligent" audience among people who also left their share of drudgery to others and came to criticise his art. Laborers toiled ever harder and harder, and music and musical criticism grew ever more complex.

Today, many attempts are made to elevate the musical tastes of "the masses." But it is hard for the so-called "leisure class to realize the situation and the needs of the workers. The truth is, the subject of recreation does not greatly concern the masses except on Saturday nights and Sundays. The average laborer is fairly subdued by labor six [illegible] the week. Long hours, and the strain [illegible] leave food, rest and sleep the only [illegible] be desired in the scant week day [illegible] Moreover by Saturday night the [illegible] operator, mill hand, or farm laborer [illegible] intellectually stimulated as to crave classical music—even with explanations. "Rag-time" dances, and "coon-songs" are popular. [illegible] no subtle "motif" to be ferreted out. These airs will not prove immortal, but they are [illegible] to be rendered with freedom and spirit [illegible] their simple, pronounced rythm and [illegible] are attractive. The sentimental ballad, [illegible] is in demand. It is not alone working people who come under the spell of such songs as that of "Ben Bolt" and his own tender [illegible] who trembled with fear at his frown, [illegible] his too submissive friend, and his old [illegible] master so kind and so true, and the [illegible] granite so gray and the memories so [illegible] And there is no occasion for concern over the evident love of the many for the "popular songs of the day," except where the simple

מעשה'לעך

פון מ. מאלאמוט

א ניגער איז געזעסען אנטקעגען א [illegible] אן אמעריקאנער אין באהן־וואגאן.

— ניגער! [illegible] האט דער אמעריקאנער א [illegible] געטהאן.

[illegible] איז [illegible] געשאסען פון דער [illegible] — האט [illegible] איך [illegible] איז נאך [illegible] האט ער נאך [illegible] איך בין א [illegible] א [illegible], [illegible].

[illegible] אמעריקאנער האבען [illegible] נאך [illegible] געמאכט.

ניגער! ניגער! [illegible] א ניגער!

[illegible] א [illegible] שפראך! — האט דער [illegible] מיט [illegible] געענטפערט.

[illegible] האב איך [illegible] [illegible].

א בהמה [illegible]

[illegible] האט א [illegible] געבארען. [illegible] האט דער שכן [illegible] [illegible] די [illegible] די בהמה... ניט [illegible] ניט! [illegible] זיך מיין שכן.

[illegible] פרעג איך איהם.

[illegible] נישט צו זיך... הפנים זי ווייס [illegible] איהרע, ווי [illegible] דאס, און [illegible] פאר מיינע קינדער קיין [illegible] ניט! — ענטפערט מיר דער שכן.

— מאלט ביטער! — בעדויער איך איהם, פון וואנדזשע מאכט איהר פאלט א לעבען?

— איך ארבייט אין א שאפ שוין אכט יאהר, נור אז איך האב א ווייב מיט פינף קינדער, ווערזשע מאכט מען עס א לעבען מיט אכט דאלאר א וואך?

— בהמה, בריקע זיך! — האב איך אנגעהויבען [illegible] מיט מיין שכן — בריקע זיך, [illegible] מאכען א לעבען פאר דיינע קינדער.

— ניין, ניין! דאס וואלט איך קיין מאל ניט טהאן — ענטפערט מיין שכן.

זעהט איהר, אז די בהמה להבדל איז קלוגער פאר מיין שכן!

די שלעכטע פאסטוכער.

שלאף, מיין קינד, שלאף! איך װעל דיר דערציילען מיט א מעשה'לע.

לאנג, לאנג צוריק, ערגעץ װײט, װײט, אױף די הױכע בערג פון א װאונדערשעהן לאנד, האבען זיך געפיטערט א סטאדע שעפסעלעך.

עס זײנען נאך דאמאלס קײן פאסטוכער ניט געװעזען....

שלאף, מײן קינד, שלאף!

הױכע, שטאלצע ריעזען־בערג, גרין באװאקסען מיט זײדװײכע גראז און שעהנע מיעפע טהאלען, װאו עס פליסען רוהיג קריסטאל ריינע װאסער־קװאלען און דאס גראז האט געשטילט דעם הונגער און די װאסערקװאלען דעם דורשט פון די שעפסען.

בײטאג, װען די שעפסען האבען זיך סאטגעזעטיגט איבער די פעלדער, האט א רײנער הימעל מיט א שטראהלענדער זון זײ דעם װעג בעשײנט און בײנאכט האבען לבנה און שטערען די שעפסען געהיט, עס זאל זײ קײן בײזעס ניט געשעהען, װען זײ שלאפען רוהיג מיט זײערע קינדערלעך בײ דער ברוסט.

— עס זײנען נאך דאן קײן מעלקער ניט געװעזען....

שלאף, מײן קינד, שלאף!

נור אײנמאל אין א װינטער־נאכט האט זיך א װאלף ארײנגעריסען און האט אױף דער גאנצער סטאדע אנגעװארפען א טױט־שרעק. אין װילדער פערצװײפלונג האבען די שעפסען די פעלדער, די קװאלען, די בערג און די טהאלען פערלאזען און זײנען אנטלאפען אין דארף אריין פון דעם װאלף זיך צו בעשיצען.

עס זײנען נאך דאן קײן שלעכטע פאסטוכער ניט געװעזען....

שלאף, מײן קינד, שלאף!

און אין דארף האט אײנער דערזעהען, אז די שעפסען זײנען אזױ שטיל און רוהיג, האט ער אײנגעטאפט די װאל פון א שעפס און די איז געװען זעהר װײך און װײס, האט ער דאס גאנצע װאל אבגעשארען און דערפון זיך א װארימען מאנטעל אײסגעװעבט, און די פלײש פאר א מאהלצײט אבגעבראטען.

שלאף, מײן קינד, שלאף!

דעם סוף, מײן קינד, װילסטו װיסען?

דאס מעשה'לע האט נאך קײן סוף ניט.

tastes are vitiated by untrue, sensual, degenerate art. But under the influence of these vicious forms of "music," the whole expression of life grows spectacular, taking on the hideous hues of the art which colors it. Here lies the great danger of the divorce of pure, musical art from labor. There is a double danger here, in fact. It is not only dangerous for Labor, but also for Art itself. When musicians are freed from drudgery to pursue art, they are apt to go so far from the great common people that they lose the deep, true, elemental thoughts and emotions.

Let musicians remember, then, that one of the great obligations of art is to cheer Labor. Let them offer freely, the big, simple themes—stirring themes, with marked melody and rhythm, and the merry things in music. Also let them remember the fountain spring of true art is ever found among the people, that in spite of conditions which threaten and cramp and cripple and deaden them, here and there among the masses will be found a tender folk song, a lilting spontaneous dance tune, or a great hymn, which will be eagerly caught up by future Beethovens and Wagners.

[illegible]ילדלעך פון באַלקאַן

פון ראַדאַ־ראַדאַ.

1. כשוף.

[illegible]ראַקמאַרין איז אַריין אין האַרעם, אַ קליין [illegible] שפּיבעל. זי האָט אונטערזוכט אַ [illegible] בעטאַפּט, און געפּויקט מיט די פינ־[illegible] בייגער, זיך צוגעהערט צום קלאַפּען [illegible] אַלץ אויפ'ן איוראָפּעאישען שטיי־[illegible], וואָס זיינען דערביי געשטאַנען, [illegible] נאָר נישט געוואונדערט. זיי זיינען [illegible] געווען צו זעהן פערשיעדענע [illegible] געווים איז זי אויך אַ מכשפה.

[illegible]ראַקמאַרין האָט אָנגעהויבען צו פערשרייי־[illegible]. דאָ זיינען די פרויען געבליבען [illegible].

א [illegible] זאָל קענען שרייבען !...

[illegible] זי אַרומגערינגעלט פון אַלע זייטען, [illegible]. פאַר אַלעמען איז געווען קלאָר, [illegible] צו מהון מיט אַ מכשפה פון אַן אַנ־[illegible], אַ הקדשה...

[illegible] פון די פרויען איז צו איהר צו־[illegible] געבעטען:

[illegible] חאַנים, קלאַפּט מיר אויך אַ בי־[illegible] בייגער.

[illegible] אין דעם געזעהען אַ מין כשוף.

[illegible] אונטערגעשריעבען דער רעצעפּט.

[illegible] נעהמט איהם אין האַנד, בעקוקט [illegible]:

[illegible], חאַנים, וואו דאַרף איך טראַגען [illegible], אויפ'ן האַלז, אויפ'ן האַרץ, צי אין [illegible]?

[illegible] אַ פּאַר צעטעלעך האָט מען די קראַנקע [illegible] דער פּאַפּסט — אַ פּסוק פון עוואַנ־[illegible] אין דער האַדזשי (מחמד'נישער גלח) — אַ [illegible]. דאָס צעטעלע מוז אודאי אויך [illegible] אַ פּסוק פון קאָראַן.

[illegible] אַלץ דערצעהלט מיר די ראַקמאַרין.

[illegible] איהר בעלוינט פאַר אייער אַר־[illegible] — [illegible] איך זי.

[illegible] אַ מאָל — ענטפערט מיר די פרוי, [illegible] פון איהרע האָר אַ רעכט ביסעל פון [illegible] „מכה", וואָס זי האָט נאָר וואָס גע־[illegible] אין ביתאָמש.

[illegible] א פירשטליכער אורטהייל.

[illegible] לייט דערצעהלען אַ שעהנע מעשה פון [illegible]־פּאַשאַ, וואָס האָט רעגיערט אויף [illegible] נאָך איידער זי איז איבערגעגאַנגען צו [illegible].

[illegible] איז ריסוואַן־פּאַשאַ מיט זיין מיליטער [illegible] בעשטראָפען אַ דאָרף, וואָס האָט אין [illegible] מורד געווען. דערוויל זיינען איינינע סאָל־[illegible] בעפאַלען אַ הויף פון אַ רוהיגען איינוואָה־[illegible] אין איהם צוראַבירט.

ווי ריסוואַן־פּאַשאַ האָט דאָס דערהערט, האָט ער באַלד געהייסען ברענגען פאַר איהם די שולדיגע סאָלדאַטען, און זיי געגעבען אויסצוקלייבען איינס פון די צוויי שטראָפען, אָדער דערשאָסען צו ווע־רען, אָדער צו קריגען 50 קלעפּ מיט אַ באַמבוס־שטעקען אויף די פּאָדעשוועס.

זעהר שווער איז געווען אויסצוקלייבען — 50 קלעפּ פון אַ באַמבוס־שטעקען אויף די פּאָדעש־וועס — דאָס איז אַ גרויזאַמע פּייניגונג, און פונ־דעסטוועגען האָבען עס אייניגע אויסגעקליבען, און זיי מאַקע באַלד מקבל געווען.

— און איהר איבריגע — האָט זיך ריסוואַן־פּאַשאַ אָנגערופען, איהר וואָס האָט אויסגעקליבען דעם „טויט" זיינט מאַפּערע סאָלדאַטען, און ס'איז אַ גרויסער שאָד אַזוינע סאָלדאַטען צו פערלירען. דאַרום בעפריי איך אייך — און אייערע חברים'ס שטראָף וועט אייך דיענען צו געדענקען, אַזוי זיך מעהר נישט אויפצופיהרען.

3. דער טעלעגראַף.

די רעגיערונג האָט בעשלאָסען דורכצוציהען אַ נייען דראָט — פון פּריתידאָר ביז ביתאָמש.

— צו וואָס דאַרף מען די דראָט ? — האָבען די איינוואָהנער פון דעם קליינעם דאָרף איינער דעם אַנדערען געפרעגט.

דער קאַמייקאַס (פּאָליציימייסטער) האָט זיי ערקלערט:

— דאָס איז אַ טעלעגראַף, מ'קען דורך איהם שיקען ידיעות ביז קיין קאָנסטאַנטינאָפּאָל.

זיי האָבען צוגעשאָקעלט.

— קאַמייקאַס, ווי אַזוי איז עס אָבער מעג־ליך, דאָס די ידיעות זאָלען געהן דורך די דראָטען?

דער קאַמייקאַס האָט זיי ווייטער ערקלערט: בחמות, שטעלט אייך פאָר אַ לאַנגען הונד, און זיין וויידעל שפּריים זיך אויס פון דאַנען איבער די סלו־פּעס ביז קאָנסטאַנטינאָפּאָל, תיינט אַז מען וועט איהם דאָ געבען אַ ציה ביים וויידעל, וועט דער הונד דאָרט נים בילען ?

4. טרויער.

אין קעפּרילי האָט געוואָהנט אַ יונגער ביי (אָפיציער), וואָס האָט געהאַט אַ וואונדער שעהנע פרוי. די פרוי איז געפעהרליך קראַנק געוואָרען, און געשטאָרבען. די גאַנצע צייט פון איהר קרענק, איינינע וואָכען, איז דער ביי נישט אָבגעטרעטען פון איהר בעט, און יעצט האָט ער זיך איינגעשפּאַרט און נישט געוואָלט אָוועקגעהן פון טויטען קערפּער.

— האָסט שוין גענוג געטרויערט — האָבען די קרובים איהם אָנגעהויבען טרייסטען.

דער ביי האָט אַרויפגעלייגט זיין האַנד אויף זיין פרוי'ס קערפּער און אויסגערופען:

— איך שווער! דאָס קיין מענש זאָל זיך פריהער נים דערוועגען אַרויסצונעהמען די פרוי פון מיין שטוב, ביז ער וועט מיר אָנשטאָט איהר ברענגען איינע אָדער צוויי אַנדערע שעהנע פרויען; אַזוי ווי זי.

(איבערזעצט דורך סאָלאָמאָן).

נעדאַ־סען, בילד־לעך און מעשה־לעך

(ספּעציעל נעזאַמעלט פאַר'ן ל. ג. װ.)

א. ל. װאָלפסאָן.

ערפאַהרונג

אזוי איז דאָס לעבען, אַ טײַערער פרײַנד,
דער מאָרגען פערניכטעט די געטער פון הײַנט;
מענשען זײַן זיך אַ האַמלעט, מענשען זײַן אַ קיכאָט,
דאָך עװיג געקרײַציגט װעט װערען אַ גאָט.

און האָסטו אים לעבען געװוירקט און געשאַפט,
טאַ װער נים פערװאונדערט און װער נים פערגאַפט,
װען עס קװאַקען די ברואים פון זומפּיגען לעבען
און שמוצען די פערלען, װאָס דו האָסט געגעבען.

קוים הויבסטו דעם פאַקעל פון װיסען און ליכט,
קוים װילסטו די װאָלקענס צושפּאַלטען;
דאַן װעט דיך די פאַלשקײט מיט חוצפה ברוטאַל
פערטרײַבען אין קבר דעם קאַלטען.

אָט דאָס איז די דראַמאַ פון לעבען מײַן פרײַנד,
אָט דאָס איז דער שיקזאַל פון געטער;
עס הויבען די מענשען אין הימלען דיך הויך
און װאַרפען אין אַבגרונד דיך שפּעטער.

זײ רײַבען די הענד זיך און שרײַען אַ זיעג!
זײ ציעלען די גיפטיגע פײַלען;
און פיהרען אַ קרײַץ־צוג און פיהרען אַ קריעג
געגען די ליכטיגע שטראַהלען —

װאָס האָבען אַ חוצפה צו לײַכטען זאָ העל
און װאָגען די װעלט צו בענײַען;
װאָס װילען ערהויבען דעם מענשליכען גײַסט
און װילען פון זומפּף איהם בעפרײַען.

אָט דאָס איז דער שיקזאַל פון יעדען פראָפעט:
אַ ליכט־גאָט מוז װירקען אין קײטען;
אָט דאָס איז די דראַמאַ פון לעבען, מײַן פרײַנד:
אַ דראַמאַ פון אוראַלטע צײַטען.

[illegible] ביזאָן, די געוועהנליכע ווײדזשעס וואָס [illegible] איז פון 15 ביז 18 דאָלאַר אַ וואָך פאַר [illegible] אַרבייט. פון דעם וועט איהר פער־[illegible] טאָגע, און וועלכער מיר געפינען זיך [illegible] אין שאַפּ פלעגען מיר נאָך אויס־[illegible] 10$ אַ וואָך, און יעצט האָבען מיר דאָס [illegible].

[illegible] באָס סטראַשעט, דאָס די אַרבייט, וואָס ער [illegible] ביז דעם 15טען אויגוסט, וועט ער [illegible] אַנדערע שאַפּדער, וועלכע ער וועט וויע־[illegible] פון ניו יאָרק אָדער פון ערגעץ אַנ־[illegible] סטראַשעט, אַז ער וועט אַהער ברענגען [illegible] און וועט מאַכען די גאַנצע אַרבייט מיט [illegible] און פינישערס (סקעבס).

[illegible] מוז אויך בעמערקען, דאָס דער זעלבער [illegible] האָט אויך געעפענט אַפּלאַץ אין מייקען, [illegible].

[illegible] בעטען דאַרום בעקאַנט צו מאַכען, אַז מען [illegible] מייקען אויך ניט פאַהרען. דאָס איז די [illegible], וואָס מיר קענען דערווייל מהאָן.

מיר האָבען פאַרגעבראַכט אונזער קיום פאַר [illegible] באַדי פון סאַוואַנאַה און אַ קאָמיטע [illegible] געזעהען מיט דעם באָס, אָבער דער־[illegible] נאָך ניט פערהאַנדעלט. מיר בעטען [illegible] אַז איהר זאָלט דרוקען אונזער וואָרנונג אויך [illegible] פאָסט". און „פאָרווערטס" האָבען מיר [illegible] געשיקט אַ רעדזשיסטרירטען בריעף, אָבער מיר ווייסען ניט, אויב זיי וועלען עס דרו־[illegible]. מיר בעטען ביי אייך, מהוט פאַר [illegible], וואָס איז נור מעגליך, אַז מיר זאָלען דעם [illegible] אויסהאַלטען.

[illegible] מוז אויך בעמערקען, אַז ווען דיעזער באָס [illegible] דעם לאָקאַוט, וועלען אַלע באַ־[illegible] סאַוואַנאַה ארויסשיקען די יוניאָן־לייבע. [illegible], קאָררעספּאָנדירט זיך מיט אונז ווענען [illegible] אנגעלעגענהייט אין אידיש. אויב איהר [illegible] מעהרערע אויסקינפטע, שרייבט גלייך, [illegible] מיר וועלען אייך גלייך ענטפערען.

נ. גאָלדבערג, סעק. ל. 87, סאַוואַנאַה.

פ. סטראַסבערג, דזש. אבראַמאָוויץ, פרעס־קאָמיטע.

[illegible]יעזער: —

שרייבט אונז אייער מיינונג [illegible]עגען דער דיסקוסיאָן אין דיעזען [illegible]ומער. שרייבט אונז אויך אין אַלגעמיין וועגען אייער יוניאָן און די טרייד־יוניאָן בעוועגונג.

דאָס וואָס איהר זעהט אויבען, איז אַ פער־גרעסערטער בילד פון דעם אינטערנעישאָנאַל „באַטאָן", וועלכען יעדער טרייער מיטגליעד טראָגט אין לאַפּעל פון זיין ראָק צו ווייזען אַז ער שטאָלצירט דערמיט וואָס ער איז אַ יוניאָן־מאַן.

דאָס איז די ריכטיגע סייז פון באָטאָן. דער קאָליר איז רויט־ענעמעל מיט גאָלדענע בוכשטאַבען. דער לייבעל אין מיטען איז אין ווייסען־ענעמעל מיט גאָלדענע בוכשטאַבען. דער באָטאָן איז אַ הערבסט־געלונגענע אַרטיסטישע שטיקעל אַרבייט. אייער סעקרעטער וועט אייך קענען בעקומען דעם באָטאָן פאַר בלויז 25 סענט.

בײם, קיסט זיך ארום. אזוי לאנג װי עס איז נאך דא צײט. איך פיהל, אז די מעמבערס פון לאקאל 17 װעלען נערן און מיט גיטען נים לאזען פערניכטען זײער לאקאל.

מיט ברודער גרוס,

דניאל נישנעװיץ,
א מיטגליעד פון לאק. 17.

דער מאנאטליכער בעריכט פון לאקאל 17

אין אינזער בעריכט פון פאריגען מאנאט האבען מיר בעריהרט די פראגע פון „אבעשרום פון קאנװענשאן. און מיר קריגען אן אנטװארט, און מען „בעװײזט“ אונז, אז אלעס איז „א קיי“.

מיר זײנען מיט'ן ענטפער ניט צופריעדען, און מיר װאלטען אױגענבליק געדארפט ענטפערען פונקט פאר פונקט, און אויך צוגעבען די מײנונגען פון פיהרערס פון אנדערע לאקאלס, נור מיר װעלען דאס ניט מהאן, װײל מיר גלויבען ניט, דאס די דעלעגאטען װעלען פערשטעהן דאס, װאס עס איז קאליע געמאכט געװארען, איבערהויפט װען שוין אין עלטסטען אבטײלונגען זאגט מען אונז װעגען „בעשולדיגונג מענשען אין דער װעלט אריין“, װעגען „סאבען אינטערנאציאנאלע“ און — אין ענגלישען נאכמיט — רעדט מען װעגען „סענימי“ און ארדענט בפירוש“.

מיט װאהלען פון בעאמטע, װאס זײנען לעצטענס פארגעקומען, זײנען אלע פריהערע אפיסערס װידער עלעקטעד געװארען, מיט דער אויסנאהמע פון א פאר עקזעקוטיװ באארד מעמבערס, װײל די עקזעקוטיװ איז פערקלענערט געװארען: פון 15 אויף 11.

דער פינאנס בעריכט איז אבגעגעבען געװארען. די יוניאן האט דיעזען קװארטער אבגעשפארט סך הכל 568 דאלאר מיט 80 סענט, אזוי אז די יוניאן פערמאגט איצט 17,1783 דאלאר מיט 24 סענט. די אורזאכע װארום מיר האבען דיזען קװארטער געשפארט װעניגער װי אין אירגענד װעלכען אנדער קװארטער זײט איך בין מיט דער יוניאן, זײנען די פאלגענדע עקסטרא אויסגאבען, װאס מיר האבען געהאט:

קאנװענשאן	605.09
אפיס מעבעל	196.60
סעטלען פרײזען	608.00
ערשטער מאי	221.95
פיקניק	108.65

צוזאמען, אלזא, האבען מיר געהאט א סומע פון 1740 דאלאר מיט 49 סענט עקסטרא אויסגאבען, װאס ניט אלע פיערטעל יאהר מאכט זיך דאס.

דעם סטרײק פון די פאררירערס האבען מיר געשטיצט מיט 300 דאלאר.

מיר פיהרען יעצט אן א סטרײק מיט דער פירמע פון א. קעמפ. דאס איז דער 5טער סטרײק, זײט דעם דזשענעראל סטרײק, װאס מיר האבען מיט דיעזער פירמא. דיעזע פירמא האט געצװאונגען די ארבײטער, סטראשענדיג זײ מיט פערלירען דעם דזשאב, צוריק צו צאהלען דער פירמא 5 סענט פון יעדען גארמענט. די פירמא זאגט אפילו, אז דאס האט דער פארמאן געטהאן אהן איהר [illegible]ען... די יוניאן צװײפעלט אבער אין אזא מאדנער נאאיװיטעט. 70 ארבײטער זײנען בעטהײליגט אין דיעזען סטרײק. עס איז קײן צװײפעל ניט, דאס מיר װעלען דעם סטרײק געװינען.

דיעזער סטרײק װעט זײן א גוטער לעקאן, אויף װי װײט מען קען שטעלען אויף א װארט, אבמאך אדער אגרימענט פון מאנכע באסעס פון דעם „קעמפישען“ טיפ.

אונזער יוניאן מהוט איהר בעסט צו העלפען די בעקערס. עס איז װירקליך א שאנדע, דאס די בעקער־ארבײטער האבען נאך ניט בעקומען געגוג מאראלע שטיצע צו געװינען זײער קאמפף.

י. ראזען, סעקרעטער.

א בריעף פין סאװאנא—דזשארזשיא

װערטהער רעד. פון „לײדיעס גאר. װארקער“!

מיר בעטען אײך צו דרוקען אין „לײדיעס גארמענט װארקער“, אז עס זאלען ניט פאהרען קײנע ארבײטער פון לײדיעס גארמענט טרײד נאך סאװאנאה, דזשארדזשיא, װײל איין סאװאנער באס האט געמאכט א לאקאוט בלויז דערפאר, װײל מיר זײנען יוניאן־לײטע. מיר האבען קײנמאל מיט דעם באס קײן אגרימענט ניט געמאכט. מיר האבען פון איהם קײנע פאדערונגען ניט פערלאנגט, כאטש מיר קריגען די קלענסטע פרײזען. מיר זײנען דא פערנארט געװארען און מיר האבען זיך ניט געקענט העלפען. מיר האבען געמוזט לײדען און שװײגען. מיר האבען קײן העברונג פון װײדזשעס ניט פערלאנגט, װײל דער סיזאן איז אזוי שלעכט געװען, אז מען האט זיך נאך פערשולדיגט, און מיט א מאל האט מען אונז פון שאפ ארויסגעװארפען נור דערפאר, װײל מיר זײנען געװארען יוניאן־לײטע, און אלס אזעלכע האט דער באס מורא געהאט זיך צו פערלאזען אויף אונז, אז מיר זאלען ניט פערלאנגען קײן העכערונג פון װײ־

[illegible] נצט. די רעזאָלוציאָן זאָגט, אַז
[illegible] אַנבעטראַכט, וואָס לאָק. 17 איז
[illegible] פון פערשיעדענע טהיילען
[illegible], פינישערס,
[illegible] א. ז. וו., זיי עס
[illegible], אַז דער יעצטיגער טשאַר־
[illegible] זאָל געענדערט ווערען, און
[illegible] זיינען ניט קיין אָפּערייטאָרס,
[illegible] צו זייערע לאָקאַלס." די רע־
[illegible] פּינקטליך דורכגעפיהרט געוואָ־
[illegible] ניט דעם פּונקט פון ענדערען
[illegible] וואָרום פאַר די לעצטע צוויי
[illegible] איין טהייל פון דער רעזאָלו־
ציאָן [illegible]געפיהרט, נעמליך, מיר האָבען גע־
[illegible] אַלע פּרעסערס צו לאָקאַל 35,
[illegible] אַלע קאַטערס צו לאָקאַל 10,
[illegible] די באַטענהאָלמייקערס צו
זייער לאָקאַל. איך זאָג „אַוועקגעטריבען“,
[illegible] פּרעסערס און באַטענהאָלמייקערס האָ־
בען ניט געוואָלט געהן צו זייערע לאָקאַלס.

יעצט, דער אַנדער טהייל פון דער רעזאָ־
לוציאָן, אַז די פינישערס זאָלען טראַנספערירט
ווערען, האָבען מיר געזעהען, אַז דאָס איז אַן
אוּנמעגליכקייט, ווייל לאָקאַל 11 האָט איהרע פיני־
שערס, אַזוי ווי 23 די זעלבע. און ווענען ענדער־
ען דעם טשאַרטער איז אַנערקענט געוואָרען
ביי דער יוניאָן, עקז. ב., אַז די באָסטאָן קאָנווענ־
שאָן האָט געמאַכט אַ צוגעאיילטען שריט, ווי
ברודער ראָזענבערג, פּרעז. א. ל. ג. וו. י., האָט
איך איינגעשפּראָכען דעם 4טען אפּריל אין
קליוולאַנד ביי אַ מיטינג פון דער דזש. עקז.
ב. ברודער ראָזענבערג האָט רעקאָמענדירט צו
דער טאָראָנטאָ קאָנווענשאָן, אַז מען זאָל מעהר
לאָקאַל 17 ניט טשעפּען. אַלזאָ, ווי איהר זעהט,
וואָס איז געבליבען צו בעשליסען, אויב ניט
דאָס, אַז לאָקאַל 17 זאָל פערבלייבען ווי ער
איז יעצט? די קאָנווענשאָן אָבער, אונטער
דעם איינפלוס פון 43 דעלעג. פון די 4 גרויסע
לאָקאַלס דאָס געמאַכט די אישו, אַז לאָקאַל
17 קאָנפוזירט מיט זיי, און דאָרום מוז דער
צווייטער טהייל פון דער באָסטאָנער רעזאָלו־
ציאָן אויך דורכגעפיהרט ווערען, אַבוואָהל מיר
זעהען ניט איין איבערלעזענדיג די באָסטאָנער
רעזאָלוציאָן, וואָס דאָס האָט צו טהון מיט קאָנ־
פוזיע. און זיי האָבען טאַקע אין טאָראָנטאָ
בעשלאָסען, אַז אַלע, וואָס נייהען לאַנגע קאָוטס,
זאָלען פערלאָזען לאָקאַל 17, וואָס דאָס מיינט,
אַז איינער לאָקאַל זאָל פערבלייבען מיט דריי
הונדערט מיידלעך אָפּערייטאָרינס, וואָס נייהען
איינפאַכע־קאָוטס. ווייל ווי איך האָב אייך
פריהער בעמערקט, איז ניטאָ ביי אונז אַזוינע
שעפּער, וואו מען זאָל נייהען דורכאויס ריי־
פערס אָדער לאַנגע קאָוטס. און אויב די רעזאָ־
לוציאָן זאָל דורכגעפיהרט ווערען, דאַן מיינט
דאָס צו צוברעכען דעם לאָקאַל — פון 22 הונ־
דערט מיטגליעדער אויף 300 — און נאָך איבער־
לאָזען איינע אַרבייטער, וואָס האָבען ניט קיין

בעדייטונג אין טרייד, ווייל מיט די אינפּענט־
קלאָוקס העכענט מען זיך ניט.

און ווידער ווי אַזוי דער בעשלוס איז
דורכגעפיהרט געוואָרען, און ווער עס זיינען גע־
ווען די „יאַ“־זאָגער און די „נאָו“־זאָגער:

ווי עס איז אייך בעקאַנט, האָט אונז ל. 9
און 1 פערקלאָגט. ווער איז געווען אין די גרי־
ווענס־קאָמיטע? טשערמאַן איז געווען לעפּקאָ־
וויטש, אַ דעלעגאַט פון לאָקאַל 9, וואָס האָט
אונז אָנגעקלאָגט, און וועלכער האָט ערקלערט
פאַר דער קאָנווענשאָן, אַז ווי די קאָנווענשאָן
וועט זיך ענדיגען, וועט לאָקאַל 17 מעהר ניט
זיין. דער פערפאַסער פון דער מינאָריטעט־רע־
פּאָרט איז געווען גליקמאַן, וועלכער איז מיט
אונזער לאָקאַל אין ניט קיין פריינדליכע בעציה־
הונגען. דיעזע מענשען זיינען געווען אונזערע
דזשורערס. און איהר, פריינד עלשטיין, האָט
געוואָלט ערוואַרטען פון זיי אַן אונפּאַרטייאי־
שען אורטהייל! די קאָנווענשאָן מיט איהר 43
„יאַ“־זאָגער און „נאָו“־זאָגער איז געווען אָרגאַ־
ניזירט געגען אונז, און די איבעריגע דעלעגאַ־
טען האָט מען פּראָבירט בעאיינפלוסען אויף
זייער זייט באַלד ביים ערשטען צוזאַמענשטויס,
וואָס איז פּאָרגעקומען. איין דעלעגאַט פון לאָ־
קאַל 41 האָט געוואָוט מיט לאָקאַל 17, האָט
מען איהם באַלד געלאָזט וויסען, אַז ער וועט
קיין דזשענעראַל סטרייק פאַר זיין טרייד ניט
קריעגען. דאָס זעלבע איז געווען מיט לאָקאַל
50. און וואָס איז געווען דער סוף? לאָקאַל 20
האָט געוואָוט מיט זיי, האָבען זיי געקראָגען אַן
אינדאָרסמענט. דאָס זעלבען מיט לאָקאַל 25.

איהר וועט זאָגען, אַז זיי זיינען געווען אי־
בערצייגט אין די ריכטיגקייט פון זייער שטע־
לונג. זאָג איך אייך, אַז ניט. די דעלעגאַטען
פון לאָקאַל 20 האָבען פאַר דער קאָנווענשאָן
אונז ערקלערט, ווי אַזוי די איבעריגע לאָקאַלס
געהען אונז בעקעמפּפען. דאָס זעלבע איז מיט
וויטאַשקין'ען פון לאָקאַל 25 אין אַ קאָמיטע,
וואו ער איז געווען אַפּאָינטעט אונטערצוזוכען
די אַנגעלעגענהייט, איז זיין דעסיזשאָן געווען
פאַר אונז. ביים קאָנווענשאָן האָט ער געשטימט
געגען אונז....

דאָס איז די גאַנצע פראַגע, ווי זי איז
אויפגעוואַקסען און ווי מען האָט איהר געשליכ־
טעט. און ווי איך זעה, פריינד עלשטיין, איז
נאָך אייער מיינונג אויסגעקומען, אַז מען האָט
די פראַגע גוט געשליכטעט.

ווי איך זעה וויטער אין „ל. ג. וו.“, האָט
שוין די דזש. עקז. באָארד בעשטימט אַ קאָמיטע
אַנצופאַנגען די צוטהיילונגס־אַרבייט. און אין
דער קאָמיטע איז ווידער בר. מיטשעל פון לאָק.
9, זייגמאַן פון לאָקאַל 35 און קלעינמאַן פון
לאָקאַל 23 — מענשען, וועלכע האָבען זיך אַזוי
ווי פערפליכטעט צו צוטהיילען אונזער לאָקאַל.
מיינע ברידער, האַלט זיך מיט אייער אָר־

ע. ב. זאל זיי רעקאמענדירען א ביזנעס־מענע־דזשער, ווייל פון זייער אייגענעם לאקאל איז זיי ביי דער צייט שווער צו קריגען אזא מענשען.

קאמיטע פון בראנטש 1 לאקאל 9.

די ברידער קירשענבאום, קלעין, קורצמאן און טענענבוים זיינען פארגעקומען מיט קרע־דענשעלס פון בראנטש 1 לאקאל 9, און פער־לאנגט אין נאמען פון זייער בראנטש, דאס דער דזשענעראל אפיס זאל זיי ארויסגעבען א בע־זונדערען טשארטער, פאר סעמפעל־מאכער און שטיק־שניידער.

קאמיטע וועגען לאקאל 38.

ווייס פרעזידענט מיטשעל, טשערמאן פון די דזש. ע. ב., קאמיטע וועגען לאקאל 38, בע־ריכטעט, אז דערווייל איז ווייניג פראגרעס גע־מאכט געווארען, הויפטזעכליך דערפאר, ווייל אין טרייד איז זעהר סלעק און דער לאקאל קען פאלגליך נים טהאן פיעל ארביים. די קאמיטע בעריכטעט ווייטער, דאס לאקאל 38 האט אויפ־געגעבען איהר דזשורישדיקשאן איבער די לייר דיעס טיילארס פון ברוקלין. יעצט וועט דער געגענד ארגאניזירט און אטענדעט ווערען פון לאקאל 72.

ווייס פרעזידענט זיגמאן בעריכטעט פרא־גרעס פאר דער קאמיטע, וואס האט די אויפ־גאבע איינצופיהרען די בעשליסע פון קאנווענ־שאן וועגען לאקאל 17.

ווייס פרעזידענט פאלאקאף בעריכטעט פראגרעס פאר דער קאמיטע וואס האט אויסצו־פיהרען די בעשליסע פון קאנווענשאן וועגען טשארטער פון לאקאל 23 און וועגען דעם דזשענעראל סטרייק פון די אונדערוועער און ווהייט גודס ווארקערס. מיטינגען פון די לא־קאלס זיינען בעזוכט געווארען.

דזשענעראל סעקרעטער דזש. א. דייש בע־ריכטעט, דאס א קאנפערענץ מיטינג וועט גע־האלטען ווערען אין וואשינגטאן דען 30טען סעפטעמבער, צווישען פערטרעטער פון אונזער אינטערנאשאנאל יוניאן, פון די יונייטעד גאר־מענט ווארקערס אוו אמעריקא און פון די דזשורנימען טיילארס יוניאן.

לויט א פארשלאג ווערט בעשטימט צו שרייבען צו בר. ה. דובינסקי פון באסטאן, ער זאל אננעהמען דעם אמט פון ביזנעס־מענע־דזשער פון לאקאל 20 ניו יארק.

וועגען דעם פערלאנג פון דער קאמיטע פון בראנטש 1 לאקאל 9 צו בעקומען א בעזונדערען טשארטער, ווערט דער פערלאנג פיעל דיסקו־טירט, אבער דער מיטינג ווערט געשלאסען נים קומענדיג וועגען דער פראגע צו קיין בעשטימטע ענטשיידונג.

מיט אכטונג איבערגעגעבען,

דזשאן א. דייש,

דזשענעראל סעקרעטער־טרעזשורער.

א בריעף וועגען לאקאל 17

ווערטהער רעדאקטאר פון „ל. ג. וו.“

לעזענדיג דעם זשורנאל פון מאנאט דזשולאי און געפינענדיג די בעמערקונג פון דער רעדאקציאן אונטער דעם בעריכט פון ל. 17, אז דער „גארמענט ווארקער“ איז דאס אייגענטהום פון די מיטגליעדער, און אז די מיינונגען פון די מיטגליעדער וועלען געהערט ווערען, פיהל איך זיך זעהר שטאלץ מיט דעם און איך בין זעהר צופריעדען. צו ענטפערען איז דא זעהר פיעל, נור אזוי ווי אין די זעלבע בעמערקונג פון דער רעדאקציאן ווערט געזאגט, אז דאס מיינט נאך נים פרייע פרעסע צו מאכען אונבעגרינ־דעטע בעהויפטונגען, וועל איך מיר געבען די מיה און שרייבען בלויז וועגען דער פאקטישער זייט פון דער פראגע.

אין אייער איבערבליק איבער דער לעצטער קאנווענשאן, וועלכע איז אבגעהאלטען געווארען אין טאראנטא, זאגט איהר, אז די דזשוריזדיק־שאן פראגע איז געענדיגט! נאכדעם ווי די קאנ־ווענשאן האט אויסגעהערט די ראפירם [illegible] ראגענגעס. איז די פראגע געשליכטעט געווא־רען. און ווי איך פערשטעה, דענקט ברודער עלשטיין, אז דאס איז די פראקטישסטע און עהרליכסטע ענדע פון דער פראגע. וועלל, ברו־דער עלשטיין, איך האב צו אייך נים. איהר זיינט ביין קאנווענשאן נים געווען, און אלס אן ארגאניזאציאנס־מענש קען אייער מיינונג אנ־דערש נים זיין, אז עס איז געהאנדעלט געווא־רען צום וואהל און בעסטען פון די לאקאלס. ווארום וואס דארף מען בעסער? ריפער מאכער וועלען זיין אונטער לאקאל 17 און קלאוקמא־כער אונטער לאקאל 1. עס קלינגט זעהר שעהן. אבער?.... ברודער עלשטיין, איך וויל דא אויפ־מערקזאם מאכען, אז עס זיינען ניטא קיין אב־געטהיילטע ריפער־שעפער מיט אבגעטהיילטע ריפער־אפערייטארס. איך וויל, אז מען זאל פערשטעהן, אז יעדער אפערייטאר, וואס אר־בייט ביי ריפערס, איז נים געזיכערט, אז אנ־פאנגענדיג די וואך מיט ריפערס און אינפענט־קאוטס, זאל ער נים דארפען ענדיגען די וואך מיט לאנגע קאוטס. ווער עס זאל איהם האבען פאר א מעמבער, ווייס איך נים, אפילו נאכ־דעם ווי עס איז אנגענומען געווארען דער מי־נאריטעטס־רעפארט, אז יעדער אפערייטאר, וואס נייהט א לאנגען קאוט, זאל פערלאזען לא־קאל 17. איך גלויב, אז די צייט וועט געבען אויף דעם אן ענטפער. די פראגע, ווי אזוי זי איז אויפגעוואקסען, האט זיכער נים געדארפט ברענגען צו דער יעצטיגער לאגע. מיט צוויי יאהר צוריק אויפ'ן קאנווענשאן אין באסטאן איז צווישען אלע רעזאלוציאנען פארגעלעזען געווארען איינע, אונטער דעם נומער 40, גע־סיינט ביי די דעלעגאטען פון לאקאל 35, וועל־כע האט זיך בעצויגען אויף נאר אן אנדער־

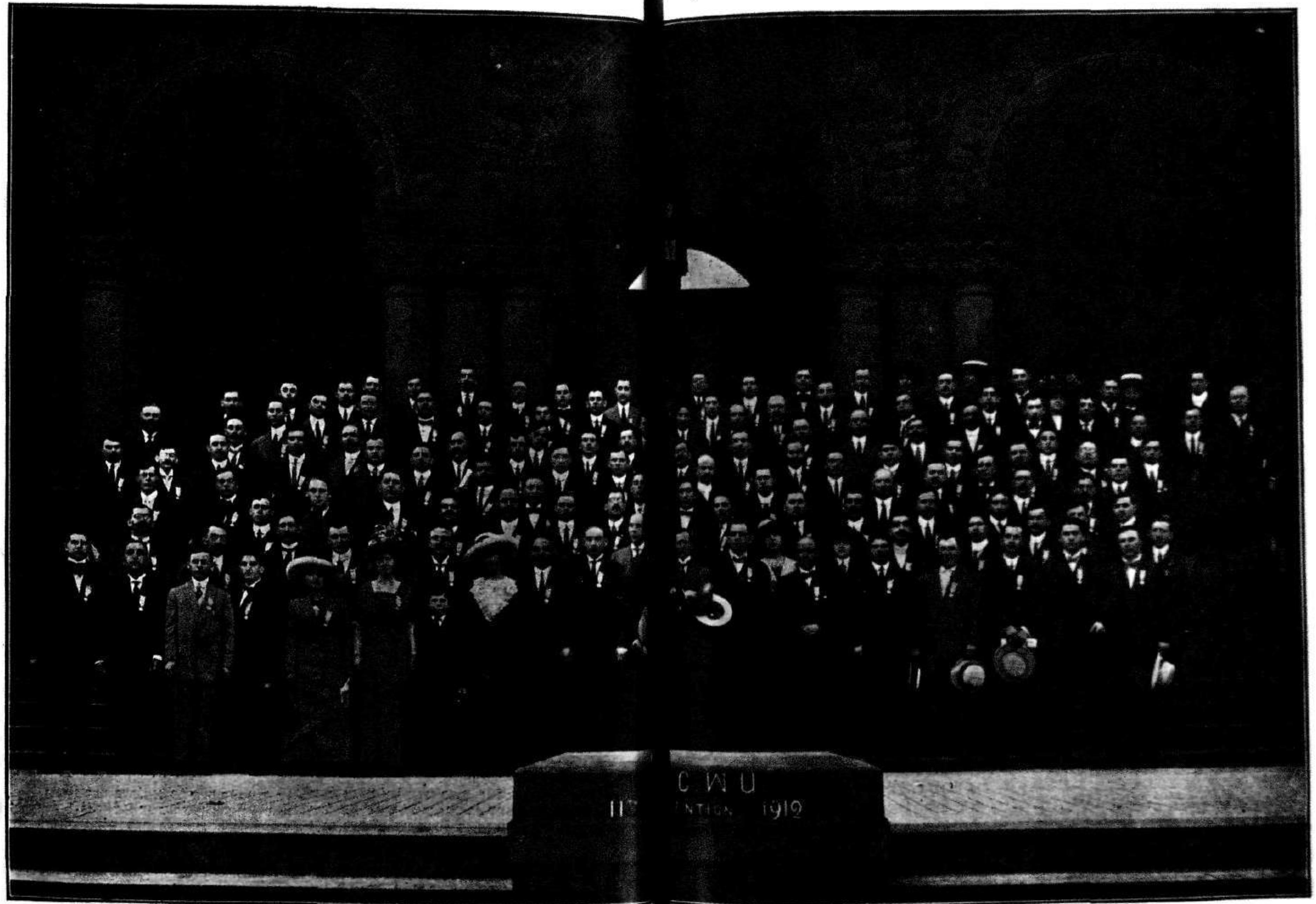

דעלעגאַטען צו דער 11טער קאַנווענשאַן פון די אינטערנעשאַנאַל [illegible] וואָרקערס יוניאָן. טאָראָנטאָ, קאַנאַדע, דזשון, 3טען, 1912.

וועגען די באסטאנער לאקאלס.

ביי א פריהערען מיטינג איז וויס־פרעזידענט זינגמאן און מיטשעל געווארען בעשטימט פון פרעזידענט ראזענבערג צו פאהרען נאך באסטאן, צו זעהען וואס די דארטיגע לאגע איז, און צו בעריכטען צום נעקסטען מיטינג פון דער דזש. עקז. באארד. די קאמיטע ברענגט אריין דעם פאלגענדען בעריכט:

„מיר זיינען אנגעקומען אין באסטאן דען לעצטען דזשון און האבען זיך באלד געטראפען מיט איינינע בעאמטע פון די דארטיגע לאקאלס, און פון זיי דערגאנגען געוויסע איינצעלהייטען וועגען דער קלאוק טרייד און וועגען די אנדערע ברענטשעס פון אונזער אינדוסטריע.

אום 8 אוהר אבענדס פון זעלבען טאג האבען מיר אדרעסירט א מאסענפערזאמלונג, און נאך דער פערזאמלונג האבען מיר געהאט א מיטינג מיט די עקזעקוטיוו באארדס פון די באסטאנער לאקאלס, וואו די לאגע פון דער טרייד איז געווארען גוט ארומגערעדט.

עס ווייזט זיך ארויס אז אין די קלאוק־שעפער ווערט געארבייט בילינג צוליעב פערשיעדענע סיסטעמען, וואס די באסעס האבען איינגעפיהרט.

די ארבייטער זיינען צוליעב פערשיעדענע אורזאכען ענטטוישט און פאלגליך זיינען די באסעס די קלוגע, און טהוען, וואס זיי ווילען. אין באסטאן, ווי אנדערשוואו, קומט נאטירליך אויך אויס, אז ווען די באסעס אונטערדריקען די ארבייטער, טהוען ווי דאס מיט דער מיטהילפע פון ארבייטער, וואס זיינען מאראליש געזינקען, און טהוען גערן פערקויפען זייערע ברידער, אבי צו האבען א טאג מעהר ארבייט.

פון די לײדיעס טיילארס זיינען פיעלע אריין אין ביזנעס פאר זיך, און מאנכע האבען פערלאזען די שטאדט און דאס האט שלעכט געווירקט אויף דעם דארטיגען לאקאל.

אלע לאקאלס אין באסטאן זיינען אבער מיט דעם מיינונג, אז קיין זאך איז נים פערלארען אין גאנצען. דורך א טיכטיגע אגיטאציאן און מיט דער מיטהילפע פון אן אינטערנײשאנאל ארגאנייזער קען פיעל גוטעס געטהאן ווערען. די קאמיטע רעקאמענדירט, אז די אינטערנײשאנאל יוניאן זאל געבען איהר הילפע.

דאס אין קורצען איז אונזער בעריכט.

מיט ברודער גרוס,

א מיטשעל און מ. זינגמאן.

לויט א פארשלאג, ווערט דער בעריכט אנגענומען.

בעריכט פון וויס־פרעזידענט פאלאקאף.

פאר די לעצטע פאר וואכען האב איך געגעבען ספעציעלע אויפמערקזאמקייט צו לאקאל 20, רעינקאוט מייקערס, ניו יארק.

דעם 11טען דזשולאי האט מיך ברודער ראבינזאן, דער סעקרעטער פון לאקאל, געבעטען צו קומען צו א מיטינג פון דער עקזעקוטיוו־באארד, ווייל אין זייער לאקאל איז דא א ביסעל קריעג. איך בין געקומען צום מיטינג און געפונען, אז די גאנצע טראבעל איז ארויסגעקרמען צוליעב דעם וואס די עקזעקוטיווע האט זיך ענטזאגט אנצוערקענען בר. ריטש אלס א בעשטענדיגען עקזעקוטיוו באארד מיטגליעד. בר. ריטש איז געווען א צוגעצויגענער מיטגליעד פון דער עקזעקוטיווע, און ווען די ספעציעלע ארבייט, פאר וועלכע ער איז צוגעצויגען געווארען, האט זיך געענדיגט, האט איהם די עקזעקוטיווע ענטזאגט זיין סיט.

די מיטגליעדער ביי דעם רעגעלען מיטינג האבען צוריקגעוויזען די האנדלונג פון די עקזעקוטיווע, און אלס א רעזולטאט האט די גאנצע עקזעקוטיווע רעזיגנירט.

סעקרעטער ראבינזאן האט מיר דארום איינגעלאדען צו מאכען שלום צווישען די אלטע עקזעקוטיווע און די נייע פראוויזארישע קאמיטע, וועמען ער האט צוזאמענגערופען. ביי דעם געמיינשאפטליכען מיטינג איז מיר געלונגען אריינצוברענגען א הארמאנישע בעציהונג צווישען די אלטע און די נייע מיטגליעדער. וואלט געראטהען, אז ווער עס איז זאל פון דיזען מיטינג בעשטימטווערען צו אטענדען צו די געשעפטס־פיהרונג פון דיעזען לאקאל.

צוזאמען מיט בר. זינגמאן האב איך בעזוכט א מיטינג פון דער עקזעקוטיוו פון לאקאל 20, וואו זיי האבען פון אונז פערלאנגט געוויסע עצות וועגען פארבערייטונגען פאר זייער דזשענעראל סטרייק. מיר האבען זיי געענטפערט, אז מיר קענען זיי ניט ראטהען ביז די פראגע פון זייער סטרייק וועט דיסקוטירט ווערען פון די דזש. ע. ב.

איך האב אויך בעזוכט א מיטינג פון לאק. 25, ווען זייערע דעלעגאטען צום קאנווענשאן האבען אבגעגעבען א בעריכט. עס פרעהט מיר צו זאגען, אז אין דיעזען לאקאל קומט לעצטענס אריין מעהר לעבען. די קאמיטע, וואס איז ביים לעצטען קאנווענשאן בעשטימט געווארען וועגען לאקאל 25, האט, נאך מיין מיינונג, שוין געדארפט אנפאנגען בעזוכען די מיטינגען פון דעם לאקאל.

מיט ברודער גרוס,

ס. פאלאקאף.

לויט א פארשלאג ווערט דער בעריכט אנגענומען.

א קאמיטע פון לאקאל 20.

א קאמיטע בעשטעהענד פון די ברידער שאפירא, קאפלאן און סמאלענסקי זיינען פארגעקומען מיט קרעדענשעלס פון לאקאל 20, פערלאנגענדיג, דאס די קאמיטע וואס איז פון קאנווענשאן בעשטימט געווארען זיי צו העלפען אנגעהן מיט דער אגיטאציאן פאר א דזשענעראל סטרייק, זאל זיך צוזאמענקומען און אנפאנגען ארבייטען.

די קאמיטע פערלאנגט ווייטער, אז די דזש.

בעריכט פון דער דזשענעראל עקזעקוטיװ באָארד

דזשוליי רען 20טען, 1912.

מיטינג פון דער דזשענעראל עקז. באָארד, אָבגעהאַלטען אין דזשענעראל אָפּיס, 32 יוניאָן סקװער.

פּרעזידענט ראָזענבערג אין טשער. אַנוועזענד: פּאָלאָקאָף, זינגמאַן, לעפקאָוויץ, מיטשעל, דייש און זלאטשין. אַבוועזענד: ב. וו טאַשקין. דעם פּראָטאָקאָל פון פאָריגען מאָנאַט פאָרגעלעזען און אָנגענומען.

די קאָמיטעס, וואָס זיינען בעשטימט געוואָרען ביי דעם פריהערדיגען מיטינג, האָבען אריינגעבראַכט פאָלגענדע בעריכטען:

וועגען די פעראייניגונג פון לאָק. 35 און 68.

די קאָמיטע בעריכטעט, דאָס איינינע קאָנפערענצען זיינען געוואָרען אָבגעהאַלטען צווישען די צוויי לאָקאַלס און מען איז געקומען צו דער פאָלגענדער פערשטענדניס:

1) אַלע מיטגליעדער פון לאָקאַל 68 און סעקשאָן „עף" פון לאָקאַל 35 זאָלען זיין צוזאַמען און זיך רופען סעקשאָן „איי" פון לאָקאַל 35, בראָנזוויל.

2) אַלע מיטגליעדער פון לאָקאַל 68 זאָלען אריינגעבען זייערע דיוס־ביכער צו לאָקאַל 35, ניט שפּעטער ווי דעם 15טען אויגוסט, 1912, און די מיטגליעדער זאָלען בעקומען אַנדערע דיוס־ביכער אָהן געצאָהלט.

3) אין אַנבעטראַכט, דאָס פינף (5) מיטגליעדער פון יעדען סעקשאָן שטעלען צוזאַמען די עקזעקוטיװ באָארד פון לאָקאַל, איז בעשטימט געוואָרען, אַז אַ מאַיאָריטעט פון די קאָמיטע זאָלען זיין מיטגליעדער פון לאָקאַל 68 און זיי זאָלען פערטרעטען דעם סעקשאָן „איי" אין דער עקזעקוטיװ באָארד פון לאָקאַל 35.

4) אין אַנבעטראַכט פון דעם פאַקט, אַז עס זיינען דאָ פיעלע קאָמפּליינס און גריוועַנסעס אין פרעסער פאַך, וואָס דאַרפען באַלד בעטראַכט און געסעטעלט ווערען, כדי צופריעדענצושטעלען די מיטגליעדער, און עס וועט זיין שווער פאַר די מיטגליעדער פון בראָנזוויל צו קומען נאָך ניו יאָרק און פאָרברענגען זייערע קלאָגען פאַר דער עקזעקוטיװ באָארד, דאַרום ווערט רעקאָמענדירט, אַז אַ גריוועַנס קאָמיטע זאָל ערוועהלט ווערען פון דעם ברענטש, וועלכע זאָל צוזאַמען מיט אַ קאָמיטע פון דער עקזעקוטיװ פון לאָקאַל 35 אָבהאַלטען אַ מיטינג איין מאָל אַ וואָך, און אויפנעהמען קאָמפּליינס און אַנדערע געשעפטען, וואָס מיטגליעדער פון סעקשאָן „איי" וועלען פאָרברענגען, צו ווערען באַלד פערהאַנדעלט.

5) די קאָמיטע רעקאָמענדירט, דאָס דער איצטיגער אָפּיס אין בראָנזוויל זאָל ווערען צוגעמאַכט און אַ נייער אָפּיס זאָל ווערען געעפענט, ווייל די מיטגליעדער פון לאָקאַל 68 בעהויפּטען, דאָס דער יעצטיגער אָפּיס ווערט געפיהרט פון דער דזשאָינט באָארד בלויז אין נאָמען. אין דער ווירקליכקייט ווערט דער אָפּיס פערוואַלטעט פון לאָקאַל 11, און אַזוי ווי די קאָמיטע ווינשט, אַז עס זאָל הערשען האַרמאָניע, ווערט רעקאָמענדירט, אַז אַ נייער אָפּיס זאָל געעפענט ווערען אין אַן אַנדער געגענד אין בראָנזוויל, כדי די מיטגליעדער זאָלען פיהלען, אַז דער אָפּיס ווערט געפיהרט פון די דזשאָינט־באָארד, און עס זאָלען ניט פאָרקומען קיינע מיספערשטענדניסע.

6) די קאָמיטע רעקאָמענדירט ווייטער, אַז דער פערטרעטער פון לאָקאַל זאָל האָבען אַ בעזונדערע רום אין דעם אָפּיס, וואו די קאָמפּליינס פון די מיטגליעדער פון סעקשאָן „איי" זאָלען ווערען אויסגעהערט.

7) די מיטגליעדער פון לאָקאַל 68 בעהויפּטען, דאָס זייערע מיטגליעדער זיינען צוגעוועהנט זיך צו ווענדען איז די העדקוואָרטערס פאַר פּלעצער צו ארבייטען, און אויך די קאָנטראַקטאָרס און מאַנופעקטשורערס ווענדען זיך דאַרטען פאַר ארבייטער. זיי גלויבען דאַרום, אַז זיי זאָלען האָבען אַן אָפּיס פאַר זיך אַליין. נאָך דעם, ווי די קאָמיטע האָט וועגען דער זאַך גוט ארומגעטראַכט, ווערט רעקאָמענדירט צו לאָקאַל 35, דאָס אַזוי גיך ווי די פעראייניגונג צווישען די צוויי לאָקאַלס וועט ווערען פערווירקליכט, זאָל בעשטימט ווערען אַ קאָמיטע צו אונטערזוכען וועגען דער נויטווענדינקייט פאַר אַן אייגענע העדקוואָרטערס, און זיי זאָלען וועגען דעם בעשטימען.

8) די קאָמיטע בעשטימט, דאָס ברודער דזשאָן א. דייש, דזשענעראל סעקרעטער טרעזשורער פון דער אינטערנייישאָנאַל יוניאָן, זאָל ווערען אינסטרואירט, דאָס איידער ער רופט צוריק דעם טשאַרטער פון לאָקאַל 68, זאָל ער איבערזעהען די פינאַנסען פון דעם לאָקאַל, און איבערגעבען די טרעזשורי פון לאָקאַל 68 צו לאָקאַל 35 ניט שפּעטער ווי די לעצטע וואָך אין דזשולאַי, 1912.

דען 11טען דזשולאַי איז געוואָרען אָבגעהאַלטען דער פעראייניגונגס־מיטינג אין בראָנזוויל. ביי דיעזען מיטינג זיינען אַנוועזענד געווען וויים־פּרעזידענט פּאָלאָקאָף און זלאַטשין. אַלע אויבענדערמאָנטע בעשליסע, עצות און פאָרשלעגע זיינען געוואָרען פאָרגעלעזען און אָנגענומען.

ברידערליך אייערע,

ש. פּאָלאָקאָף, 1טער וויים־פּרעזידענט, ס. זלאַטשין, 12טער וויים־פּרעזידענט, דזש. א. דייש, דזשענ. סעק. טרעזש.

לויט אַ פאָרשלאָג, ווערט דער בעריכט פון דער קאָמיטע אָנגענומען.

יוניאָנס אָרגאַניזאַציאָנען קענען ניט עקזי־
סטירען. עס איז אָדער איינע אָדער די אַנ־
דערע.

יוניאָן פּראַקציאָנען וויעדער זיינען פעראיי־
ניגט אין זייגען קאָנסעקוועגט ווען עס קומט צו
אָרגאַניזירען אָדער צו בעקעמפּפען די טרייד־
יוניאָנס. זיי טהוען דאָס מיט אַלע מיטלען.
מען מיינט ניט דוקא זיין אַ סקעב אום צו זייע אַ
טרייד־יוניאָן ברעכער. אָבלאַכען פון אַן אָרגאַ־
ניזאַציאָן, איהר פיינדליך קריטיקירען, אָבשפּאַ־
טען פון איהרע אויפטהואונגען און פון איהרע
מיטגלידער אין דיסקרעדיטירען איהרע פיהרער
איז פּונקט אַזוי שטאַרק ווי איינפאַכע סקעב־
בעריי, אין דאָס איז וואָס די אַנהענגער פון די
אינדאַסטריאַל וואָרקערס אוו דהי וואָרלד האָ־
בען פּראָבירט אַנצואווענדען געגען די טרייד־
יוניאָנס.

נאָך אין דער צייט, ווען אונזער אינטער־
נעשאָנאַל האָט געהאַט צו פיהרען אַ ביטערען
קאַמפּף מיט די קליוולאַנדער באָסעס, איז געקור־
מען עמטאַר און האָט פּראָבירט צו דעמאָראַלי־
זירען די סטרייקער דורך זיינע „קריטישע"
עצות. אויס וועלכען גרונד זאָלען מיר אַלזאָ
שטיצען אינזערע קאָנסעקווענטע געגנער און
שונאים?

די אינדאַסטריאַל וואָרקערס זיינען ניט אָר־
גאַניזירט כדי צו פּרעדיגען אַ נייע אידעע,
שטאַרקער צו מאַכען די היינטיגע ארבייטער
אָרגאַניזאַציאָנען. די לאָקאַלס פון די אינדאַס־
טריאַל וואָרקערס זיינען ניט קיין פּראָפּאַגאַנדאַ
פעראיינען אָדער לעקטשור קלובס, דאָס זיינען
איינפאַכע יוניאָן־ברעכער פיור ענד סימפּל, און
זיי זאָגען אייך דאָס אָפּען און דייטליך גאָר אָהן
בערערטענים.

יוניאָן־לייבעלס זיינען אַ צייכען פון יוניאָן־
אַרבייט, די יוניאָן־לייבעלס זיינען פאַר די
יוניאָנס נעווען און זיינען אויך היינט אַ מיטעל
אויסצוקעמפּפען און אויפצוהאַלטען יוניאָן־
קאָנדישאַנס אין פיעלע שעפּער און אין פיעלע
טריידס, קומען צו נעהן די אינדאַסטריאַלניקעס
(פון אַלע פּראַקציעס) און זיי זאָגען אייך:
מיר האַלטען פון אייער לייבעל גאָר ניט, און
מיר ווילען אייך ניט שטיצען, נור איהר
דאַרפט אונז, כדי מיר זאָלען קענען לעבען אום
אייך צו מאַכען דעם טויט! גיט אונז געלד, כדי
מיר זאָלען קענען זיין ערפאָלגרייך אין אונזערע
אונטערנעהמונגען און ראַן צו קענען וויזען
אז איהר, וואָס האָט אונז געהאָלפען זיעגען, זייט
מאַכטלאָז, זייט אונפעהיג און פערדאָרבען, און
דאָס איהר קענט גאָר ניט אויפטהאָן מיט
אייערע יוניאָנס און מיט אייערע לייבעלס.
דאָס איז, ניט ווערטערליך אָבער טהאַטזעכליך,
וואָס די אינדאַסטריאַלניקעס זאָגען, ווען זיי
קומען צו אונז נאָך געלד.

דעם געבען געלד צו די סטרייקערס פון די
אינדאַסטריאַל וואָרקערס מיינט ניט בלויז שטי־
צען די סטרייקערס מיט ברויט, דאָס מיינט ניט
בלויז העלפען ארבייטער אין קאַמפּף געגען קאַ־
פּיטאַל. העלפען די סטרייקס פון די אינ־
דאַסטריאַל וואָרקערס מיינט אין דערזעלבער
צייט העלפען אויפצובויען אַן אָרגאַניזאַציאָן,
וואָס האָט פאַר איהר ציעל צו דעמאָראַליזירען
די מאַסען און אָבצושוואַכען זייער גלויבען אין
דער טרייד־יוניאָן בעוועגונג. דער ניט האָבען
דעם יוניאָן לייבעל אויף זייער קרעדענשעל איז
ניט קיין פערזעהען, דאָס איז אַ גאַנץ קאָזעקווענ־
טע האַנדלונג פון זייער זייט.

די אינדאַסטריאַל וואָרקערס האָבען אימער
געפּרעדיגט, אַז יוניאָן־לייבעלס, אַרויסגעגעבען
פון אונזערע יוניאָנס, דאַרפען ניט געאַכטעט
ווערען. די א. וו. וו. גלויבען, אַז וואָס מעהר
זיי וועלען אונזערע מעטהאָדען דיסקרעדיטירען,
דעסטאָ בעסער וועט דאָס זיין פאַר זיי. און־
טער די צושטענדע, וואָס בלייבט פאַר אונז צו
טהון?

עס וועט זיין צייט גענוג צו שטיצען די
אינדאַסטריאַל וואָרקערס ווען זיי וועלען ווערען
אַ בילדונגס־אָרגאַניזאַציאָן, אַן אָרגאַניזאַציאָן,
וואָס וועט דורך געלאַסענע קלאָרע ווערטער,
שריפטליך און מינדליך, פּרעדיגען די אידעע פון
אינדאַסטריאַל יוניאָניזמוס אין דער טרייד־
יוניאָן־בעוועגונג. עס וועט זיין צייט גענוג צו
שטיצען די אינדאַסטריאַליסטען, ווען זיי וועלען
קומען צו די ארבייטער און זיי לערנען צו פער־
שטעהען די נויטווענדיגקייט פון נעהענטערע
בעציהונגען פון איין יוניאָן מיט דער צווייטער.
אבער ווער עס איז נור ניט פערפיהרט פון
פראַזען וויים דאָך, אַז היינט איז דאָך דאָס
ניט זייער ציעל. היינט איז דאָך גאָר זייער
ציעל אריינצוברענגען קריעג און אונפערטרויען
צווישען די ארבייטער. ווארום זאָלען מיר זיי
שטיצען? ווארום זאָלען מיר העלפען די יע־
נינע, וועלכע אפילו אין דער צייט ווען זיי אָד־
רעסירען אונזער עקזעקוטיווס פאַר שטיצע, בע־
ליידיגען זיי אונז און שפּאָטען פון אונז און זוכען
צו פערניכטען אונזער גלויבען אין דער אָרגאַני־
זאַציאָן, וואו מיר בעלאַנגען?

איך, אלס איינער, בין דאַנקבאַר ברודער
ראָזענבערג פאַר זיין שטעלונג.

מיט אַכטונג,

אַ דעלעגאַט צום קאָנווענשאַן.

זאלען מיר שטיצען אונזערע שונאים?

(א בריעף אין דער רעדאקציאן.)

אויפ׳ן קאנווענשאן אין טאראנטא האט א קאמיטע דערלאנגט א קרעדענשעל, פערטרעטענדיג די סטרייקענדע סילק וועבער פון פעטערסאן ניו דזשוירזי. דער קרעדענשעל איז געווען געדרוקט, אבער קיין יוניאן־לייבעל האט די דרוק־ארבייט ניט ענטהאלטען. פרעזידענט ראזענבערג האט זיך צוערשט אויף דיעזען גרונד ענטזאגט אנצוערקענען דעם קרעדענשעל.

א פאר צייטונגען, וועלכע זוכען ביי יעדער געלעגענהייט צו דיסקרעדיטירען די אינטערנייטשאנאל יוניאן, האבען געשריבען, אז פרעזידענט ראזענבערג האט זיך ענטזאגט אנצוערקענען דעם קרעדענשעל, ווייל דאס איז פון די סטרייקער! די צייטונגען האבען גארניט דערמאנט וועגען יוניאן־לייבעל. נור וועגען די צייטונגען רעדען מיר יעצט ניט, זיי זיינען פריוויליגירט צו טהון וואס זיי טהוען... וואס מיר ווילען יא זאגען איז אט וואס:

אלס א יוניאן, וועלכע ברויך צו פיהרען איהר טאג־טעגליכען קאמפף פאר׳ן עקזיסטענץ, קענען מיר ניט אפפאדערן צו האנדלען בעסער מיט אונזערע געגנער, ווי די סאציאליסטישע פארטיי און די ס. ל. פ האנדעלט מיט איהרע. ביים קאנווענשאן איז אנגעווענדעט געווארען די זעלבע מיטלען געגען די פעטערסאנער סטרייקער, וואס די סאציאליסטישע פארטייען און די צוויי אינדאסטריאל ווארקערס יוניאן פראקטיצירען. די לעצטע אנערקענען ניט איינע די אנדער אלס „באנאפייד", אונגעאכטעט צי זיי פרעדיגען סאציאליזמוס אדער פיהרען סטרייקס.

די „קאלל" און דער „פארווערטס" און די אנדערע ס. פ. צייטונגען האבען קיין מאל ניט געטהאן אזוי פיעל פאר די יוניאן פון די אינדאסטריאל ווארקערס פון דעטראיט, ווי זיי האבען געטהאן פאר די סטרייקס פון די אינדאסטריאל ווארקערס, וואס זיינען געווען אנגעשלאסען אן דער שיקאגא פראקציאן.

די „פיפעל" פון איהר זייט האט קיין מאל ניט געשטיצט די סטרייקס פון די יוניאנס, וועלכע זיינען געפיהרט געווארען פון די שיקאגאער אינדוסטריאליסטען. פאר די „פיפעל" זיינען זיי אלע געווען באמס, אנארכיסטען, פייקערס, דופס און אל־דאס־ביין.

אין ספאקיין און אין סאן דיעגא זיינען געווען קעמפפע פאר פרייע רעדע און פרייע פערזאמלונג, נור די ס. ל. פ. האט די קעמפפע פערשפאטעט אלס קעמפפע פון משוגעים, געשטיצט פון משוגעים! און ווען אין בוט (מאנטאנא סטייט) האט מען מיט ס. ל. פ. רעדנער געטהאן דאס זעלבע, וואס מיט די רעדנער אין סאן דיעגא, פון די שיקאגאער אינדאסטריאל ווארקערס, האט פונדעסטוועגען די „קאלל" ניט געפונען פאר נויטיג די זאך צו בעריכטען אדער צו נעהמען אין דעם א שטעלונג. ווייל, ווען מען איז געגנער אין פרינציפ, אנערקענט מען דאס גאר אפען און מען זאגט אלעמען, אז קיין געגנער ווילען מיר ניט שטיצען. אזוי האנדלען ציעלבעוואוסטע מענשען וואס האבען א פעסטען כאראקטער און געהען ניט אראב פון גראדען וועג דורך אויפרעגענדע געפיהלעכטסען.

אט זעהט נאך א כאראקטערנע פאסירונג:

פרייטאג, דעם 24טען מאי, איז אבגעהאלטען געווארען א פראטעסט־פערזאמלונג אויף יוניאן־סקוועיר געגען די פעראורטהיילונג פון רודאלף קאטץ צו זעקס מאנאט געפענגניס, פאר זיין טהיילנעהמען אין דעם פעטערסאן סטרייק. אויף דער פערזאמלונג האבען גערעדט חייקין, יעגער, שלאסבערג, דר. לעווין און דר. סירקין, אלע האבען זיי העפטיג פערדאמט די פעטערסאנער פאליציי און שטאדט־פערוואלטונג פאר דאס וואס איז געטהאן געווארען צו רודאלף קאטץ, און זיי האבען אויפגעפאדערט די פערזאמלונג צו פראטעסטירען. אבער קיין איינער פון די רעדנער האט אפילו מיט קיין איין זילבע, מיט קיין איין ווארט ניט דערמאנט די פערהאפטונג און דעם האלטען אין געפענגניס פון עטטאר און זשיאוואנעטי! ווארום זיינען די לעצטע ניט דערמאנט געווארען? איז דאס דערפאר, ווייל דער ארעסט פון די צוויי מענשען איז א גערעכטער און דער ארעסט פון רודאלף קאטץ איז אונגערעכט?

אבער אויף דער האנדלונג פון די רעדנער ביי דער מערקווירדיגער פערזאמלונג איז זיך גאר נישטא וואס צו וואונדערען.

עטטאר און זשיאוואנעטי בעלאנגען צו א גרופע, וועלכע וויל פערניכטען די גרופע, צו וועלכער רודאלף קאטץ בעלאנגט, און דערפאר, דארט וואו מען קען איינער דעם אנדערען ניט טהאן קיין דירעקטען שאדען, פראקטיצירט מען וועניגסטענס דעם מיטעל פון איגנארירען און פון ניט שטיצען.

פון דער אנדער זייט זעהען מיר, ווי די אנהענגער פון דער שיקאגא פראקציאן זיינען אויך גאנץ קאנסעקווענט און זיי רעדענדיג וועגען דער נויטווענדיגקייט צו שטיצען די בעוועגונג צו בעפרייען עטטאר און זשיאוואנעטי, דערמאנען ניט א ווארט וועגען דער בעוועגונג צו בעפרייען רודאלף קאטץ, וועלכער איז פעראורטהיילט געווארען צו זעקס מאנאט געפענגניס, אלס ליעדער פון די פעטערסאנער וועבער, אלס ליעדער פון דער דעטראיט׳ער פראקציאן פון די אינדאסטריאל ווארקערס.

ביידע פראקציאנען זיינען קאנסעקווענט. ביידע פערשטעהען אז קיין צוויי אינדאסטריאל

דער זיעג פון די לאָנדאָנער קלאָקמאַכער

יעצט, ווען ביי דער טאָראָנטאָ קאָנווענשאָן איז באשלאסען געוואָרען, אַז אונזער אינטער־נאציאָנאַל יוניאָן זאָל אריינגעהן אין פערבינ־דונג מיט די יוניאָנס פון לײדיעס גאַרמענטס אינדוסטריע אין איראָפּאַ, איז עס געווען פאַר אונז אַ נאָך גרעסער פרייד, ווען מיר האָבען געזעהן די טעלעגראַמען וועגען דעם גרויסען זיעג וואָס די לאָנדאָנער (ענגלישע) מאַנטעל־מאַכער (קלאָוקמאַכער) האָבען לעצטענס גע־האַט.

די אידישע ארבייטער בעוועגונג אין לאָנ־דאָן איז אימער געווען מעהר סאָציאַליסטיש און אַנאַרכיסטיש ווי טרייד יוניאָניסטיש. נאָך די פיעלע יאָהרען פון אגיטאַציאָן און פּראָבעס צו גרינדען יוניאָנס און צו פיהרען סטרייקס צווי־שען די אידישע שניידערס אין לאָנדאָן, איז דאָרט ניט געווען צו מערקען קיין רעגעלמעסיגע ארבייטס־צייט אָדער קיין רעגעלמעסיגע וועג צו בעסערען פרייזען אין דער אינדוסטריע, וואָס זאָלען צופריעדענשטעלען די ארבייטער.

פיעלע יאָהרען ארבייט און גאַנץ פעהיגע קרעפטען זיינען געוואָרען אָנגעווענדעט צו שאַ־פען בעשטענדיגע אָרגאַניזאַציאָנען צווישען די אידישע שניידער אין לאָנדאָן, און ביז היינט איז עס נאָך לײדער ניט געלונגען צו האָבען ערפאָלג.

מיט קנאַפּע צוויי מאָנאַט צוריק האָבען מיר ערהאַלטען די נאַכריכט, אז די מענער־שניידער זיינען ארויס אין אַן אַלגעמיינעם סטרייק. שפּעטער אַ ביסעל האָבען מיר ערוויע־דער בעקומען אַ נאַכריכט, אז די לײדיעס טיי־לאָרס און קלאָוקמאַכער זיינען אויך ארויס אין סטרייק. נאָך אַ ווײלע שפּעטער איז געקומען די נאַכריכט, אז צוליעב די אונאייניגקייט פון די עטליכע בעזונדערע שניידער יוניאָנס שטעהט דער סטרייק זעהר שלעכט. דאַן איז אוועק אַ צייט, און מיר האָבען פון דאָרטען גאָר ניט גע־הערט. מיר האָבען געמיינט, אז אויך דער סטרייק [illegible]ייערער איז פערלאָרען, און דער סטרייק פון די מענער־שניידער שיינט טאַקע יעצט צו זיין פערלאָרען.

יעצט קומט די ערפרעהענדע נאַכריכט, אז די לאָנדאָנער מאַנטעל־מאַכער (קלאָוק מאַכער) האָבען געהאַט אַ בעדייטענדען זיעג.

צוליעב די ערוואַכונג פון די ענגלישע אר־בייטער, צוליעב דעם גרויסען מאָראַלישען איינ־פלוס פון דעם קוילען־מיינער־סטרייק, צוליעב דעם סטרייק פון די דאָק־ארבייטער, און אין אַלגעמיין צוליעב די אמת פּראָגרעס־ווע ערוואַ־כונג, וואָס קומט יעצט פאָר אין ענגלאַנד, זיי־נען די אידישע ארבייטער אין דער לײדיעס גאַרמענט טרייד אויך געשטאַרקט געוואָרען, און זיי זיינען געשטאַנען אין קאַמפּף ביז זיי האָ־בען אויסגעפיהרט אַ נאָרמאַלען ארבייטס־טאָג, צו ארבייטען פון 8 פריה ביז 8 אבענדס. זיי האָבען אויך געוואונען אַ בעדייטענדע העכערונג אין זייערע ווײדזשעס און פרייזעס, און פון ספּעציעלער וויכטיגקייט איז זייער זיעג געווי־נענדיג די פולע אַנערקענונג פון זייער יוניאָן, אָדער ווי מען רופט דאָס אָפט ביי אונז, קלאָוזד־שאָפּ.

דער סטרייק האָט אייגענטליך געקענט גע־ענדיגט ווערען פריהער, ווען ניט די פראַגע פון אַ יוניאָן־שאָפּ. די באָסעס זיינען, ווי געוועהנ־ליך, געווען זעהר שטאַרק נעגען אייננעבען דעם פּונקט, וועהרענד די ארבייטער האָבען גע־פיהלט, אז דעם מאָל דאַרף מען שוין סטרייי־קען אויף אַן אמת, און זעהען, אז אַ יוניאָן זאָל בלייבען אויף לאַנגע יאָהר. היינט וואונדערען זיך די באָסעס — אָדער מייסטערס, וו זיי היי־סען דאָרטען — וואָס פאַר אַן איבערקעהרעניש עס איז געוואָרען אין טרייד, אז קיינער קען זיך ניט זעצען פאַר זיי ארבייטען אָהן אַ יוניאָן־בי־כעל. אָבער מיר האָפען, אז די באָסעס וועלען זיך צוגעוועהנען צו דער נייער סיסטעם, און אז די קלאָוקמאַכער און לײדיעס טיילאָרס אין לאָנ־דאָן וועלען אָנהאַלטען זייער זיעג און ניט ברויי־כען איבערשטרייקען דעם נעקסטען יאָהר פאַר דאָס זעלבע וואָס זיי האָבען היינט אויסגע־פיהרט. אַלע צייכענס ווייזען אונז, אז דער יעצטיגער זיעג וועט זיך האַלטען, און די אר־בייטער וועלען זיך יעצט קענען פאַרבערייטען פאַר ווייטערע קעמפּפע און פאַר נאָך גרעסערע זיעגע, קומענדיג אין זייערע ארבייטס־בעדינגונ־גען נעהענטער צו ווייערע אמעריקאַנער ברידער און שוועסטער.

אַלזאָ, די טשענסעס, אז אונזער אינטערנציי־שאָנאַל יוניאָן זאָל האָבען אַ „גרויסע שוועס־טער" אין ענגלאַנד, זעהען אויס צו זיין זעהר גוטע.

דעם בעטרעפענדען באס און די ארבייטער פארברענגען פאר דער רענעלער גריוועגס־באארד.

ביי דער פירמע ראזענבערג בראדערס, א מיטגליעד פון דער קלאוק מאנופעקטשורערס אסאסיאיישאן, האט אן ארבייטער אונגערעכטערווייזע בעקומען די סעק. די אנדערע ארבייטער האבען ניט געווארט אויף קיינע גריוועגס־קאמיטעס און האבען געסטאפט פון דער ארבייט. ווען צוליעצט איז די קיים דאך פארגעקומען פאר דער גריוועגס קאמיטע, האט זי געאורטהיילט ניט צו רייאינסטייטען דעם געסעקטען ארבייטער, ווייל די ארבייטער פון שאפ האבען אונגעזעצליך געסטאפט פון דער ארבייט. די פאסירונג דארף זיין א גוטער לעסאן פאר אונזערע ארבייטער ניט צו געברויכען קיין געוואלד־מיטעל אין אסאסיאיישאן הייזער, נור צו זוכען גערעכטיגקייט אויף דעם אבגעמאכטען וועג. ברעכען די רולס, וועלכע מען האט אבגעמאכט, הייסט ברעכען די יוניאן. און ברעכענדיג די יוניאן, קען מען ניט ערווארטען צו קריגען דורך דעם יוניאן־בעדינגונגען. דער סארט טאקטיק פון דיר־ניט־מיר־ניט סטאפען פון דער ארבייט דארף ניט געדולדעט ווערען. די יוניאן איז אן אינסטיטושאן, און איהר קענט די יוניאן ניט בעסער מאכען אונטערגראבענדיג איהר פונדאמענט. די יוניאן האט א צאהל פון בעאמטע, וועמעס פפליכט עס איז אכטונג צו געבען, אבצוהיטען די אינטערעסען פון די מיטגליעדער, און אויסצוהערען די בעגרינדעטע און אונבעגרינדעטע קלאגען, וועלכע מיטגליעדער ברענגען. די שליכטונג פון אלע טראבעלס, וועלכע מיטגליעדער האבען, דארף אלזא געטהאן ווערען פון די בעאמטע. אונזערע ביזנעס־איידזשענטס און מענעדזשערס דארפען זעהען, אז די ארבייטער זאלען אפט וועגען דעם דערמאנט ווערען, און קיין אנדערע מעטאדען זאלען פאר קיין פאל ניט ווערען געדולדעט. די גרעסטע געפאהר, מיט וועלכע א יוניאן קען זיך בעגעגנען, איז די הערשאפט פון א מאב, די הערשאפט פון אן אונפעראנטווארטליכע מאסע.

די פארריער אין ניו יארק זיינען אין סטרייק!

עס איז א ביטערער קאמפף צווישען 9,000 ארבייטער און זייערע באסעס. דעם קאמפף פיהרען די ארבייטער כדי צו קענען געווינען א קירצערען ארבייטסטאג, מעהר בעלוינונג פאר זייער שווערער, געפעהרליכער ארבייט. די ארבייטער פאדערען געוועהנליך אויך די פולע אנערקענונג פון זייער יוניאן.

אונזערע לעזער איבעראל ווערען אויפגעפאָרדערט צו געבען די ארבייטער זייער פולע מיטהילפע. שטיצט דעם סטרייק פון אייערע טרעזשורים, שטיצט דעם סטרייק דורך קאלעקשאנס אין די שעפער, שטיצט דעם סטרייק דורך פעראנשטאלטען בענעפיטס. דער פארייער סטרייק נויטיגט זיך אין באלדיגע הילפע — טהוט יעדער אייער פפליכט!

זאָלען ניט פּראָבירען העכערען זייערע דיוס מיט א פּאָר סענט א וואָך, און שאַפען אַן אויסער־אָרדענטליכען פאָנד. מיר ווייסען, אז צו פערוואַלטען אַזאַ פאָנד וועלען זיין פיעלע שוועריגקייטען, אָבער יעדע אַנדערע יוניאָנס זיינען געווען ער־פאָלגרייך, איז ניטאָ קיין אורזאַכע, ווארום מיר זאָלען ניט פּראָבירען אַנווענדען דעם זעלבען מי־טעל צווישען אונזערע מיטגליעדער.

א פּרייז־קאָמישאָן.

די הויפּט־אורזאַכע, לויט אונזער מיינונג, וואָרום מיר האָבען אַזוי פיעל סטרייקס און פּראָבלעמס מיט אונזער באָסעס, איז צוליעב דעם, וואָס מיר האָבען אייגענטליך ניט קיין בעשטימטען וועג צו סעטלען פּרייזען פאַר אַלע אַרבייטער אין טרייד.

אין דער קלאָוק־טרייד זיינען 80 פּראָצענט פון די אַרבייטער בעשעפטיגט אויף שטיק־אַר־בייט. אין די פּרייז־קאָמיטעס אין די שעפּער זיינען א ניט־גענוגענדער מיטעל צו קענען בע־שטימען פּרייזען פאַר אַלע אַרבייטער, אזוי, אז אין טרייד אַרבייטער זאָלען ניט קאָנקורירען מיט דעם אַנדער טייל.

צום ביישפּיעל, וועגען די וואָכען־הענד האָבען מיר זעהר וועניג צווייסטיגקייטען מיט די מאַנופעקטשורערס. די פּרייזען און בעדינ־גונגען זיינען גאַנץ בעשטימטע. וועגען די אַר־בייטס־שטונדען איז געוויס ניטאָ קיין פיעל פּראָבלעמס, ווייל די שטונדען זיינען בעשטימט פאַר אַלע אַרבייטער גלייך. אָבער פאַר 80 פּראָצענט פון די אַרבייטער אין דער קלאָוק־טרייד איז ניטאָ קיין בעשטימטער אָבמאַך, ווי צו סעטלען זייערע פערדיענסטען, אז עס זאָל זיין גוט פאַר אַלעמען. און אַזוי לאַנג ווי דער צושטאַנד וועט אַנהאַלטען, וועט אימער הער־שען א שטאַרקע אונצופריעדענהייט צווישען די יוניאָן אין די מאַנופעקטשורערס.

עס איז נאַריש צו זאָגען, אז מיר האָבען א „פּראָטעקטיווען אָבמאַך", אַזוי לאַנג ווי עס איז מעגליך פאַר איין שאַפּ צו בעשטימען א פּרייז פאַר א גאַרמענט, וואָס אין אַן אַנדער שאַפּ האָט מען אויף דעם זעלבען גאַרמענט בעשטימט אַן אַנדער פּרייז. ווען דאָס איז דער פאַל, דאַן ווערט א פּרייז קאָמישאַן פאַר'ן גאַנצען טרייד א נויטווענדיגקייט. אין דער אויסגלייכונג פון פּרייזען פאַר'ן טרייד, איז דער עהרליכער מאַ־נופעקטשורער אַזוי אינטערעסירט ווי די מיט־גליעדער פון אונזערע יוניאָנס. און די אויס־גלייכונג מוז דורכגעפיהרט ווערען.

מיר גיבען צו, אז עס איז שווער צו לייזען פּראָבלעמען אין דער ליידיעס גאַרמענט אינ־דוסטריע, וואו די סטיילס האַלטען זיך אין איין בעשטענדיגען בייטען. אָבער מיר מוזען טהאָן אַלעס, וואָס ליעגט נור אין אונזערע קרעפטען, צו קומען אַזוי נאָהענט, ווי מעגליך, צו דער לייזונג פון די פּראָבלעמען, כדי אין דער אינ־דוסטריע זאָל הערשען פריעדען און האַר־מאָניע.

דער חסרון וואָס ליעגט אין דעם היינטי־גען מיטעל צו בעשטימען פּרייזען פאַר שטיק־אַרבייטער, אָדער בעסער צו זאָגען, דער ניט האָבען קיין מאַסשטאַב צו בעשטימען די פּרייזען פאַר 80 פּראָצענט פון אונזערע מיט־גליעדער, דאָס ברענגט אַרויס די צוויסטיגקיי־טען צווישען אַרבייטער און באָסעס. און דיעזע צוויסטיגקייטען וועלען מיט דער צייט ווערען נאָך שאַרפער. און אויב מען וועט ניט געפי־נען א לייזונג צו דער פראַגע, דאַן איז ניטאָ קיין האָפנונג אויף פּראָגרעס אין אונזער יוניאָן.

אונגעזעצליכע סטרייקס.

ניט אַכטענדיג אויף די געזעצע פון אונ־זער קאָנסטיטושאָן און אויף די בעשטענדיגע דערמאָנונגען צו אונזערע לאָקאַלס און מיט־גליעדער, ניט צו רופען קיין סטרייקס אָהן דעם וויסען פון די דזשענעראַל־בעאַמטע, ווערען דאָך די סטרייקס גערופען, און נאָך דעם ווי די אַר־בייטער שטעהען שוין אויסען, ווענדעט מען זיך צו דעם אינטערנעישאָנאַל אָפיס פאַר הילפע. און ניט נור טהוען דאָס די לאָקאַלס אין דער וועסט, וועלכע האָבען נאָך א שטיקעלע פער־ענטפערונג פאַר זייער האַנדלונג, ווייל זיי זיי־נען ווייט פון דזשענעראַל אָפיס, און עס נעהמט אייניגע טעג ביז מען קען זיך דורכשרייבען, נור אפילו אונזערע לאָקאַלס פון די איסטערן־שטעדט ווענדען נאָך אָן די אַלטע טאַקטיק. א וואונדער, ווען וועלען זיך אונזערע לאָקאַלס אויסלערנען צו האַנדלען פּראַקטישער?

און דאָס זעלבע אונגעזעצליכקייט ווערט פאַרטגעזעצט אין ניו יאָרקער קלאָוק־שעפּער אין בעצוג דעם סטאָפּען פון דער אַרבייט איידער מען האָט געקענט די צוויסטיגקייט צווישען

סטייטס קאנסטיטושאן. דער ביבעל איז א פארט דאקיומענט, וואס קיינער קען איהם ניט ענדערען. עס איז ענטוועדער איהם אנצונעהמען אין גאנצען אדער אוועקצוואווארפען אין גאנצען. און אין א גרויסער מאס איז דאס זעלבע אויך ריכטיג מיט דער יונייטעד סטייטס קאנסטיטושאן. צו ענדערען איהרע פונקטען איז א גאנץ שווערער פערפלאנטערטער עסק. דער פראטאקאל איז אבער א גאנץ בויגזאמער אינסטרומענט, אדער צו געברויכען א מעהר דייטליכען אויסדרוק: דער פראטאקאל איז אזוי צוזאמענגעשטעלט, אז זיינע פונקטען און ווערטער קענען בעשטענדיג געענדערט ווערען דורך מיטינגען אדער קאנפערענצען צווישען די פערטרעטער פון יוניאן, און פון די מאנופעקטשורערס אססאסיאיישאן, און אויך דורך ענטשיידונגען פון א באארד אוו ארביטריישאן.

אין דער קלאוק און סקוירט טרייד, וואו עס קומען פאר בעשטענדיגע ענדערונגען, מוזען אויך נויטווענדיגערווייזע געמאכט ווערען ענדערונגען אין די בעשטימונגען פון פראטאקאל, כדי דער פראטאקאל זאל קענען זיין א ווירקזאמער מיטעל אויסצוגלייכען די צווייטיגקייטען צווישען באסעס און ארבייטער.

מיט דעם גאנג פון דער צייט קומען נייע בעדינגונגען און נייע איבלען אין דער קלאוק־טרייד און עס ווערט דאן די אויפגאבע פון די יוניאן־בעאמטע צו ווירקען, אז דער פראטאקאל זאל אזוי געענדערט ווערען, אז די איבלען, וואס וואקסען אויף, זאלען געהיילט ווערען. אזוי גיך ווי מען געפינט, אז א געוויסער אויסדרוק אדער א געוויסער פאראגראף אין דעם פראטאקאל פאסט זיך מעהר ניט צו די נייע צושטענדע, דארפען זיי זעהען, אז דער ווארט אדער דער פאראגראף זאל אומגעביטען ווערען אויף א בעסערען. דער איבערריידען מיט א ברוגז׳ען טאן און דער ווארפען זיך, וועט דעם פראטאקאל ניט ענדערען. אפילו בלויזע קריטיק וועט ניט העלפען. און פערדאמען דעם „פראטאקאל" וועט אונז געוויס נאך נישט ברענגען. נור פראקטישע פלענער און גוט איבערדענקטע פארשלעגע קענען אונז פערזיכערען פראגרעס. קריטיק און פערדאמונג, וועלכע ברענגען ניט מיט זיך קיין פראקטישע פארשלעגע און מיטלען, זיינען ערגער ווי נוצלאז. ארונטעררייסען דאס, וואס מיר האבען, ניט קענענדיג אויפשטעלען עטוואס בעסער׳עס, וועט אונז ברענגען צו א רעאקציאן אנשטאט צו פראגרעס.

ארבייטסלאזיגקייט, א קוועלע פון אונצופריעדענהייט.

מען זאגט, אז ווען דער פראנצויז מאכט קאליע דעם מאגען, ווארפט ער די שולד פון דעם אויף די רעגיערונג. אונזערע קלאוקמאכער, ווען זיי איז עפעס ניט גוט, און זיי האבען א יוניאן, ווארפען זיי די שולד פון זייער ניט־גוטקייט אויף די יוניאן. איבערהויפט איז דאס דער פאל אין סלעק־סיזאן, אדער ווען עפעס איז ניט אזוי גלאט אין דער ארבייט. א היבשע צאהל פון אונזערע מיטגליעדער זיינען מיט דעם מיינונג, אז די יוניאן דארף זיי געבען בעשעפטיגונג.

אין דער ווירקליכקייט קען א יוניאן ניט פערזיכערען די מיטגליעדער מיט ארבייט. די אויפגאבע פון א יוניאן איז צו העלפען דעם ארבייטער צו בעקומען בעסערע בעדינגונגען אין שאפ, ווען ער ווערט בעשעפטיגט. ווייטער קען א יוניאן ניט געהן. די מאנופעקטשורערס טהוען אלעס מעגליכעס צו בעקומען ארדערס. זיי טהוען דאס פאר זייער אייגענעם בענעפיט, פאר זייער אייגענעם פראפיט. און ווען זיי בעקומען ניט קיין ארדערס, האבען די ארבייטער ניט וואס צו טהאן, און די יוניאן קען צו דעם גאר ניט העלפען. מיר ווייסען ניט פון קיין איין יוניאן, וואס האט זאגאר פרובירט צו לייזען די פראגע פון סלעק־צייט און ארבייטסלאזיגקייט. וואס מאנכע יוניאנס האבען יע פרובירט צו טהאן אין דער זאך, איז צו שאפען א פאנד, אויסצוהעלפען זייערע מיטגליעדער אין דער צייט, ווען זיי זיינען ארבייטסלאז. אזא פאנד איז ניט נור א הילף פאר די מיטגליעדער, נור אזא פאנד איז אויך אינדירעקט א גרויסע הילף אויפצוהאלטען פרייזען.

הונגער ברענגט צו פערצווייפלונג. הונגער טרייבט א מענשען צו ווערען א ווערקצייג פון דעם אונעהרליכען ארבייטס־געבער, הונגער טרייבט א מענשען צו ארבייטען פאר א פיעל נידריגערען לוין, ווי די יוניאן אנערקענט. פיעלע דייטשע און ענגלישע יוניאנס זיינען ביז א געוויסען גראד געוועזען ערפאלגרייך אין דעם הינזיכט צו פערמיידען נויטה און אונעהרליכע קאנקורענציע צווישען זייערע מיטגליעדער, דורך דעם וואס זיי האבען איינגעפיהרט א בענעפיט סיסטעם פאר ארבייטסלאזע מיטגליעדער. עס איז דארום ניטא קיין טיעפע אורזאכע ווארום אונזערע לאקאלע יוניאנס זא־

נאָטיצען

[illegible] אַסאָסיאיישאַן
[illegible] יוניאָן.

[illegible] ערקלערונג, וואָס מיר בע־
[illegible] לעבעדיגקייט
[illegible] וויכטיגע זאַך איז די, ווייל מיר האָבען
[illegible] אַסאָסיאיישאַן אין דער
[illegible] אין דעם וואָס מען קען אָנווייז־
[illegible] לאַנד און אין פיעלע אַנדערע
[illegible] האָבען מיר אויך מאַנופעקטשורערס
[illegible] אין אונזערע יוניאָנס זיינען
[illegible] ניט אַזוי שטאַרק. נאָך מעהר,
[illegible] שטערט און שטערטלאַך, וואו די
[illegible] אין דער ליידיעס גאַרמענט איג־
[illegible] זיינען אָרגאַניזירט אין אַן אַסאָסי־
[illegible] אין די אַרבייטער האָבען גאָר קיין
[illegible] וואָרום זאָל מען אַלזאָ צושרייבען
[illegible] פון דער ניו יאָרקער קלאָוקמאַ־
[illegible] די עקזיסטענץ פון אַ מאַנו־
[illegible] אַסאָסיאיישאַן?

[illegible] זיינען ניט מיט דעם מיי־
[illegible] מעכטיגקייט און גרויסקייט פון אונ־
[illegible] וענדעט זיך אָן דעם לעבען פון
[illegible] אַסאָסיאיישאַנס. נאָך אונזער מיי־
[illegible] אונזערע יוניאָנס לעבעדיג און
[illegible] ערפאָר, ווייל דעם ערשטען מאָל
[illegible] געשיכטע פון אונזערע יוניאָנס,
[illegible] מאָל אין דער געשיכטע פון
[illegible] טריד, איז אונז געלונגען אריינ־
[illegible] אין אַן אָבמאַך — צו מאַכען אַן
[illegible] צו וועלכען די מאַנופעקטשו־
[illegible] האָבען ווירקליך איינגעשטימט, אָדער
[illegible]

[illegible] זיינען שוין פיעלע מאָל, מיט יאָהרען
[illegible] געווען ערפאָלגרייך צו צווינגען מאַנו־
[illegible] אונטערצושרייבען אַגרימענטס
[illegible] קלאָוקמאַכער יוניאָנס. און ווען די
[illegible] מיט אַלע מעגליכע פונקטען אָבצו־
[illegible] אינטערעסען פון די קלאָוקמאַכער זיי־
[illegible] אונטערגעשריעבען, האָבען אונזערע
[illegible] אונז פערזיכערט, אַז די אַגרימענטס
[illegible] געזעצליך שטאַרק, דאָס אין פאַל די

באַסעס וועלען די אַגרימענטס ניט האַלטען, וועלען מיר זיי קענען נעהמען אין קאָורט. דאָך האָבען אַט די פעסטע אַגרימענטס ניט געבראַכט פאַר אונזערע מיטגליעדער קיין יוניאָן בעדינגונגען.

וואָרום איז דאָס אַזוי געווען? ווייל די אַגרימענטס זיינען געווען אונטער־שריעבען דאַן, ווען דער סיזאָן האָט געבראַכט, און די באַסעס האָבען דורך פערשיעדענע צוואַנגס־מיטעל גע־מוזט אונטערשרייבען אַן אַגרימענט, זיך אונ־טערשרייבען אויף פיעלע פונקטען, מיט וועלכע זיי האָבען פאַר קיין פאַל ניט געוואָלט איינ־שטימען, און אויף פונקטען, מיט וועלכע זיי האָבען אויך ניט געדאַרפט איינשטימען. ווען די באַסעס האָבען געהאַט אונטערשריעבען דעם יוניאָן־אַגרימענט, האָבען זיי בקויז ערפילט אַ צערעמאָניע איבערצוקומען אַ געוויסע צייט פון יאָהר, און ביי די אַנדערע צייטען פון יאָהר, ווען עס איז געוואָרען סלעק, האָבען זיי דעם גאַנ־צען אַגרימענט געבראָכען. זיי האָבען געבראָ־כען אַן אַגרימענט, צו וועלכען זיי האָבען אין דער ווירקליכקייט גאָר קיין מאָל ניט צוגע־שטימט, ווי אויף אַ געוועהנליכען ביזנעסמעסי־גען אָבמאַך.

די זיכערהייט און די פעסטקייט פון „פראָטאָקאָל" און די לעבענסקראַפט פון אונזע־רע קלאָוקמאַכער לאָקאַלס איז צו פערדאַנקען דעם פאַקט, דאָס ווען דער „פראָטאָקאָל" איז געמאַכט געוואָרען, האָבען די מאַנופעקטשו־רערס געהאַט איינגעשטימט מיט די רעגעלען, וועלכע זיינען אין פראָטאָקאָל געווען פער־שריעבען.

עס איז די געגענזייטיגע איינשטימיג־קייט, וואָס הערשט אין דעם „פראָטאָקאָל", וואָס מאַכט אונזער אָרגאַניזאַציאָן אַזוי גרויס און אַזוי מעכטיג.

דער „פראָטאָקאָל" און תורת משה.

מען קען דעם פראָטאָקאָל ניט פערגלייכען צו תורת משה, און מען קען אויך דעם פראָטאָ־קאָל ניט פערגלייכען אפילו מיט דער יונייטעד

אין ברענגען צו שטרייטיגקייטען צווישען די יוניאן און די באסעס, אין וועלכע קיין סעטעלמענט וועט גאר ניט מעגליך זיין? ווייל נאך אלע רייד קען א באס אונטער קיינע אומשטענדען ניט צוזאגען, אז ער וועט קיין ארבייטער ניט אויסשיקען, פונקט אזוי ווי א יוניאן קען ניט צוזאגען דעם באס, אז קיין ארבייטער וועט אהן דעם באס'ס ערלויבניס ניט אוועקגעהן פון פלאץ. די יוניאן און דער באס קענען נור האבען אזא סארט אבמאך, וואו דער ארבייטער זאל אונטער געוויסע אויסנאהמס־פעלע דארפען זאגען דעם באס, אז ער פערלאזט דעם פלאץ, און דער באס ווידער זאל אויך אונטער געוויסע אויסנאהמס־פעלע דארפען אנזאגען די יוניאן, אז דער אדער יענער ארבייטער וועט ווערען אוועקגעשיקט. קיין אבמאך פאר אלעמען און פאר אלע צייטען קען ניט זיין, ניט אן דער זייט פון די יוניאן, ניט אן דער זייט פון באס. ווען אלזא די יוניאן נעהמט זיך צו סטרייקען פאר געסעקטע ארבייטער, נעהמט זי אויף זיך א סטרייק, וואו דער סעטעלמענט קען זעלטען געמאכט ווערען צופריעדענשטעלענד, סיי פאר די ארבייטער און סיי פאר די באסעס. ווי קלאר דער אבמאך נאך אזא סטרייק זאל ניט זיין, וועט מען דעם אבמאך שפעטער דארפען פון דאס ניי ערקלערען.

אין דער גאנצער פראגע פון דעם ארבייטער'ס אליין אוועקגעהן פון פלאץ, ווען ער וויל, און דעם באסעס רעכט צו סעקען ארבייטער, ווען ער וויל, און די יוניאנס רעכט דעם ארבייטער צו פערטהיידיגען, דארף מען גוט געדענקען, אז יושר שפיעלט דא ניט קיין גרויסע ראלע. יעדערער האנדעלט לויט ווי ער האט די מעגליכקייט און לויט ווי ער האט די מאכט. דאך מוז מען נעהמען דעם יושר אלס וועגווייזער, און איהם ניט אין גאנצען פערשטויסען פון זיך. יוניאנס קענען האבען א לענגערען קיום, ווען זיי געברויכען זייער מאכט צוזאמען מיט יושר. יוניאנס קענען מעהר אויפטהאן פאר זייערע מיטגליעדער, ווען זיי זיינען שפארעוודיג מיט זייערע קרעפטען, און קויפען מיט די קרעפטען אזעלכע זאכען, פון וועלכע זייערע מיטגליעדער זאלען האבען א גרעסערען נוצען.

ניט ווענינע יוניאנס און איינצעלנע מענשען האבען אויסגעגעבען זייער רייכטהום אין זייערע קרעפטען פאר זאכען, און צוליעב אורזאכען, וואס זיינען ניט פיעל ווערט געווען. די פארזיכטיגע, די מעהר בעדענקטע ארגאניזאציאנען און מענשען לעבען לענגער און לעבען גליקליכער.

דאס, לעזער, וואס איהר האט ערשט געלעזען, זיינען די דערווייליגע אויפגעווארפענע מיינונגען פון אן איינצעלנעם מיטארבייטער אין דער יוניאן בעוועגונג. אויב די מיינונגען געפעהלען אייך ניט, דענקט איבער וועגען זיי א צווייטען מאל, און ווען איהר זייט אויך דאן מיט זיי ניט איינפערשטאנען, שרייבט אייער מיינונג און קריטיקירט דעם שרייבער פון דיעזע ציילען, קריטיקירט אבער ניט קיין אנדערע.

בעטראכט גוט דעם אינהאלט פון דיעזען נומער „ליידיעס גארמענט ווארקער".

זעהט ווי אין יעדען ארטיקעל, ווי אין יעדען נאטיץ, ווי אין יעדען בריעף אין בעריכט איז דא א נויטיגער לעסאן אין דעם פראקטישען, ווירקזאמען טרייד־יוניאניזמוס. לעזט אלעס מיט אויפמערקזאמקייט. און איהר וועט לייכט איינזעהען אז דער „ליידיס גארמענט ווארקער" פערדיענט אייער מיטהילפע — פערדיענט, אז איהר זאלט דעם זשורנאל פערברייטען צווישען אייערע פריינדע, צווישען אייערע בעקאנטע.

דער ביזי סיזאָן פאַנגט זיך אָן, וועהרענד דער באָס האַלט דעם ארבייטער אין דער ביזי, און שיקט איהם ארונטער אין דער צייט פון סלעק, האָפענדיג אין זינען צו בעקומען א בעסערען ארבייטער, ווען דער נעקסטער ביזי סיזאָן וועט זיך אָנפאַנגען.

אין דער אמת'ען, וואָס זאָל א באָס טהאָן אין דער־צייט מיט זיין פולען סעט ארבייטער? צוטהיילען די ארבייט גלייך, שיינט פון אויבען אויף צו זיין א גוטער פּלאַן, אָבער די ערפאַהרונג איז גענוג שטארק צו איבערציינגען, אז די גוטע, אלטע ארבייטער אין שאַפּ ווילען דאָס ערשטען ליידען. בלויז איינינע ווענינע מענשען קען מען געפינען, וואָס זאָלען זיך מיט צופריעדענהייט טהיילען דעם ביסען ברויט, וואָס די סלעק צייט גיט דעם ארבייטער. דער באָס ווייס דאָס, און ער ווייס אויך, אז צוטהיילען ארבייט גלייך אין דעם סלעק־סיזאָן, מיינט פאַר איהם צו שטעהן א טשענס, צו פערלירען די גוטע, גיכע ארבייטער פון זיין שאַפּ, און צו בלייבען מיט די מיטעלע און פּראָסטע בעלי־מלאכות און דאָס וויל קיין באָס ניט. דער באָס נעהמט זיך דארום צום צווייטען מיטעל, און דאָס איז דער מיטעל פון ארונטערשיקען די לאַנגזאַמערע, די ערגערע און די מיטעלערע ארבייטער, און מיט אלע מעגליכקייטען צו פערהאַלטען די בעסערע און גוטע ארבייטער. די באָסעס און די ארבייטער פּראַקטיצירען דאָ אָלזאָ איין פּלאַן זיך צו פערבעסערען.

ביז יעצט האָב איך אלזאָ גערעדט אין אל־געמיין וועגען די מיטלען אומצובייטען ארביי־טער, אָדער וועגען די מיטלען אומצובייטען פּלעצער, וואָס סיי באָסעס און סיי ארבייטער ווענדען אָן, כמעט אין גלייכער מאָס. סטאַ־טיסטיקס, צו די ארבייטער וואָס געהען אליין אוועק פון שעפּער, זיינען מעהרער אין צאָהל, ווי די ארבייטער וואָס ווערען געסעקט, איז נאָך דערווייל ניטאָ. אָבער עלטערע ארבייטער ווייסען, אז די צאָהל קען זיך אויסגלייכען.

נאָך מיין מיינונג, דארפען די יוניאָנס זיך ניט שטארק איינשטעלען צו פערהיטען דעם פּלאַץ פאַר ארבייטער וואָס ווערען אוועקגע־שיקט, בלויז דערפאַר, ווייל דער באָס וויל זיך צופּאַסען אן אנדער ארבייטער. דער סאָרט סע־קען דאַרף, נאָך מיינער מיינונג, זיין אזוי פריי, ווי דער ארבייטער'ס איינענער אוועקגעהן פון זיין פּלאַץ, זוכענדיג א בעסערען.

דעם איינציגען סאָרט סעקען, וואָס יוניאָנס דארפען זעהען צו פערמיידען און אָפּט צו פערווערען, איז דעם סעקען ארבייטער צו־ליעב דעם, ווייל די ארבייטער זיינען טריי דער אָרגאַניזאַציאָן און זעהען, אז אין דעם שאַפּ, וואו זיי ארבייטען, זאָלען אָבגעהיט ווערען די רעגלען, וועלכע זיינען גילטיג פאַר דעם וואָהל־זיין פון אלע ארבייטער. קורץ, דעם סעקען צו־ליעב יוניאָן־פּרינציפּען, מוז אָבגעהיט ווערען. דער ארבייטער דארף פון זיין יוניאָן ווערען פערטהיידיגט מיט אלע מעגליכקייטען, ווייל דאָס הייסט שוין ניט פערטהיידיגען אן איינצעל־נעם מענשען פאַר זיין פּערזענליכען נוצען, נור דאָס מיינט צו פערטהיידיגען אלע ארבייטער'ס אינטערעסען אויף דעם וועג, וואָס זיי האָבען א לעבען צו מאַכען.

אָבער ווען א יוניאָן אונטערנעהמט זיך צו פערטהיידיגען אָט די סאָרט געסעקטע ארביי־טער, מוז שוין די יוניאָן וויסען קלאָר און דייט־ליך, אז א יוניאָן־פּרינציפּ און ניט בלויז דעם איינצעלנעם ארבייטער'ס אינטערעסען זיינען אַטאַקירט געוואָרען. די יוניאָן טאָר זיך ניט לאָ־זען בעאיינפלוסען פון געשרייען, פון סימפּאַטי־שע אויסדריקע, אָדער דורך אויסגעצווינגענע פאַרטייטשונגען. די זאַכע, פאַר וועלכע די יוניאָן געהט פערווענדען איהרע קרעפטען, מוז זיין א דייטליכע, א וויכטיגע פאַר פיעלע אר־בייטער, פאַר אלע ארבייטער.

נאָך מעהר. די יוניאָן מעג און דארף פּרו־בירען צוריקצוקריגען דעם פּלאַץ פאַר יעדען ארבייטער, וואָס פערלאַנגט איהר הילף, אונגע־אכטעט צוליעב וועלכע גרינדע דער ארבייטער איז געסעקט געוואָרען. אָבער פון פּראָבירען רע־דען און בעאיינפלוסען דעם באָס, צוריקצונעה־מען א געסעקטען ארבייטער, איז איין זאַך, און צווינגען דעם באָס איהם צוריקצונעהמען איז שוין גאָר, גאָר אן אנדער זאַך. צווינגען מעג די יוניאָן דעם באָס נור דאַן, ווען די יוניאָנס אינטערעסען איז געוואָרען אנגעריהרט, פאַר דעם מעג זי איהם צווינגען.

און דאָ קומען פאַר וויכטיגע פראַגען, וואָס יעדער יוניאָן מאַן דארף זיך שטעלען. די פראַגען זיינען: האָט די יוניאָן די מאַכט צו צווינגען דעם באָס? און ווען די יוניאָן האָט שוין יע די מאַכט, צו לוינט זיך פאַר דער יוניאָן צו פערווענדען איהר מאַכט פאַר דער זאַך? און צו קען דער זיעג, וואָס מען וועט האָ־בען, זיין א דויערהאַפטיגער? צי וועלען זיך אזעלכע סאָרטען סטרייקס ניט פערפּלאָנטערען,

ער בעקומט דאָך זיין נויטיגע צאָהל ארבייטער, און די רעדלאָך נעהמען זיך דרעהען.

מאַנכע ארבייטער, ארויסקומענדיג אין פלאַץ, זעהען אין א וואָך־צוויי, אז דער פלאַץ איז ניט פאַר זיי, אז זיי וועלען דאָ אין דעם פלאַץ ניט קענען מאַכען קיין לעבען דורכ'ן סיזאָן, אָדער דורך דער צייט פון סלעק, און זיי געהען אַליין ארונטער, זוכענדיג ארבייט אנדערשוואו. מאַנכע ווידער פיהלען, אז דער פלאַץ איז פאַר זיי גוט און זיי בלייבען זיצען. מאַנכע אנדערע ווידער זעהען איין אין די ערשטע פאַר וואָכען, אז דער פלאַץ איז ניט אזוי גוט אין זיי וואָלטען געוואונשען, נור זיי קענען אזוי לייכט ניט בעקומען קיין בעסערען אָרט צו ארבייטען, און זיי פערבלייבען זיצען ביז עס וועט זיך זיי מאַכען א געלעגענהייט דעם פלאַץ אומצובייטען. און דיעזע געלעגענהייט זוכען זיי אלע וואָך, ביז עס מאַכט זיך זיי טאַקע אזא געלעגענהייט, און זיי געהען אוועק ארבייטען אויף אן אנדער פלאַץ.

ווען איהר בעגעגנט אזא ארבייטער און איהר פרעגט איהם, וואָרום ער האָט פערלאָזען א פלאַץ, וואו ער האָט אָבגעארבייט איינינע מאָנאַטען אָדער איינינע סיזאָנס, ענטפערט ער אייך גאַנץ געלאַסען, אז כל זמן ער האָט ניט בעגעגנט די אָדער יענע אונאַנגענעהמליכקייטען אין פלאַץ, איז ער געזעסען; כל זמן עס האָט זיך איהם ניט געמאַכט קיין „טשענס" פאַר א בעסערען אָרט, איז ער געוועזען ביי יענעם באָס, נור לעצטענס איז איהם דאָס אָדער יענעס ניט געפעלען געוואָרען אין שאָפ, לעצטענס האָט ער בעגעגנט דעם אָדער יענעם, און זיך דערוואוסט וועגען א בעסערן פלאַץ, איז ער אוועקגעגאַנגען. אזעלכע ערקלעהרונגען פון ארבייטער העהרען מיר יעדען טאָג. יעדער ארבייטער פראַקטיצירט דאָס, און יעדערער ווייס פון הונדערטער עהנליכע פעלע פון זיינע בעקאַנטע און מיטארבייטער, און קיינער בעטראַכט ניט די האַנדלונג פאַר אויסערגעוועהנליך. אויסערגעוועהנליך ווערט נור די פאַסירונג, ווען דער באָס טהוט דאָס זעלבע, וואָס דער ארבייטער.

לאָמיר זעהען.

ווען עס פאַנגט אָן צו ווערען ביזי און ארבייטער ווערען ארויסגענומען, זעהט אויך דער באָס אין איינינע טעג אָדער וואָכען, ווער עס טויג איהם צו גאָר ניט, ווער עס טויג איהם נשקשה'דיג, און ווער עס איז פאַר איהם אין גאַנצען צופריעדענשטעלענד. מייסטענס פערבלייבען די לעצטע צוויי פאַר'ן גאַנצען סיזאָן. דער באָס פערהאַלט די מיטעלע, און די, וועמען ער רעכענט פאַר די בעסטע, טראָץ דעם, וואָס די מיטעלע וואָלט ער יעדען טאָג געוואָלט אויסבייטען פאַר בעסערע. נור די צייט איז קורץ, פיעל פון וועמען צו קלייבען האָט ער ניט, בלייבען זיי ארבייטען. דאָס אָבער מיינט דאָך ניט, אז דער באָס איז צופריעדען, פאַר קיין פאַל ניט. דער באָס איז באמת ניט צופריעדען מיט די ארבייטער, אָבער ער האָט ניט קיין טשענס זיי אומצובייטען, און ער זוכט בעשטענדיג אזא טשענס צו קריגען.

דאָס איז אָבער גערעדט מיט'ן זוכען א טשענס אומצובייטען די מיטעל־פעהיגע ארבייטער אויף גאָר פעהיגע. עס איז אָבער ניט ווייניגער ריכטיג, אז זאָגאָר די גאָר פעהיגע ארבייטער ווערען א מאָל נאכלעסיג, אונפעהיג אָדער אונבעזאָרגבאָר פאַר'ן פלאַץ, וואו זיי ארבייטען, און דער באָס זאָל זיי וועלען אומבייטען. אָפט טרעפט אויך, דאָס פון איין סיזאָן צום צווייטען, פון איין יאָהר צום צווייטען בייטען זיך אום די קלאַסען אָדער [illegible] ארבייט, און די, וואָס זיינען געוועזען פעהיג אָדער אונפעהיג דעם לעצטען סיזאָן, אָדער יאָהר ווערען פעהיג אָדער אונפעהיג פאַר דער ארבייט פון נייעם סיזאָן אָדער פון נייעם יאָהר, און מענשען דאַרפען צוליעב דעם ווערען אומגעביטען.

פאַר א באָס לוינט ניט צו בייטען ארבייטער צו אָפט, ווייל מיט צופיעל און צו אָפטע נייע ארבייטער קען מען ניט מאַכען קיין ארבייט. מען מוז האָבען א רעגעלמעסיגען סעט אָדער א בעשטענדיגע צאָהל איינגעטרייטע ארבייטער. באָסעס האָבען אלזאָ ניט ליעב צו סעקען ארבייטער סתם אין דער וועלט אריין. זיי מוזען אָבער סעקען ארבייטער כדי זיי צו קענען בעשטענדיג צופאַסען צו זייער ארבייט, און צו זייער פלאַץ, און צו זייער איינענע פערזענליכע פאָרשטעלונגען, און אָם לייכטעסטען דאָס צו טהאָן, איז פאַר דעם באָס אוועקצושיקען צו ענדע פון דעם סיזאָן אלע די ארבייטער, פון וועמען ער האָט געהאַט ווענינ נוצען, כדי צו קענען צום אָנפאַנג פון נעקסטען סיזאָן פראָבירען אריינצוקריגען ארבייטער, פון וועמען ער וועט קענען זיין מעהר צופריעדען. דער באָס אלזאָ טהוט דאָ דיזעלבע זאַך, וואָס דער ארבייטער, נור אין פערשיעדענע צייטען פון יאָהר. דער ארבייטער זיצט אין פלאַץ אין סלעק־צייט און זוכט א טשענס אומצובייטען זיין באָס, ווען

מעג א באָס סעקען אן ארבייטער?

(בייטראַג צו א דיסקוסיאָן).

פון בן יוסף.

מעג א באָס סעקען אן ארבייטער? די פראַ־ גע הערט מען זעהר אָפט אויף אַלע מיטינגען, וואו ארבייטער, יוניאָן־לייט קומען זיך צוזאַ־ מען. מיט ווייניג אויסנאַהמע, זיינען אַלע מיט דער מיינונג, אז א באָס האָט נור א רעכט צו סעקען אן ארבייטער, ווען דער ארבייטער ווייזט זיך ארויס פאר אונעהרליך, אָדער פאר אבסאָ־ לוט אומפעהיג. נור דאן האָט א באָס א רעכט איהם צו סעקען. קוים אבער האָט אן ארבייטער ניט בעגנב'עט דעם שאָפּ, קוים האָט ער די ערשטע פאר טעג אָדער די ערשטע פאר וואָכען ניט איבערגעפיהרט קיין ארבייט, דאן האָט שוין דער ארבייטער אזא רעכט אין שאָפּ, וואָס קיינער קען פון איהם ניט אוועקנעהמען.

פון דער אנדערער זייט וועט זיך א באָס אייך ניט איינשטעלען נעגען די פאָדערונגען פון א יוניאָן, ווען עס האנדעלט זיך וועגען ווייר־ דישעס אין שטונדען, ווי ער וועט זיך איינשטע־ לען אויף זיין רעכט צו בעשעפטיגען, וועמען ער וויל, אָדער אין אנדערע ווערטער, א באָס וועט זיך פיעל שטארקער איינשטעלען פאר זיין רעכט אויסצושיקען אן ארבייטער ווי פאר אירגענד וועלכע אנדער זאך פאר וואָס באָסעס קעמפפען מיט יוניאָנס.

וועגען וואָס האנדעלט עס זיך דאָ? ווארום זאָל אן ארבייטער זיך אזוי איינשטעלען, אום צו פערבלייבען אין א פלאַץ, וואו מען וויל איהם ניט האָבען? ווארום זאָל א באָס זיך אזוי איינשטעלען צו סעקען אן ארבייטער, וועמען ער וויל ניט האָבען?

די פראַגען קענען ניט אזוי לייכט פערענט־ פערט ווערען. די פראַגען פאָדערען א גאַנץ טיע־ פע, בריטע בעהאנדלונג, וועלכע עס וועט זיין אוממעגליך צו מאַכען אין דיעזען נומער, נור איך וויל פרובירען די פראַגע בעריהרען, אי־ בערלאָזענדיג פאר אנדערע צו העלפען שאַפען א ריכטיגען ענטפער.

עס איז וואהר, אז פאר דעם איינצעלנעם ארבייטער צו ווערען געסעקט, איז א פיעל בעדייטענדערע זאך, ווי פאר דעם באָס צו האַל־ טען איין איינצעלנעם ארבייטער, וואָס איז ניט אזוי צופריעדענשטעלענד, און פאָלגליך קענען מיר מיט א געוויסער מאָס פון רעכט זיך איינ־ שטעלען און זאָגען, אז זאָגאר ווען דער ארביי־ טער איז ניט אזוי צופריעדענשטעלענד, איז אבער זיין ארומגעהן לעדיג איינינע טעג אָדער וואָכען א גאַנץ שווערע זאך פאר איהם און זיין פאַמיליע, און מען מעג אריבערקוקען זיינע קליינע פעהלערען אלס א בעל־מלאכה.

פון אויבען אויף איז דיעזער ארגומענט א גאַנץ שטארקער, אבער ווען מיר בעטראַכטען א ביסעל טיעפער דיעזען ארגומענט, זעהען מיר, אז ער האָט אויך זיינע שוואַכע טהיילען. די שוואַכקייט פון דעם ארגומענט איז דאָס, וואָס באָסעס היינט־צו־טאָג האָבען סיי איינצעלנע און סיי סעטס אָדער מאַסען ארבייטער, און אויב זיי זאָלען דיעזע איינצעלנע אָדער סעטס און מאַסען ארבייטער, ניט קענען אומבייטען, דאַן קען אויסקומען, אז א באָס וועט ניט קענען צופאַסען זיינע ארבייטער צו דער אר־ בייט וואָס ער האָט צו מאַכען, נור ער וועט דאַר־ פען צופאַסען די ארבייט צו דעם איינצעלנעם אָדער צו דעם סעט ארבייטער, וואָס ער וועט האָבען אין זיין שאַפּ אָדער פעקטאָרי און לויט דיעזער סיסטעם קען קיין פעקטאָרי ניט גע־ פיהרט ווערען.

באָסעס מוזען זיין פריי אַנצונעהמען איר־ גענד וועלכע ארבייט, וואָס זיי רעכענען, אז דאָס וועט זיין ברענגען א פראָפיט, און קוים נעהמען מיר אָן דיעזען פרינציפּ, מוזען באָסעס אויך זיין פריי צוצופּאַסען זיך איינצעלנע אָדער סעטס ארבייטער, וואָס זאָלען די ארבייט קענען מאַכען.

א באָס קען זעלטען וויסען, ווי גוט אָדער פאַסענד אן ארבייטער איז פאר זיין פּלאַץ, איי־ דער עס נעהט אוועק א וואָך אָהער צוויי. ווי בעוואוסט, נעהמט א באָס ניט ארויף קיין אר־ בייטער אין דער צייט, ווען עס איז סלעק. אר־ בייטער נעהמט מען ארויף, ווען עס פאַנגט זיך אָן ארבייט, ווען עס ווערט ביזי. נון, אין ביזי־ צייט ווערען די לעדיג־געהענדע און דזשאָב־זו־ כענדע ארבייטער זעלטענער, און א באָס האָט אָפט שוועריגקייטען אָנצופילען זיין פּלאַץ, נור

וואָס וואָלטען פערשטאנען, אז די ארבייטער האָבען נאָך פאר זיך א לאנגען און שווערען קלאסענקאמפף, וועלכען זיי וועלען מוזען אויסקעמפפען, צי זיי וועלען עס וועלען צי ניט, וואָלט פיליכט ביי היינטיגען טאָג די ארבייטער פארטיי אין ענגלאנד געווען די שטארקסטע אין דער וועלט. לײדער איז דאָס אָבער ניט געווען אזוי, און א חוץ דעם האָבען אייניגע אנדערע פאקטען, וואָס מיר וועלען בעשפרעכען אין אן אנדער ארטיקעל, געהאָלפען צו פערשטערען די גייע בעוועגונג. די פיהרער פון די ארבייטער, וואָס האָבען ערוואָרבען פון זיי אזא גלענצענדען זיעג, האָבען געהאט זייערע קעפ אָנגעפילט מיט די אנשויאונגען און בעגריפע פון דעם מיטעלקלאָס, פון דער קליינער בורזשואזיע. זיי האָבען געגלויבט, אז מען דארף נור אָבשאפען די ספעציעלע גזרות רעות נעגען די ארבייטער, און דאן וועלען שוין די ארבייטער קענען זיך אליין פערטהיידיגען דורך זייערע טרייד־יוניאָנס. אין די טיפערע פראגען פון דער גערעכטיגקייט פון דער יעצטיגער סיסטעם זיינען זיי ניט נעקראָכען; אין זייער פאָדערן פון פרייהייט פיר די יוניאָנס האָבען זיי ניט אָנגערירט די פראגען פון דעם עקספלואטירען פון ארבייטער, נור זיי האָבען זיך בעגניגענט מיט דעם ארגומענט, אז דער פרינציפ פון פרייהייט פאָדערט די פרייהייט פון טרייד־יוניאָנס פאר די ארבייטער אזוי גוט ווי פריי־האנדעל פיר די קאפיטאליסטען. נאָך זייער מיינונג, האָבען די געזעצע געגען די יוניאָנס געדארפט אָבגעשאפט ווערען, ווייל עס איז אונגערעכט, אז די רעגיערונג זאָל זיך איבערהויפט אריינמישען אין די פראגען פון די פריוואטע פערהעלטניסע פון ארבייטער און קאפיטאליסטען. מיט איין וואָרט, אין זייערע אנשטרענגונגען צו איבערציינגען די בורזשואזע געזעלשאפט אין דער גערעכטיגקייט פון זייערע פאָדערונגען, האָבען זיי, ניט פיהלענדיג דאָס, אליין איבערגענומען איהר פילאָזאָפיע מיט איהרע פאָרשטעלונגען פון רעכט און אונרעכט, וואָס קענען בשום אופן ניט זיין די פילאָזאָפיע פון דער ארבייטער קלאסע, דער קלאסע וואָס מוז ווערען, דאָרט וואו זי איז עס נאָך ניט געוואָרען, די פאָרקעמפפערין פון סאָציאליזמוס און מוז דארום דורכגעדרונגען ווערען מיט דער סאָציאליסטישער פילאָזאָפיע און איהרע אידעען.

דער רעזולטאט פון דעם איז געווען, אז דער ליבעראלער פארטיי איז גאָר ניט שווער געווען צו צושטערען אָדער, ריכטיגער געזאָגט, איינצושלינגען די יונגע ארבייטער בעוועגונג אויף דעם פאָליטישען וועג, און ווען פון די פעהיגע גרופע ארבייטער פיהרער זיינען אייניגע אָבגעשטאָרבען און אייניגע האָבען פערלאָזען אין גאנצען די ארבייטער בעוועגונג, איז קיין זאך ניט געבליעבען, וואָס זאָל קענען אויפהאלטען צוזאמען די ארבייטער־אָרגאניזאציאָנען.

מיט דער געשיכטע פון דער ארבייטער בעוועגונג אין די לעצטע יאהרען האָבען מיר דאָ קיין פלאץ ניט זיך צו פערנעהמען. מיר קענען אין זעהר ווייניג ווערטער אָנדייטען זי. מיט דער אָבשאפונג פון די ספעציעלע געזעצע געגען די טרייד־יוניאָנס האָבען די ארבייטער געקראָגען נאטירליך מעהר פרייהייט אין זייער טהעטיגקייט. אָבער דאָס הייסט ניט, אז זיי האָבען אויפגעטהאָן וואונדער. די קאָנסערוואטיווע יוניאָנס מיט זייער אונגעהויערע גרויסע סומען געלד וואָס זיי האָבען געזאמעלט פיר אונטערשטיצונג אין פעלע פון קראנקהייט אָדער טוידט, האָבען אָנגעהויבען אזוי צו ציטערען פאר דאָס געלד, אז זיי זיינען געוואָרען ווי וועב אליין גיט צו, מעהר עהנליך אויף לאָרדשען, ווי יוניאָנס. אמת, עס האָט זיי געלונגען צו פערבעסערן זייער עקאָנאָמישע לאגע, אָבער דאָס האָבען זיי ערוואָרבען נור פאר זיך אליין, דאָס הייסט א פערהעלטניסמעסיג קליינע צאָהל ארבייטער, ווייל מיט דיעזען קאָנסערוואטיווער פיהרונג און הויכע בייטרעגע האָבען זיי אויסגעשלאָסען די אָרימערע און ערגער בעצאָהלטע ארבייטער — די ארבייטער, וואָס נויטיגען זיך אם מייסטען אין א יוניאָן! דאָס האָט געפיהרט צו דער גרינדונג פון פיעלע אנדערע יוניאָנס פון זעלבען פאך, אויסער די אלטע שטאָלצע און רייכע יוניאָנס. די פראָפאגאנדע פון די סאָציאליסטען, וואָס האָט זיך אָנגעפאנגען אין אָנפאנג פון די 80־ער יאהרען, האָט ווידער אויפגעהויבען די פראגע פון אונאבהענגיגע פאָליטישע טהעטיגקייט, און האָט אויך געפיהרט צו דער גרינדונג פון נייע יוניאָנס צווישען די ניט־געלערנטע ארבייטער, ווי די דאָק־ארבייטער, גאז־ארבייטער א. ז. וו. דער „נייער טרייד יוניאָניזם", וואָס פאָדערט, אז די ארבייטער, אלס א קלאס, זאָלען נעהמען אן אנטהייל אין דער פאָליטיק און שטרעבט איינצופיהרען מעהר סאָלידאריטעט אין די ארבייטער־רייהען, האלט אין איין קעמפפען מיט דעם „אלטען טרייד יוניאָניזמוס". און וואָס די ענדע פון דעם וועט זיין, וועט ציינען אם בעסטען די צוקונפט.

א יאהרהונדערט פון די ענגלישע טרייד יוניאנס

פון נ. סטאון *)

(שלום)

1870—1890

די ארבייטער האבען נאך א מאל דערזעהן, אז א קאפיטאליסטישען פארלאמענט קען מען מיט ארגומענטען ניט איינרעדען צו געבען אר־בייטער גערעכטיגקייט. מען איז דערפאר ענד־ליך געקומען צום שכל און מען האט געגרינדעט אן אינאבהענגיגע פארטיי. נאטירליך האט מען ניט געראפט אפילו, אז אלע ארבייטער קאנדי־דאטען זאלען מיט א מאל ערוועהלט ווערען. און האט זיינען צוויי פון דיזע קאנדידאטען ער־וועהלט געווארען. אבער דער הויפט ערפאלג איז בעשטאנען אין דעם, דאס די ליבעראלע פארטיי האט באלד דערפיהלט די רעזולטאטען פון דער נייער טאקטיק. איבעראל, וואו זי פלעגט זיעגען אין די וואהלען דורך די ארבייטער־שטימען, איז זי דאס מאל דורכגעפאלען און די קאנסערוואטיווע פארטיי איז ארויס זיעגרייך. די ליבעראלען האבען דערזעהן, אז ווייטער צו שפיעלען מיט די ארבייטער איז געפעהרליך, דאס פון דעם קען נאך אויסוואקסען א שטארקע ארבייטער־פארטיי, וואס וועט דאן קאפוט מאכען דעם ליבעראליזמוס, ווי די דייטשע ארבייטער האבען עס שפעטער געטהאן אין דייטשלאנד.

ווי שטארק דער נייער גייסט האט זיך פער־שפרייט צווישען די ארבייטער צו יענער צייט, קען מען זעהען פון די פאלגענדע ווערטער, וואס זיינען געשריעבען געווארען אין דעם פאפולער־סטען ארבייטער־בלאט צו יענער צייט: „דער ארבייטער איז צולעצט געקומען צום בעשלוס, דאס דער גאנצער אונטערשיעד צווישען ליבעראל און טארי (קאנסערוואטיוו) איז ווי צווישען דעם אויבערשטען און אונטערשטען שטיין פון א מיל. זיי זיינען ביידע די טהיילען פון דעם רייכטהום־בעזיצענדען קלאס און ביי אלע פארלאמענטארע פראגען, וואס האבען א שייכות מיט די אינטער־עסען פון די ארבייטער, שפיעלען זיי איינע אין דעם אנדערענס הענד..." א. ז. וו.

נאטירליך האבען די ארבייטער באלד אויס־געפינען, אז די קאנסערוואטיווע פארטיי, וואס האט יעצט געקראגען די מאכט אין איהרע הענד און האט ביי די וואהלען צוגעזאגט דעם ארביי־טער פון כל טוב, האט זיך ניט מעהר געאיילט אבצושאפען דעם אלטען פערהאסטען געזעץ, ווי זייערע פריינדע די ליבעראלען. צו פערבלענדען די ארבייטער די אויגען האט מען בעשלאסען צו ערוועהלען אן ארבייטער־קאמיסיאן, וואס זאל שפעטער רעקאמענדירען וואס מען זאל טהון. די ארבייטער זיינען געווען אזוי אויפגערעגט, אז דער מיניסטער פון אינערליכע אנגעלעגענהיי־טען האט געמוזט צוזאגען מעק־דאנאלד'ן, איינעם פון די צוויי מיטגליעדער פון פארלא־מענט, וואס זיינען ערוועהלט געווארען פון דער נייער אונאבהענגיגער ארבייטער פארטיי, אז מען וועט זוכען איינפיהרען ארבייטער געזעצע, איידער ער האט זיך געלאזט איינרעדען צו ווע־רען א מיטגליעדער פון דער קאמיסיאן. ענדליך, אין זומער 1875, האט דער מיניסטער פאר־געשלאגען צוויי בילס אין פארלאמענט, דורך וועלכע דער „פערבעסערטער" געזעץ פון פאר 4 יאהרען איז אבגעשאפט געווארען און שטאט דעם אלטען געזעץ פון „בעלי בתים און דיענער" איז יעצט דורכגעפיהרט געווארען דער געזעץ פון ארבייטסגעבער און ארבייטער. די אומבייטונג אין די נעמען האט פאלקאמען געשטימט מיט דער אומבייטונג אין דעם געזעץ. דער ארבייט־געבער און דער ארבייטער זיינען פון יעצט אן בעטראכט געווארען אלס גלייכע פאר דעם געזעץ. צו זיין א „פיקעט" איז יעצט אויסדריקליך ער־לויבט געווארען. דער אלטער אויסרייד ניט צו „שאדען" אדער „שטערען", זיינען יעצט ניט דערמאנט געווארען. פון יעצט אן האט מען ניט געטארט פערפאלגען די יוניאן פאר קיין זאך, פאר וועלכע אנדערע קערפערשאפטען און איינ־צעלנע בירגער ווערען ניט פערפאלגט.

אזוי האבען די ארבייטער געוואונען מיט 4 יאהר אונאבהענגיגע פאליטיק, וואס זיי האבען ניט געקענט ארויסקריגען פון דער קאפיטאליסטישער רעגיערונג מיט א יאהר־הונדערט אגיטאציאן און בעטלען. און ווען די לייטע, וואס זיינען געשטאנען צו דער צייט אויף דער שפיצע פון דער ארבייטער־בעוועגונג אין ענגלאנד, וואלטען געווען סאציאליסטען,

*) זעהט דעם דזשולאי נומער ל. ג. וו. י.

נאָך פערשידענע מעגליכקייטען פיר נאָך אנ־דערע ניצליכע אונטערנעהמונגען פיר דעם אר־בייטער־קלאַס.

די קאָאָפעראַטיווע ליעג, וועלכע האָט אָנגע־הויבען מיט דער פאבריקאציאָן פון העמדס, און מיט דעם פערקויף פון העמדס און אמבערלאַס, האָט אָנגעהויבען מיט אַן איינפאכען ארטיקעל, כדי אויף אזא אופן אריינצוגעהן אין די שווערע סדרה פון קאָאָפעראַטיווע געשעפטען און אָנ־קלייבען ערפאהרונג פיר ווייטער־ע פערצווייגטע אונטערנעהמונגען. דער הויפט־צוועק פון דעם קאָאָפעראַטיוו, איז אָבער דער האַנדעל מיט לעבענס־מיטלען, גראָסערי, בעקעריי, קליידער, שיך, פאַרניטשור א. ז. וו. און אויך רעסטאָרא־נען, פערשידענע פעקטאָרים און פארמס, און גאַנצע בלאָקס הייזער קענען אריבערגעהן אין די הענד פון דעם קאָאָפעראַטיוו, ווי דאָס לערענט אונז די קאָאָפעראַטיווע בעוועגונג אין בעלגיען, ענגלאַנד און דייטשלאַנד. די קאָאָפעראַטיווע בע־וועגונג מוז שטענדיג געהן פאָרווערטס אָבער מיט דעם גאַנצען בעוואוסטזיין פון איהר פער־אנטוואָרטליכקייט.

אורטהיילענדיג פון די ערשטע איינינע חדשים פון איהר עקזיסטענץ, האָט די קאָאָפע־ראטיווע ליעג אין ניו יאָרק געמאכט א גרויסען ערפאָלג. זי האָט זיך „ארויפגעארבייט“ פון א סטאָר, אין וועלכען זי האָט אריינגעלעגט אין גאַנצען 235 דאָלאר, אויף א סטאָר מיט א פעק־טאָרי, אין וועלכער עס קענען אויסגעארבייט ווערען דורכ'ן יאָהר פאַר מעהר ווי צוויי הונ־דערט טויזענד דאָלאר וואארע. דאָס בעווייזט, דאָס די בעוועגונג האָט זיך אָנגעהויבען אין דער ריכטיגער צייט, און דאָס דער ארבייטער קלאַס איז מעהר אָדער ווייניגער שוין פאָרבערייטעט צו קאָאָפעראַטיוועז. די ווייטערע עקזיסטענץ און ענטוויקלונג פון דער נייער קאָאָפעראַטיווער בע־וועגונג, העננט אין גאַנצען אָב פון דער סימפא־טהיע און דעם פערשטענדניס פון דעם ארביי־טער־קלאַס.

שטענדיג דארפען מיר געדענקען דעם פאקט, וועלכען מיר פערגעסען אזוי אָפט, דאָס הונדערט טויזענד ארבייטער נאָר, פערדיענען אַן ערך 75 מיליאָן דאָלאר א יאָהר, און דאָס די קויפס־קראפט פון דעם ארבייטער־קלאַס, איז איינע פון זיינע גרעסטע און שטארקסטע וואפען אין זיין בעפרייאונגס־קאמפף, וועלכע ער קען געברויכען פיר דעם אויפבוי פון דער מעכטיגסטער קאָאָפע־ראטיווער בעוועגונג.

זאָל אַ באָס מעגען סעקען אַן אַרבייטער?

דער געוועהנליכער ארבייטער ענטפערט אימער אויף דער פראגע מיט א שטארקען ניין!

דער „ניין“ איז אָבער ניט קיין גענוג דייטליכער ענטפער. מען דארף וויסען, ווארום טאָר א באָס ניט סעקען? מען דארף וויסען די אומשטענדען ווען א באָס האָט יאָ אַזאַ רעכט.

מען דארף וויסען ווי ווייט דארף א יוניאָן געהן אום צו פערמיידען, אַז איהרע מעמבערס זאָלען ניט געסעקט ווערען. מען דארף וויסען, וואָס עס זיינען די נוצען און וואָס עס איז דער שאדען פון דעם סאָרט סטרייקס, וועלכע א יוניאָן פיהרט, אום אָנצושטעלען גע־סעקטע ארבייטער אין דעם שאָפּ, פון וואַנען מען האָט זיי אַוועקגעשיקט. די און אַנדערע פראַגען וואָס האָבען א שייכות צו דער הויפטפראַגע וועגען „סעקען“ ארבייטער וועט דיסקו־טירט ווערען אין די נעקסטע נומערן פון „לײדיעס גאַרמענט וואָרקער“. אונזערע לעזער ווערען געבעטען צו שרייבען אונז זייער מיינונג.

די דיסקוסיאָן ווערט אָנגעפאַנגען אין דעם נומער פון יאַנ. בנדרויסף.

פֿיר דיזע פערשידענע קאאפעראטיווע ערפּערימענטען האט זיך איינגעגעבען, אויף וויפיל דעם שרייבער פון דיזע ציילען איז בע־קאנט, נאר איין קאאפעראטיוו, דאס איז די קאאפעראטיווע בעקעריי אין פעטערסאן, ניו דזשערזי. דיזע קאאפעראטיווע בעקעריי האט אין לויף פון איינינע יאהר נעהאט א גרויסען ערפאלג, און האט נאך פיעלע דורכפעלע דאך בעוויזען די מעגליכקייט פון א קאאפעראטיווער בעוועגונג צווישען די אידישע ארבייטער. וואָ־רום דער סוף איז איין ביישפיעל אין קאאפע־ראטיווע געביט, דאס עס זאלען זיך ווייטער אנ־הייבען קאאפעראטיווע פערזוכען אומעטום, וואָ־רום דער אמת אין דער צויבער פון קאאפערא־טיווע, האבען נאך אלע מיסערפאלגען ניט פער־לארען זייער כח אויף די פאנטאזיע פון די ארבייטער.

די „קאאפעראטיווע ליעג„ אין ניו יארק, וועלכע האט זיך לעצטענס געגרינדעט, וויל ווייטער איינפיהרען א קאאפעראטיווע בעוועגונג אין דער שטאדט ניו יארק, און שפעטער אין גאנצען לאנד, און ווי עס שיינט זיינען די אומשטענדען יעצט גינסטיג פיר א קאאפערא־טיווע בעוועגונג. אזוי ווי די ארבייטער ווערען ניט געצוואונגען דורך די טעגליכע נויט אנצו־שליסען זיך אן א קאאפעראטיווער בעוועגונג, איז נויטיג א געוויסער סכום פון סאציאליסטי־שער אויפקלעהרונג און סאציאליסטישען ווילען, כדי א קאאפעראטיווע בעוועגונג זאל זיך אויפ־הייבען. דער סענטימענט פיר קאאפעראטיווען איז יעצט דערוועקט געווארען ביי די מאסען אין א גרייסען מאס, בפרט נאך דעם ווי דער לעצ־טער אינטערנאציאנאלער סאציאליסטישער קאנגרעס האט אינדארסירט די קאאפעראטיווע בעוועגונג. די „ליעג” הויבט אן די בעוועגונג אונטער גוטע צייכענס פון סוקסעס.

די קאאפעראטיווע ליעג איז אויפגעבויט אויף דעם יסוד פון אלע אמת'ע קאאפעראטיוען, און דאס איז, דאס די צאהל פון די מעמבערס איז אונבעשרענקט, דאס יעדער קאנסומער קען זיין א מעמבער, און דער ריינער פראפיט פון דעם קאאפעראטיוו, ווערט פונאנדערגעטהיילט צווישען די קויפער, לויט זייער קויף־סומע, און ניט צווישען די שעהר־האלדערס, וועלכע האבען געגעבען דאס קאפיטאל צו דעם קאאפעראטיוו.

איינענטליך האט יעדער קויפער פון קאא־פעראטיוו, ווען ער האט נור געקויפט פאר די דורכשניטס־סומע א בעשטימטע צייט אין קאא־פעראטיווע סטאר, געדארפט שוין זיין א מעמ־בער אין דער קאאפעראטיווער ליעג, אדער דער איינצאהל פון די מעמבערס האט געדארפט זיין א גאנץ אונבעדייטענדער, כדי יעדערער זאל קע־נען ווערען א מעמבער פון דער ליעג. אזוי אבער ווי דער קאאפעראטיוו נויטיגט זיך אין דעם גרינדונגס־קאפיטאל, כדי צו פיהרען זיינע ביז־נעס, האט די ליעג נעמוזט איינפיהרען, דאס די מעמבערס מוזען קויפען איין שעהר פון פינף דאלאר. כדי צו דעקען די פערשידענע הוצאות פון דער ליעג, און גאנץ בעזונדער די הוצאות פון דער פראפאגאנדא, מוז יעדער מעמבער, צו־זאמען מיט דער ערשטער שעהר, איינצאהלען אויך איין דאלאר איינטריטס־געלד. די ערשטע שעהר קען ניט ארויסגענומען ווערען צוריק פון קאאפעראטיוו, די צווייטע און ווייטערע שעהרס, קענען אבער יע ארויסגענומען ווערען צוריק, נאכדעם ווי דער שעהר־האלדער האט געגעבען א מאנאט נאטיס צו דער באארד אוו דירעק־טארס.

די שעהרהאלדערס זיינען די מעמבערס פון דער ליעג, אבער יעדער מעמבער קען האבען נאר איין וואוט אויף דעם דזשענעראל מיטינג, אונ־אבהענגיג דערפון, וויפיעל שעהרס דער מעמבער בעזיצט. שעהרהאלדערס קענען זיין איינצעלנע, אזוי ווי ארגאניזאציאנען, און דער דזשענעראל מיטינג פון די שעהרהאלדערס, וועלכער מוז פארקומען אלע דריי מאנאטען, איז דער איי־גענטליכער בעל־הבית פון דעם גאנצען קאאפע־ראטיוו.

די נעט־פראפיטען ווערען פונאנדערגע־טהיילט אויף אזא אופן: 70 פראצענט ווערט אבגעגעבען אלס דיווידענט צו די קויפער, 15 פראצענט אלס רעזערוו קאפיטאל, 12½ פראצ. ווערט אויסגעגעבען פיר פראפאגאנדא און 2½ פראצענט אלס א פרעמיום פיר אלע אנגעשטעל־טע פון דעם קאאפעראטיווען סטאר. די ניט־מעמבערס בעקומען אבער ניט די גאנצע 70 פראצענט פון דעם נעטען פראפיט, נאר א העלפט, און די צווייטע העלפט ווערט זיי פער־שריבען אויף דעם חשבון פון זייער שעהר, כדי זיי זאלען ווערען מעמבערס.

די נייע קאאפעראטיווע ליעג איז אויפגע־בויט געווארען אויף אזא אופן, אויף די יסודות, אויף וועלכע עס ארגאניזירען זיך יעצט אלע סא־ציאליסטישע קאאפעראטיוען. זי האט אבער

די נייע קא-אפעראַטיווע בעוועגונג

פון דר. נ. סירקין.

ניט איין מאל איז אין פערשיערענע פלעצער אין יונייטעד סטייטס און אויך אין ניו יארק ארויסגעוואקסען א קאאפעראטיווע בעוועגונג. די קאמוניסטישע קאלאניען, וועלכע זיינען דאך די ראדיקאלסטע פארם פון קאאפעראטיווען, זיינען אייגענטליך אין אמעריקא צום ערשטען מאל געגרינדעט געווארען, אין לויף פון 19טען יאהרהונדערט, און זיינען אבער אויך נאך א לענגערע אדער קירצערע צייט פונאנדער־געפאלען. אבער אויך שטעדטישע קאאפעראטיווען, קאאפעראטיווע סטארס און פעקטארים, זיינען אפטמאל שוין אונטערנומען געווארען אין אמעריקא, פון וועלכע עס האבען זיך אויסגעהאדעוועט און מעריך ימים געוועזן נאר די ווענינע, נאטירליך, וועלכע זיינען געווען לכתחילה אויפגעבויט אויף דעם ריכטיגען קאאפעראטיווען יסוד, און האבען אחוץ דעם געהאט גליק אין זייער מענעדזשמענט און אין דער סימפאטי פון עולם.

בעזונדערס צאהלרייך זיינען געוועזן די פערזוכען צו בעשאפען קאאפעראטיווען אין דעם אידישען אמעריקא. אבער אחוץ דעם קאאפעראטיווען בעקעריי אין פעטערסאן, וועלכע איז א זעהר גרויסער ערפאלג, און די נייע קאאפעראטיווע בעוועגונג אין ניו יארק, וועלכע הויבט זיך ערשט אן צו ענטוויקלען, האבען זיך אלע דיעזע עקספערימענטען געענדיגט מיט א דורכפאל. די סבות פאר וואס דיעזע פערשיערענע קאאפעראטיווען זיינען אזוי גיך אבגעשטארבען ווי זיי האבען זיך פונאנדערגעבליהט, זיינען זעהר פיעלע.

בדי א קאאפעראטיוו זאל זיך איינגעבען און ענטוויקלען, זיינען נויטיג גאר פיעלע בעדינגונגען, וועלכע פעהלען אזוי אפט אין אנהויב פון דער קאאפעראטיווער בעוועגונג. קודם כל מוז דער קאאפעראטיוו זיין אויפגעבויט אויף דעם אמת'ן קאאפעראטיווען פרינציפ, דאס הייסט, ער מוז געהערען דער אונבעשרעקטער צאהל פון מיטגליעדער. דארטען אבער אפילו וואו דער קאאפעראטיוו איז אויפגעבויט אויף די ריכטיגע יסודות, איז נויטיג א היבשער קאפיטאל, גוטע מענעדזשמענט, סימפאטיע פון פובליקום, אויסדויער און אלזייטיגע עהרליכקייט, כדי דער קאאפעראטיוו זאל קענען עקזיסטירען. דיעזע אלע מעלות זיינען אבער ביז יעצט זעלטען געוועזן פעראייניגט ביי א קאאפעראטיוו, צווישען די אידישע ארבייטער.

די גרעסטע צאהל פון קאאפעראטיווען זיינען בעשאפען געווארען ביז יעצט, ניט צוליעב דער קאאפעראטיווער אידעע זעלבסט, נאר פון די יוניאנס נאך א פערלארענעם סטרייק. די נויט פון די ארבייטער האט זיי אפטמאל געטריבען צו גרינדען א קאאפעראטיוו. נאך א פערלארענעם סטרייק פון בעקער אדער בוטשער, פלעגען די ארויסגעווארפענע ארבייטער אנכאפען זיך פאר דעם געדאנקען, צו מאכען א קאאפעראטיווע בעקעריי אדער בוטשעריי, וועלכע פלעגט געהערען דער יוניאן. דערמיט וואס דער קאאפעראטיוו פלעגט ווערען דאס אייגענטהום פון דער יוניאן, דאס הייסט פון א קליינער גרופע ארבייטער, פלעגט ער שוין אין אנהויב פעראורטהיילט ווערען צום טויט. דער עולם פלעגט ניט ארויסווייזען צו דעם קאאפעראטיוו דעם נויטיגען אינטערעס און די סימפאטיע, און די יוניאן פלעגט קוקען אויף דעם קאאפעראטיוו נאר ווי אויף אן אונטערנעהמונג, וועלכע גיט ארבייט איינינע יוניאן־לייט. דאס פלעגט זיין געוועהנליך דער אנהויב פון דער פונאנדערפאלונג פון דעם קאאפעראטיוו, וועלכער פלעגט זיך אונטער דער אלגעמיינער גלייכגילטיגקייט און אפט אלגעמיינעם חשד, ענדיגען מיט גרויס בזיונות. אין אנדערע פעלע האבען אנדערע סבות, ווי אונפעהיגקייט פון דעם מענעדזשמענט, פרייער קרעדיט, מאנגעל אין קאפיטאל א. ז. וו., געמאכט א גיכען סוף צו א קאאפעראטיוו, ווען ער איז געוועזן אפילו א ריכטיגער פאלקס־קאאפעראטיוו. די גלייכגילטיגקייט פונ'ם פובליקום, וועלכעם האט נאך ניט פערשטאנען גענוג דעם ווערטה פון קאאפעראטיוו, און האט געקוקט מיט דעם בעקאנטען חשד אויף די „קהל'שע ביזנעס", פלעגט אבציהען פון דעם קאאפעראטיוו די לעצטע נאהרונג. דאס זיינען געוועזן אייגענטליך די אורזאכען, פאר וואס עס זיינען פונאנדערגעפאלען די גרעסטע קאאפעראטיווען אין פילאדעלפיא און אין ניו יארק, מיט איינינע יאהרען צוריק.

די אַנדערע יוניאָנס אין דייטשלאַנד.

וויסענדיג, אַז אין דייטשלאַנד זיינען דאָ נאָך צוויי סאָרטען יוניאָנס צו די רעגעלע אָדער די באַנאַנטע סאָציאַליסטישע יוניאָנס, האָב איך געפֿרעגט, ווי אַזוי זיי פֿערהאַלטען זיך איינע צו די אַנדערע.

מען האָט מיר ערקלעהרט, אַז אין דייטשלאַנד, ווי איבעראַל, זיינען צוויי יוניאָנס אין איין שטאָט אָדער אַ אינדוסטריע אַ שטערונג אַנצופֿיהרען דעם אַרבייטער־קאַמפּף. דאָרט, וואו עס עקזיסטירען צוויי יוניאָנס אין איין פּלאַץ, האָט מען שוין קיין פֿיעל פּראָגרעס ניט געמאַכט יועדען. די מיטגליעדער פֿון ביידע יוניאָנס פֿערשטעהען דאָס גאַנץ גוט, און דאַריבער בעטראַכטען זיי איינע די אַנדערע אַלס שונאים און אַלס פֿיינדע. צווישען די מיטגליעדער פֿון די רעגעלע טרייד יוניאָנס און די מיטגליעדער פֿון די קריסטליכע (קאַטוילישע) טרייד יוניאָנס און אויך צווישען זיי ביידען און די מיטגליעדער פֿון די הירש־דאַנקער יוניאָנס*) הערשט אַ פֿיינדליכקייט.

די פֿיינדליכע שטעהונג צווישען די דריי סאָרטען יוניאָנס זיינען אַזוי שטאַרק, אַז זאָגאַר געזעלשאַפֿטליך פֿערקעהרען זיי ניט איינע מיט די אַנדערע. יועז מיטגליעדער פֿון די פֿערשיעדענע יוניאָנס וואָהנען אין איין סטריט אָדער הויז, בעגעגענען זיי זיך ווי פֿרעמדע און ווי פֿיינדע.

די קאַטוילישע און די הירש־דאַנקער יוניאָנס זיינען זעהר וועניג אין צאָהל — אַן ערך אַ צוויי הונדערט טויזענד אַרום און אַרום. געוועהנליך קומט אויס, אַז אין די שעפּער און אין די פֿעקטאָריס און מיינען בעגעגענט מען וועניגע פֿון די יוניאָנס, און די רעגעלע טרייד־יוניאָניסטען זיינען אין דער מאַיאָריטעט. און ווען עס קומט אויס צו פֿערהאַנדלען מיט די באָסעס אָדער צו ערקלעהרען סטרייקס, ראַן טהוען דאָס די יוניאָנס, וואָס זיינען די מאַיאָריטעט אין דעם פֿאַך, אָדער די יוניאָנס, וואָס האָבען דעם איינפֿלוס אין געגענד. אין פֿאַל פֿון אַ סטרייק ווערט ניט דירעקט געסקעבט איינע געגען די אַנדערע, אָבער יעדע יוניאָן, וואָס איז פֿערזאָנליך פֿאַר'ן רופֿען דעם סטרייק, שטיצט נור די אייגענע מיטגליעדער, און אין די שעפּער זוכט די מאַיאָריטעט צו צווינגען די מינאָריטעט אַריינצוגעהן אין איהר אָרגאַניזאַציאָן.

וועגען גאָמפּערס'ן און קאָנסערוואַטיזמוס.

וואָס דענקט איהר וועגען סעמיועל גאָמפּערס? האָב איך אַ פֿרעג געטהאָן לעגיען'ען און זיין קאָלעגע באַומאַסטער'ן. ביידע האָבען זיך אויסגעשפּראָכען, אַז דער „אַלטער" איז אַלט־רייט, און דאָס די פֿעדעריישאָן איז אויס'ן ריכטיגען וועג צו פּראָגרעס און ערפֿאָלגרייכע טהעטיגקייט. אַזוי גיך ווי די אַמעריקאַנער אַרבייטער וועלען ווערען מעהר ראַדיקאַל, מעהר קלאַסענבעוואוסט, וועט זיך דאָס אויך אָבשפּיגלען אין די טרייד יוניאָנס און אין די פֿעדעריישאָן און לייבאָר. אין דייטשלאַנד, זאָגט לעגיען, ווערען די מעהרסטע יוניאָן־בעאַמטע בעטיטעלט מיט דעם נאָמען „קאָנסערוואַטיוו", כאָטש אַלע בעאַמטע זיינען גוטע סאָציאַליסטען, פּאַרטיי־מיטגליעדער, נור צוליעב דעם, וואָס זיי גיבען אַוועק זייער גאַנצע טהעטיגקייט אין דער יוניאָן־בעוועגונג, און היטען אָב די סאָרט אַרבייט און מעטהאָדען, וואָס טרייד־יוניאָניסטען מוזען טהאָן און מוזען אַנווענדען, מיינען פֿיעלע סאָציאַליסטען, אַז די יוניאָן־בעאַמטע אַרבייטען ניט פֿאַר דער סאָציאַליסטישער צוקונפֿט. דאָס איז אָבער אַ גרויסער אירטהום.

די טרייד יוניאָנס האָבען פֿאַר זיך אַ סאָרט אויפֿגאַבע און מוזען אַנווענדען אַ סאָרט טאַקטיק, וואָס איז און מוז זיין גערי‏כטעט צו געבען דעם אַרבייטער באַלדיגע רעזולטאַטען. און די רעזולטאַטען מוזען אַרויסקומען פֿון דינגען זיך און קומען צו פֿערשטענדניסע מיט די מיטגליעדער פֿון דער קאַפּיטאַליסטישער קלאַס. די סאָציאַליסטען האָבען ניט פֿאַר זיך אַזעלכע פּראָבלעמען און דאַרפֿען פֿאָלגליך ניט אַנווענדען אַזאַ טאַקטיק, ווי די טרייד יוניאָניסטען. לעגיען רעכענט דאָס פֿאַר אונטאַקטיש אַנצורופֿען די פֿאָרשטעהער פֿון די טרייד יוניאָנס אַלס „קאָנסערוואַטיוו".

מיר האָבען נאָך אַ אַ היבשע צייט גערעדט צוזאַמען וועגען זייער איינדריקע איבער דיזען לאַנד, און וועגען די צוקונפֿט פֿון דער אַרבייטער בעוועגונג. לעגיען זעהט אויס גראָהע־וויים און זעהט אויך אויס אַלט, אָבער ער איז פֿעסט, פֿרעהליך, און פֿול מיט קאַמפּף און האָפֿנונג פֿאַר די אַרבייטער קלאַס און פֿאַר דעם אידעאַל פֿון סאָציאַליזמוס.

*) טרייד־יוניאָניסטען, וואָס זיינען פּרינציפּיעל געגען קלאַסענקאַמפּף און געגען אַנשליסען זיך צו איינער וועלכע פּאָליטישע פּאַרטיי, אַ סאָרט ווי די זובאַטאָווטשעס אין רוסלאַנד.

מורא צו פערליערען בענעפיטס, מאכט דעם מיטגליעד זיך האלטען אין יוניאן פיעל בעסער, ווי די מורא, אז ער וועט שפעטער דארפען איינצאהלען א העכערען איינשרייב־געלד, אין פאל ער וועט די יוניאן פערלאזען.

די געלדער, וועלכע די יוניאנס זאמלען איין, געהט אין א צענטראלע קאסע פון פערבאנד. די לאקאלס האבען א רעכט אויף דעם נור דאן, ווען זייערע סטרייקס אדער טראבעלס ווערען אנערקענט פון דער צענטראלער קאמיטע, אדער ווי מען רופט דאס ביי אונז, די דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד.

לאקאלע יוניאנס האבען ניט קיין רעכט צו שטעלען פאדערונגען אדער צו רופען סטרייקס, אדער אייפצונעהמען א לאק־אויט, איידער די אנגעלעגענהייט איז אונטערזוכט און גוט־געהייסען געווארען פון די דזשענעראל בעאמטע.

עס האט גענומען פיעלע, פיעלע יאהרען, איידער די דייטשע ארבייטער האבען אנגענומען דעם פלאן פון פיהרען יוניאנס און סטרייקס דורך די דזשענעראל־בעאמטע, אבער דער פלאן האט זיך ארויסגעוויזען אלס פראקטיש, און היינט איז די אלגעמיינע קאסע דער רעגעל, און סטרייקס ווערען ניט גערופען אהן דער ערלויבניס פון דער צענטראלער קאמיטע.

קלאוזד שאפ און טרייד אגרימענטס.

וועגען קלאוזד שאפ, זאגט לעגיען, הערט מען אין דייטשלאנד גאנץ ווייניג. ביז היינט איז נאך ניט פארגעקומען קיין בעדייטענדער סטרייק אדער לאק־אויט איבער דעם פונקט. ניט די ארבייטער, און ניט די באסעס האבען וועגען דעם בעשטימטע אנזיכטען. וואס די יוניאנס אין דייטשלאנד פאדערען פון זייערע ארבייטס־געבער איז העכערע וויידזשעס, אדער פרייזען, קירצערע ארבייטס־צייט, סאניטארישע ארבייטס־פלעצער, זיכערונג געגען געפעהרליכע מאשינען אדער ארבייטס־שטאפען. קורץ, דירעקטע און באלדיגע פערבעסערונג פאר אלע ארבייטער אין שאפ זיינען די הויפט־זאכען, איבער וועלכע עס ווערט געסטרייקט. די ארבייטער פערלאזען זיך אויף דעם, אז אויב די געווינסען פון סטרייק וועלען זיין קאנטיג, דאן וועלען שוין די ארבייטער אין שאפ זיך צוזאמענהאלטען אין דער טרייד יוניאן, און עס וועט ניט נויטיג זיין, אז דער באס זאל בעהילפיג זיין דער יוניאן צוזאמענצוהאלטען איהרע מיטגליעדער.

ביי די דייטשע ארבייטער ווערט פערשטאנען, אז אנערקענען די יוניאן מיינט פערהאנדלען מיט קאמיטעען אדער מיט איינצעלנע פערטרעטער פון די יוניאנס. די יוניאן ווערט אנערקענט, ווען געוויסע אגרימענטס ווערען אונטערשריעבען, אז די אדער יענע בעדינגונגען וועלען הערשען אין דער ארבייט. ווייטער פיהלען זיי, אז די פפליכט פון ארגאניזירען א טרייד אדער האלטען א שאפ ארגאניזירט, ליעגט אויף די ארבייטער זעלבסט. די ארבייטער אליין דארפען זארגען פאר דעם, אז זיי זאלען אריינגעהמען און האלטען זייערע מיטארבייטער אין דער יוניאן.

וועגען טרייד־אגרימענטס (קאנטראקטען) האט דייטשלאנד אן אינטערעסאנטע געשיכטע. אין דייטשלאנד זיינען טרייד־אגרימענטס ערשט א צעהן יאהר אלט. אין אנפאנג פון דעם יאהרהונדערט האבען די דרוקער גענומען פאדערען פון זייערע ארבייטס־געבער א געשריעבענעם אבמאך, וואס די בעדינגונגען אין דער ארבייט זאלען זיין. א גרויסער טהייל פון דער סאציאליסטישער פארטיי זיינען ארויס מיט א געוואלד, אז דאס טאר מען ניט פערלאנגען, ווייל עס טארען ניט זיין קיין געשריבענע אבמאכונגען מיט ארבייטס־געבער. עס טארען ניט זיין קיין דאקומענטען, אז פאר אזא און אזא צייט האבען די ארבייטער און די ארבייטס־געבער אבגעמאכט צו האלטען זיך פריעדליך איינע מיט די אנדערע. דער שטורם געגען די אגרימענטס איז פון דער סאציאליסטישער זייט געווען אזוי שטארק, אז פיעלע אבטהיילונגען פון דער דייטשעסער סאציאל־דעמאקראטיע האבען געהאט אויסגעשלאסען די פון זייערע מיטגליעדער, וואס האבען געפאדערט, אז מען מעג מאכען אגרימענטס אדער קאנטראקטען מיט באסעס, און דאס די אונטערשריעבענע יוניאנס זיינען מאראליש פערפפליכטעט די אגרימענטס צו האלטען.

דאס איז אלזא געווען די שטעלונג פון פיעלע יוניאנס און די מעהרסטע סאציאליסטען מיט א צעהנדליג יאהר צוריק. היינט זוכט יעדע יוניאן צו מאכען אגרימענטס מיט באסעס, און די יוניאן, וואס עררייכט דאס, ווערט גערעכענט צווישען די שטארקערע ארגאניזאציאנען. פון די צוויי־און־א־האלב מיליאן טרייד־יוניאניסטען אין דייטשלאנד, ארבייטען היינט אן ערך א מיליאן אויף אגרימענטס.

קארל לעגיען

דזשענעראל סעקרעטער פון די דײטשע טרײד־יוניאן פעדעראציאן (קאמישיאן) און רײכסטאג מיטגליעד.

געדויערט, אז די ערשטע יוניאנס אין דײטש־לאנד — אין זײער קינדהײט — האבען אויך אזוי געטהאן. 5 און 10 פפעניג א װאך איז געװען די דיוס, װאס זײ האבען געצאהלט, אבער קײן דויערהאפטע, קײן בעשטענדיגע ארגאני־זאציאן האט מען מיט די צאהלונגען ניט גע־קענט אײנהאלטען און הײנט איז די װעכענט־ליכע צאהלונגען פון 25 פפעניג ביז א מארק און אנדערהאלבען מארק א װאך, לױט נאך די קראנק־בענעפיטס, װעלכע די מיטגליעדער װילען האבען, און לױט די קעמפפע, װעלכע מען מוז פירען.

די דײטשע יוניאנס האלטען װעניג פון גרױסע אײנשרײב־געלד. זײ האלטען מעהר פון גרױסע דיוס. צוליעב די הױכע אײנשרײב־געלד װעלען זיך אפט פיעלע ארבײטער צוריק־האלטען פון אנשליסען זיך אין יוניאן, אבער קײן מאל װעט הױכע דיוס ניט זײן פאר איהם קײן אבהאלט, װײל יעדער ארבײטער װײס, אז װאס העכער עס װעט זײן זײן דיוס, אלץ מעה־רער װעט ער קענען אין צײט פון א נױט ציהען בענעפיטס, און דארום װערט דער דיוס צאהלען אן אײנפאכער פערזיכערונגס־ (אינשורענס)־פלאן. דער דיוס־צאהלען איז אין די דײטשע יוניאנס אזױ אײנגעפיהרט, אז װען דער מיט־גליעד איז אײן פעריאדע אין יוניאן, צום בײ־שפיעל, א יאהר, איז זײן בענעפיט א געװיסע סומע, און װען ער איז צװײ יאהר א מיטגליעד, איז שױן זײן בענעפיט גרעסער, װעהרענד זײ־נע צאהלונגען קענען זײן דיזעלבע. אט דיזע

דא איז נים דער ארט אנצואווייזען פיעל קרעפטען עס ווערען פערלארען, פיעל גוטעס עס ווערט נים אויפגעטהאן דורך דעם וואס סאציאליסטען און יוניאן לייט ארבייטען נים צוזאמען, און דא איז אויך נים דער ארט אנצואווייזען ווי אזוי זיי קענען אם בעסטען ארבייטען צוזאמען. דאס וועל איך טהאן ביי געלעגענהייט, היינט אבער זאג איך, אז די אורזאכע ווארום זיי ארבייטען נים צוזאמען, איז דערפאר ,ווייל ביידע, די מייסטע סאציאליסטען און די מייסטע יוניאן לייט, זיינען פיזר ענגע סימפעלניקעס!

קארל לעגיען איז — אט דא איז די שוועריגקייט מיינע, ווי איך זאל זאגען — א סאציאליסטישער טרייד־יוניאניסט אדער א טרייד־יוניאניסטישער סאציאליסט. עס איז מיר שווער צו בעשטימען, מיר דוכט, אז ווי איך זאל נים זאגען, וועט דאס האבען די זעלבע בעדייטונג. טא זאל שוין זיין ווי עס איז געשריעבען. לעגיען איז אן אידעאלער מיטארבייטער אין דער ארבייטער בעוועגונג. לעגיען שטעלט מיר צופריעדען.

* * *

קארל לעגיען, צוזאמען מיט זיין סעקרעטער און קאלעגע באומאסטער, האבען בעזוכט דעם אפיס פון די אינטערנעשאנאל ליידיעס גארמענט ווארקערס יוניאן אום זיך צו בעקענען מיט די באלדיגע אויפגאבען און מעטאדען פון דיעזער יוניאן, און צו גלייכער צייט אבצוגעבען א גרוס פון די אייראפעאישע ארבייטער פון דעם זעלבען פאך.

ביי דיעזער געלעגענהייט האב איך איהם געשטעלט איינינע פראגען וועגען דער טרייד־יוניאן בעוועגונג אין דייטשלאנד און אויך זיינע דערוויילינע איינדריקע איבער דער היגער ארבייטער בעוועגונג.

די פארמע פון ארבייטער ארגאניזאציאנען.

איך האב איהם צוערשט געפרעגט, וואס ער דענקט וועגען די פארמען, וואס ארבייטער־ארגאניזאציאנען דארפען האבען און וועגען דעם געברויך פון געלד־מיטלען אין צייט פון סטרייקס.

לעגיען'ן מיינונג איז, אז די ראטהזאמסטע פארמע פון ארגאניזאציאן איז, דאס יעדער אינדוסטריע זאל זיין ארגאניזירט אין איין יוניאן. אין דעם זינען, דאס די טריידס, וואס האבען טאקע צו טהאן מיט דעם מאכען פון א פראדוקט, זאלען זיין פערבונדען א ן איין נאציאנאלען פערבאנד. צום ביישפיעל, אלע קליידער ארבייטער, אונגעאכטעט וואס פאר קליידער זיי מאכען, זאלען האבען איין פערבאנד. אלע אייזען און מאשין בויער זאלען האבען איין פערבאנד, און זיין איינגעטהיילט אין טריידס, אדער לאקאלס. דאס, נאטירליך, מיינט נים, אז די טימסטערס אדער די שיפינג־קלערקס פון די קלאוק־פעקטאריעס זאלען זיין מיטגליעדער אין דעם שניידער־פערבאנד, נור דער טיעמסטער און דער מילק־דרייווער זאלען זיין אין איינע אדער אין צוויי לאקאלס פון א ספעציעלען פערבאנד, וואס האט צו טהאן מיט'ן פיהרען סחורה. די שיפינג־קלערקס און סטענאגראפערס זאלען בעלאנגען צו די יוניאן פון זייער פאך. נאך לעגיען'ס מיינונג האבען מיר אין אמעריקא צופיעל בעזונדערע פערבענדע, אבער די טענדענץ, ווי ער זעהט דאס, געהט צו דעם, אז די יוניאנס אמאלגאמירען זיך, אדער פעדערירען זיך, און אין איינינע יאהרען וועלען מיר אויך דא אין לאנד זעהען א קלענערע צאהל פערבענדע, מיט א גרעסערע צאהל מיטגליעדער, אדער די יוניאנס וועלען פערבלייבען אין זייער יעצטיגע צאהל, נור זיי וועלען זיך פעדערירען, ווי מיר זעהען דאס היינט אין פיעלע אינדוסטריען, ספעציעל אין דער בילדינג אינדוסטריע, אין דער באהן־אינדוסטריע, אין דער מאשין־אינדוסטריע, און אין אנדערע פאכען. די אינדוסטריעל קאונסילס און פעדערײשאנס, וואס זיינען דא אין פיעלע געגענדען פון לאנד און די „דעפארטמענטס" אין דער אמעריקען פעדערײשאן אוו לייבאר ווייזען אונז, וואס די צוקונפט פון די היגע יוניאנס וועט זיין.

הייבע דיוס און די צענטראלע פערוואלטונג פון די פאנדס.

לעגיען איז מיט דער מיינונג, אז איינע פון די שטארקסטע זייטען פון א יוניאן איז איהר קאסע! די פאנדס, וואס זי האט צו שטיצען דעם מיטגליעד אין צייטען פון סטרייק, קראנקהייט אדער ארבייטסלאזיגקייט. לעגיען האט הערצליך געלאכט, ווען איך האב איהם געזאגט, אז די אינדוסטריעל ווארקערס אוו דהי ווארלד האט א פער־קאפּיטא פון 5 סענט א מאנאט, און די לאקאלס זייערע פראבירען לעבען אויף 25 סענט א מאנאט דיוס. לעגיען ער־

דער לײדיעס גאַרמענט װאָרקער

נומער 8 | אויגוסט, 1912 | 3טער יאהרגאנג

אַ געשפּרעך מיט קאַרל לעגיען

פון שאול עלשטיין.

דעם לעצטען דזשולאי האב איך געהאט דעם אויסערגעוועהנליכען פערגעניגען צו פערברענגען מעהר ווי א שטונדע צייט מיט א מענשען, וועמעס אנזיכטען איבער סאציאליזמוס און טרייד־יוניאניזמוס שטימען פאלקאמען איין מיט מיינע אייגענע מיינונגען.

עס איז ניט זעהר אפט, מען קען זאגען זעהר זעלטען, דאס מען בעגעגענט זיך מיט א מענשען, וואס איז א סאציאליסט און א יוניאן־מאן אין א גלייכער מאס. די מעהרסטע, מיט וועמען עס קומט אויס זיך צו בעגעגענען אין דער ארבייטער בעוועגונג, זיינען ענטוועדער מעהר סאציאליסטען ווי טרייד־יוניאניסטען, אדער זיי זיינען מעהר טרייד־יוניאניסטען ווי סאציאליסטען. ביידע זיינען זיי מיר ניט אין גאנצען צום הארצען, ווייל איינעם פעהלט א פראקטישער פערשטאנד איבער דעם קלאסענ־קאמפף און יענעם דער דורכפיהרונג פון סאציא־ליזמוס, און דעם צווייטען פעהלט א קלארער, פראקטישער פערשטאנד איבער די פרינציפעלע בעגריינדונג פון זיינע פאדערונגען און פון זיינע קעמפפע.

מען מוז לײדער זאגען, אז די מעהרסטע סאציאליסטען זיינען היינט פיור ענד סימפעל סאציאליסטען, און די מעהרסטע יוניאן־לייט זיינען פיור ענד סימפעל יוניאן לייט. און ביידע זייטען פון ניט האבען קיין כח דורכצו־פיהרען זייערע פלענער און זייערע ציעלען, ווייל זיי ארבייטען בעזונדער אנשטאט צו ארביי־טען צוזאמען. דער פיור ענד סימפעל יוניאן־מאן האט אבער א פארצוג, אן אדוואנטעדזש איבער דעם פיור ענד סימפעל סאציאליסט, ווייל זיין פערזענליכקייט איז אזא, אז ער קאן אנ־האלטען זיין ארגאניזאציאן און אויפטהאן א געוויסע מאס פון גוטעס פאר זיך און פאר זיינע מיטמענשען, דורך דעם פאקט וואס ער איז אָר־גאניזירט, און געברויכט די מאכט פון זיין ארגאניזאציאן געגען זיין ארבייטסגעבער. טראָץ דעם וואס ניט ער, ניט זיינע מיטקעמפּפער און ניט זיין ארבייטסגעבער ווייסען די פּרינציפּיעלע בעגרינדונג פון קלאסען־קאמפּף, טראָץ דעם וואס דער ענדציעל פון קלאסען־קאמפּף איז זיי אונבעקאנט.

דער אמת איז, אז אין אלע לענדער, האָ־בען יוניאָן־לייט, פיור ענד סימפּעל יוניאָן לייט, ערדייכט זייער ציעל, זיי האבען פיעל פערבע־סערט די לאגע פון דער ארבייטער קלאס צוהנדליגע יאהרען פריהער, איידער דער סאָ־ציאליזמוס איז צווישען זיי אגיטירט געוואָרען. יוניאָנס, וועמעס מיטגליעדער עס זיינען ווייט פון צו וויסען וועגען סאָציאליזמוס, זיינען דאָך מעכטיג גענוג ארויסצוקריגען פון די ארבייטס־געבער בעדייטענדע פערבעסערונגען.

פון דער אנדערער זייט איז דער פיור ענד סימפּעל סאָציאליסט אין אזא לאגע, אז אהן די בעשטענדיגע מיטהילפע פון די יוניאָנס, קען ער קיינע פון זיינע פאָדערונגען ניט דורכ־פיהרען.

נעדענקט גוט, לעזער, איך מיין ניט, אז אהן די יוניאָנס קען דער סאָציאליסט ניט פערע־דיגען זיינע אידעען, דאס אהן די יוניאָנס קען ער ניט אגיטירען, איך מיין דאס וואס איך האב ערשט געזאגט; — אהן די יוניאָנס קען דער סאָציאליסט אָדער די סאָציאליסטישע פּאר־טיי גאר ניט אויספיהרען אָדער דורכפיהרען פון פּראָגראם!

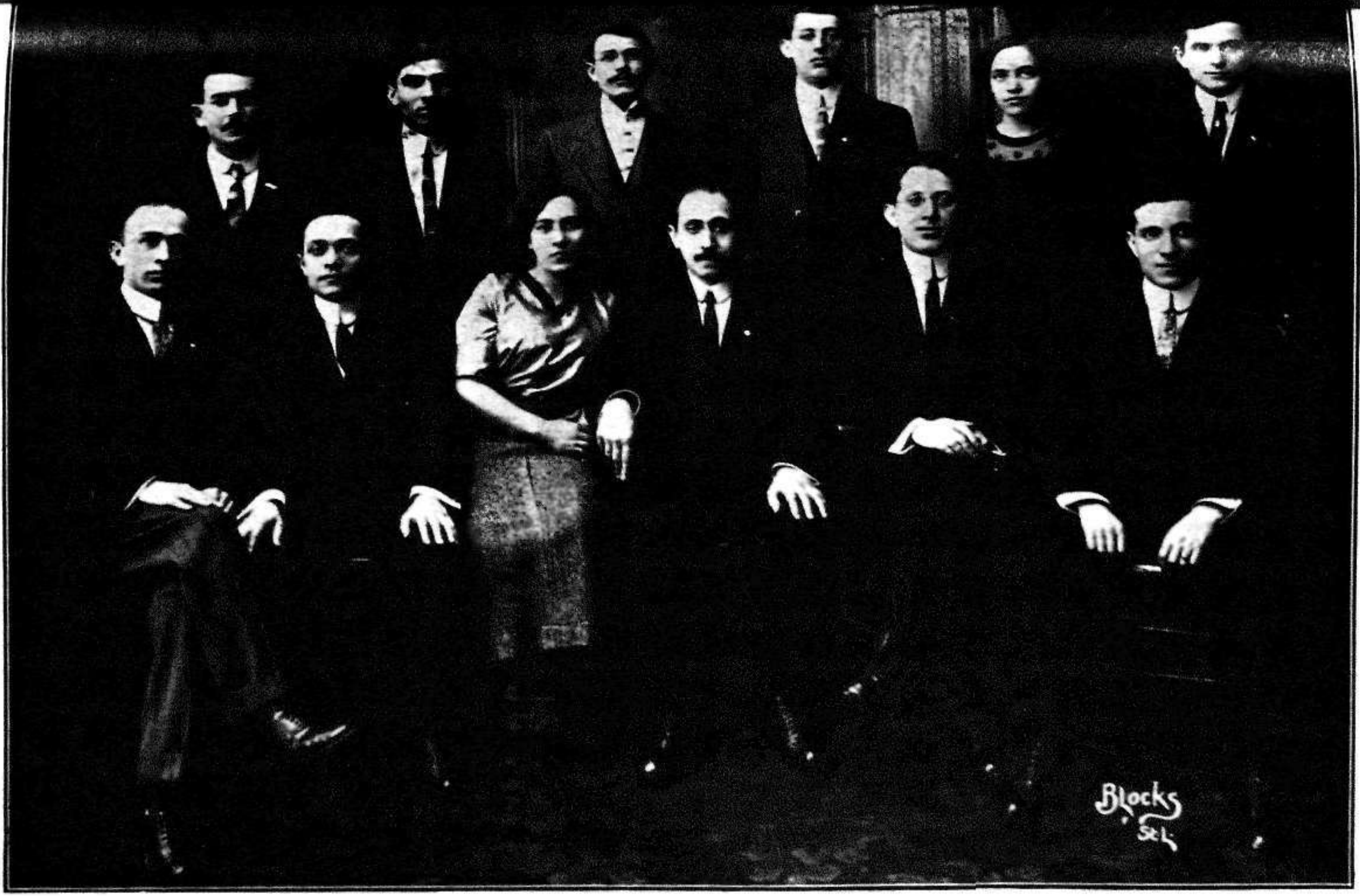

EXECUTIVE BOARD OF CLOAKMAKERS' UNION OF ST. LOUIS, LOCAL 78

דער לײדיעס גארמענט װארקער

אין דיעזען נומער

א בילד פון אלע דעלעגאטען צום קאנװענשאן. — א געשפרעך מיט קארל לעגיען. — דער פראטאקאל. — די יוניאן אין די ארבײטסלאזע. — זאל א באס מעגען סעקען ארבײטער? — דערצו נאך פיעלע װיכטיגע ארטיקלען. בעריכטען און בריעף. לעזט דיעזען נומער.

ערשײנט מאנאטליך אין אידיש און ענגליש

ליפשיטץ פרעס, 51-49 לאפאיעט סט., נ. י.